
Prins în mreje
KATE
BATEMAN

Colecția *Iubiri de poveste*

SERIA „BURLACII DIN BOW STREET"

EA ȘTIE CUM SĂ FURE UN SĂRUT.

Alex Harland, conte de Melton și crai cu state vechi, nu și-a imaginat niciodată că va conduce anchete de poliție. Dar îl pasionează provocările, așa că nu poate refuza atunci când este angajat să-l găsească pe Șoimul Nopții, un hoț celebru care vrea să fure bijuteriile Coroanei franceze. Cu această ocazie o cunoaște pe frumoasa și la fel de evaziva Emmy Danvers, care îi amintește de singura enigmă pe care nu a reușit s-o rezolve: să afle cine este femeia misterioasă care i-a furat un sărut și l-a lăsat cu o dorință neîmplinită...

ÎI VA DA EL INIMA?

Fiică a unui hoț, Emmy a învățat de mult că e bine să-și păzească secretele și, fiindcă este mult hulitul Șoim al Nopții, iubirea pentru Alex Harland este un secret bine păstrat. Contele cel încăpățânat este pe urmele ei și îi simte răsuflarea fierbinte în ceafă, așa că nu are de ales decât să se îndepărteze. Dar când un pericol iminent o amenință pe Emmy, va descoperi Alex, în sfârșit, că s-a lăsat prins în mrejele iubirii adevărate?

Kate Bateman scrie povești de dragoste care se petrec în perioada Regenței, în epoca victoriană sau în timpul Renașterii. Eroinele din romanele ei sunt femei inteligente, curajoase și frumoase, iar pe eroii cei sexy nu știi dacă să-i săruți sau să-i strângi de gât.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7620-7
Alma

KATE BATEMAN

Prins în mreje

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

„Limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor."

– Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinț*

Prolog

Londra, 1812

„Atinge numai ce o să furi."

Dintre numeroasele reguli ale furtului pe care i le predase tatăl ei, aceea era esențială. Emmy Danvers o încălcase în seara balului mascat al lui Lady Carlton; îl atinsese pe Alexander Harland.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-l fure, poate doar de la celelalte femei dornice din cameră. Pur și simplu, îl împrumuta pentru un dans.

Purta o rochie pe care Camille o purtase cândva la Versailles, o combinație superbă de mătase albastră în degrade, decorată cu împletituri aurii. Peruca, un gri-albăstrui șters și decorată cu flori de mătase, îi ascundea adevărata culoare a părului. Își adăugase în colțul gurii o aluniță cochetă, numită în cărți „sărutul". Era plină de speranță. Și pentru că era un bal mascat, purta o mască de piele crem care îi acoperea jumătatea superioară a feței. I se vedeau doar buzele și bărbia. Harland nu avea cum să o recunoască.

Inima îi bătea nebunește în piept. Era la fel ca un furt. Același entuziasm plin de neliniște în timp ce-și urmărea prada, aceeași teamă nebună de a fi descoperită. Harland o atrăgea precum fațetele strălucitoare ale unui safir bine tăiat, o atracție atât de puternică încât îi era imposibil să o ignore.

Se afla alături de cei doi tovarăși obișnuiți, Benedict Wylde și Sebastien Wolff. Prezența celor trei era o priveliște care bucura inima oricărei fete, erau unul mai frumos decât altul.

Inspiră adânc pentru a-și face curaj și se duse în fața celor trei bărbați, apoi făcu o reverență adâncă. Erau în mijlocul unei conversații, dar Harland se opri în mijlocul propoziției când o observă, iar cei trei se întoarseră să o privească, fără îndoială uimiți de impertinența ei. Femeile nu trebuiau să abordeze bărbații. Dar

femeile nu trebuiau nici să fure bijuterii. Emmy nu știuse niciodată să respecte regulile.

– Domnule Harland, spuse ea. Cred că acest dans îmi aparține.

Alexander zâmbi intrigat. Îi oferi o plecăciune, iar ea se rugă să n-o refuze. Prin masca neagră pe care o purta, o privi speculativ cu ochii albaștri.

– Nu-mi aduc aminte să fi fost de acord cu un dans, domnișoară...?

Tonul lui întrebător era o încurajare pentru a-i spune numele ei. Emmy râse ușor.

– O, nu! Acesta este un bal mascat. Numele sunt interzise.

– Și totuși dumneavoastră îl știți pe al meu.

– Da. Deja sunteți în dezavantaj. Sigur ura asta. I se părea că este un bărbat care își dorea să fie mereu în avantaj. Poate veți reuși să-mi aflați identitatea în timpul dansului?

Wolff îl înghionti.

– Nu poți să refuzi o asemenea provocare, Alex. Du-o pe domnișoară pe ring. O privi admirativ și îi zâmbi relaxat. Pentru că dacă nu o faci tu, atunci eu sigur o s-o fac.

– Cum aș putea refuza? Harland chicoti. Făcu un pas în față și îi oferi brațul. M-ați intrigat, domnișoară.

Inima lui Emmy tresări. Acceptase!

Cu zâmbetul galeș și ștrengăresc și farmecul lui aparte, era fantezia ei de prea mult timp. Cu câțiva ani mai mare decât ea, făcuse mereu parte dintr-un alt grup social, o prezență strălucitoare, șmecherească și periculos de încântătoare la fiecare eveniment la care participa. Îl privise din umbră cum dansa cu cele mai frumoase fete și cum atrăgea atenția debutantelor, flirtând cu toate, dar fără intenții serioase. Având un frate mai mare care era moștenitorul titlului, era exemplul tipic de frate mai mic, lipsit de griji, liber să trăiască o viață plină de excese.

Emmy stătuse departe de el, precaută față de reputația lui și de inteligența sclipitoare. Se temuse că o va privi cu ochii aceia albaștri pătrunzători și va vedea dincolo de fațada ei timidă și modestă pe care o afișa în public, dându-și seama că este o infractoare nechibzuită. Se mulțumise să-l privească de la depărtare și să viseze la lucruri imposibile. Asta până auzise că urma să plece să lupte împotriva lui Napoleon.

Dacă avea să fie rănit, așa cum se întâmplase cu fratele ei, Luc, la Trafalgar? Dacă era omorât? Gândul la o lume fără Alexander Harland, chiar dacă nu făcea cu adevărat parte din viața ei, i se părea cu adevărat sumbru.

„Trăiește clipa", o implorase bunica ei, Camille. „Urmează-ți dorințele, draga mea, dar ai grijă." Emmy zâmbi ironic. Nu „trăiește clipa". „Trăiește clipa cu bărbatul." Avea să-l acapareze.

Îl cuprinse de mânecă și îl lăsă să o conducă printre cuplurile care se adunau, pregătindu-se pentru dansul următor. Se auziră primele acorduri ale unui vals, iar Emmy aproape izbucni în râs de fericire. Nu ar fi putut plănui lucrurile mai bine de atât.

Harland îi puse o mână pe talie, iar ea rămase fără aer când o trase mai aproape și îi ridică mâinile împreunate la nivelul umerilor. Dumnezeule, era înalt.

– Nu am făcut cunoștință niciodată, spuse el cu convingere în timp ce se învârteau continuu pe ringul de dans. Mi-aș fi amintit dacă am fi făcut-o. Spuneți-mi numele dumneavoastră, prințesă.

Emmy râse, încântată de apropierea captivantă a trupului și de căldura mâinii lui pe spatele ei.

– Nu sunt o prințesă, domnule. S-ar putea să fiu doar o spălătorească care a furat rochia stăpânei sale. Aș putea fi o infractoare. O hoață.

– O hoață, râse el încet. Asta chiar e ceva ce aș putea crede. Mi-ați furat respirația. Mi-ați furat inima din piept.

O tachina, deși cuvintele lui păreau sincere, iar asta îi stârni o dorință pătrunzătoare. Măcar de-ar fi așa! Dar prinții frumoși nu rămâneau niciodată cu infractoare. Nici măcar în povești.

– Iar dumneavoastră, domnule, sunteți un diavol cu limba dulce, îi răspunse cu asprime.

Fără îndoială le spunea astfel de lucruri tuturor femeilor cu care dansa. Cu toate astea, era atât de tentant să-l creadă.

– Cine sunteți? murmură el. Și unde v-ați ascuns până acum? Nu are cum să fie primul Sezon londonez. Nu sunteți o domnișoară de șaisprezece ani care tocmai a venit de la țară.

– E adevărat, recunoscu ea. Nu trebuia să se gândească la pașii dansului. Cu Harland totul era ușor, de parcă ar mai fi dansat de o mie de ori înainte. Locuiesc în oraș. Și nu este primul meu Sezon. Dar aveți dreptate; nu am făcut niciodată cunoștință în mod oficial.

–Am făcut cunoștință neoficial? chicoti el, iar șoaptele lui stârniră ceva ciudat înăuntrul ei.

Scutură din cap.

–Nu. Nu m-ați recunoaște nici dacă nu aș avea masca sau peruca.

–Asta este ceva ce mi-aș dori să se schimbe.

Dansul se termină, dar Harland nu-i dădu drumul la mână și nici nu se întoarse la prietenii lui. O trase spre terasă, iar Emmy îl urmă, fără să se opună. Ținând-o de mână, o conduse pe scări, spre grădina cufundată în lumina lunii. Părea să fie o priveliște de vis. Trecură de o poartă de fier dintr-un zid de cărămidă și ajunseră în grădina de zarzavat, învăluită în întuneric. Harland o trase sub un măr.

Emmy, dintr-odată agitată, apucă un măr pe jumătate copt de pe una dintre ramuri și zâmbi.

–Ce e așa amuzant?

–Hm? A, asta îmi aduce aminte de o poezie pe care am citit-o cândva, despre zâne cărora le plăcea să fure mere. Îi întâlni privirea în lumina difuză. Toate simțurile ei se treziseră, provocându-i fiori. Spune așa: „Dulciurile furate sunt mereu mai dulci. „Sărutările furate, mai adânci. Privirile pe furiș împodobesc capelele. Furate, furate să vă fie merele."

Harland își coborî privirea spre buzele ei. Începură să o furnice.

–Sărutări furate, hm? murmură el. Poate ar trebui să încercăm? Își ridică mâna și își desfăcu funda cu care avea legată masca. Din moment ce știți deja cine sunt, cred că putem scăpa de asta.

Făcu un pas mai aproape, iar inima lui Emmy bătu frenetic, în timp ce se uită la el. Puternic, cu nasul drept, buzele curbate într-un zâmbet blând. Dădu drumul mărului și își strecură mâinile pe sub reverul hainei lui, oprindu-se pe piept. Prin cămașă simțea căldura pielii lui, puterea de neclintit. Un gând ciudat îi spuse că acolo era acasă. Locul unde trebuia să fie.

El o apucă de talie, degetele lui lungi aproape cuprinzând-o cu totul.

–Vă dați masca jos, mică hoață?

–Asta nu ar fi o idee bună.

Se ridică pe vârfuri și se apropie de el, își lăsă capul pe spate și îi oferi buzele, o invitație lipsită de rușine. „Trăiește clipa cu bărbatul." Inima aproape încetă să-i mai bată când Harland își coborî capul și o sărută. O atingere ușoară, aproape nesigură. Repetă mișcarea, cu

buze moi, dar ferme, iar Emmy închise ochii, hotărâtă să se bucure de experiență. Era posibil să fie singurul ei sărut cu Alex Harland.

Harland îi trasă cu limba conturul buzelor. Fără să se gândească, Emmy deschise gura, iar el își strecură limba înăuntru pentru a începe un dans cu a ei. Emmy înțepeni, șocată, dar constată că senzația era extrem de plăcută. Îi atinse timid limba cu a ei, iar el o răsplăti cu un geamăt de încurajare.

Harland îi cuprinse chipul între mâini. Îi înclină capul și o sărută din nou. Și din nou. Mai profund. Mai pasional. Bucurându-se de ea. Era o revelație. O tentație și o provocare glorioase, amețitoare, care o făceau să se topească. Emmy aproape leșină de plăcere. Mirosul lui îi inundă nările, iar gustul de coniac de pe limba lui îi provocă fluturi în stomac.

Câteva minute, sau poate ore, mai târziu, Harland se retrase, gâfâind.

– Numele tău, ceru el pe un ton răgușit.

– Nu.

Nu-și pierduse mințile cu totul. Harland pufni amuzat și frustrat.

– Dacă aș avea mai mult timp, aș afla exact cine ești. Îi mângâie mandibula cu degetul, apoi ușor buzele, provocându-i fiori. Dar săptămâna viitoare plec în Portugalia. O strânse mai tare în brațe și se strâmbă nemulțumit. Doamne, mi-aș dori să nu trebuiască să plec. Mi-aș dori să ne fi cunoscut mai devreme. Mi...

Emmy îi acoperi buzele cu un deget, pentru a-l împiedica să spună exact cuvintele care descriau ceea ce simțea și ea. Strânse din buze ca să nu spună: „Atunci nu pleca. Rămâi aici. Cu mine."

Imposibil. Făceau parte din lumi diferite, viețile lor erau complet opuse. Acum era singura dată când aveau să se intersecteze.

Următorul sărut fu încărcat de o disperare dulce-amăruie, o confirmare comună că acest moment perfect era finit. Fragil. Irepetabil.

– Doamne, buzele tale sunt atât de dulci, gemu el. Miroși atât de bine. Vreau să te inspir și să te țin în plămâni pentru totdeauna. Pare o nebunie?

– Deloc.

Era mai greu decât își imaginase să se desprindă din brațele lui. Căldura lui fu înlocuită de aerul rece. În timp ce se îndepărta de el, lacrimile era gata să cadă în spatele măștii.

– Mă părăsești, prințesă? murmură el.

– Trebuie.

– Te vei transforma într-un dovleac la miezul nopții?

Reuși să zâmbească cu ochii umezi la încercarea lui de a face o glumă.

– Nu. Dar trebuie să plec.

Un hoț bun știa întotdeauna când să plece de la locul faptei. Să-l sărute pe Alex Harland fusese mai frumos decât își imaginase vreodată, dar era posibil să se dovedească a fi și cea mai mare greșeală a vieții ei. Pentru că acum știa exact ce pierde.

Se duse înapoi către poarta grădinii. Harland ridică masca pe care o lăsase să cadă pe iarbă și o legă la loc. Când ajunseră în dreptul scărilor terasei, o prinse de mână și o întoarse cu fața spre el. Deschise gura să spună ceva, dar ea nu-l lăsă.

– Nu spune rămas-bun.

El dădu din cap.

– Prea bine. Atunci haide să ne spunem doar noapte bună. Până când ne vom revedea.

Îi sărută mâna, buzele lui calde atingându-i pielea, și simți un nod în stomac. Deja îi ducea dorul. Cum era posibil așa ceva? Își trase mâna și începu să urce scările.

– Te voi găsi, jură el când ea îi întoarse spatele. Când mă voi întoarce.

Emmy se abținu să nu zâmbească cu tristețe. Avea să o găsească doar dacă ea voia să fie găsită. Și avea prea multe secrete pentru ca asta să se întâmple.

– Nu, șopti ea, mult prea încet ca el s-o audă. Nu mă vei găsi.

Capitolul 1

Londra, 1816

– Nenorocitul ăla de Șoim al Nopții a făcut-o din nou!

Alexander Harland, contele de Melton, își ridică privirea din ziarul de dimineață. Domnul Nathaniel Conant, procurorul-șef al secției din Bow Street, aruncă un teanc de hârtii pe masa de lângă el și se așeză pe fotoliul liber, oftând iritat.

– Blestematul ăla, oricine ar fi, e un pericol pentru societate.

Alex își înăbuși un geamăt de nerăbdare. Abia își terminase micul dejun. De obicei, la ora asta, salonul de la Tricorn Club era gol. Benedict, care se căsătorise de curând, se mutase luna trecută. „A dezertat", cum spusese Seb în mod ironic. Iar Seb, al treilea membru al triumviratului lor profan, cu siguranță încă dormea după călătoria furtunoasă de la Theatre Royal de noaptea trecută. Alex sperase să se bucure de o oră de lectură fără să fie întrerupt de nimeni.

Evident, asta nu avea să se întâmple. Mickey, portarul imens de la Tricorn, primise instrucțiuni clare să-l lase pe domnul Nathaniel să intre ori de câte ori dorea. Alex își roti privirea și se uită la ceasul de pe șemineu. Evenimentele erau cu siguranță îngrijorătoare dacă îl făcuseră pe colegul său mai în vârstă să se trezească la nouă dimineața, o oră surprinzătoare pentru el.

Împachetă cu grijă ziarul și îl puse lângă el, pe masă.

– S-a mai furat încă o bijuterie?

Fălcile lui Conant tremurară când dădu din cap.

– De data asta derbedeul ăla a lovit mult mai aproape de casă, Harland. A furat un diamant impresionant de la Rundell, Bridge și Rundell.

– Bijutieriile Coroanei? Alex ridică din sprâncene, în timp ce din buze își exprimă cu reticență admirația. Trebuie să-l apreciezi; nu alege niciodată calea ușoară, nu-i așa? Aș fi crezut că securitatea lor e impenetrabilă.

– Este. Dar Șoimul Nopții tot a reușit să treacă de ea. Și asta nu e cel mai rău. Conant pufni nemulțumit. Individul nu ar fi putut fura ceva mai rău de atât. Diamantul pe care l-a furat îi aparține însuși Prințului Regent. Îl rugase pe Rundell să-l încastreze într-un pandantiv. Prinny vrea să fie găsit cât mai repede, iar vinovatul să primească pedeapsa maximă conform legii.

Pulsul lui Alex începu să crească la ideea unei noi provocări. De când se întorsese de pe continent vara trecută, el, Benedict și Seb îi ajutaseră pe cei de la Bow Street să investigheze mai multe cazuri confidențiale. Cu două luni în urmă reușiseră să împiedice o tentativă de a-l salva pe Bonaparte din exilul pe insula Sfânta Elena pe un submarin, iar Prințul Regent își arătase recunoștința oferindu-le titluri fiecăruia. Benedict era acum conte de Ware, Seb era conte de Mowbray, iar Alex era renumitul conte de Melton.

Nu că pe domnul Nathaniel l-ar fi interesat câtuși de puțin. Încă i se adresa lui Alex cu Harland.

– Tocmai când se liniștește totul și cred că nenorocitul s-a retras sau a murit, apare de nicăieri și fură altă piatră prețioasă. E exasperant, Harland. Exasperant.

– Ce știm despre el? întrebă Alex.

– Prea puține, ca să fiu sincer. Conant făcu semn către teancul de hârtii de pe masa dintre ei. Tot ce avem e acolo. Modul de operare e același; întotdeauna fură doar câte o piatră prețioasă, chiar și când ar putea lua mai multe. Piesele pe care le fură sunt întotdeauna de o calitate excepțională, dar la fel sunt și cele pe care le lasă în urmă. Și ticălosul nerușinat lasă mereu în urmă o pană neagră în locul obiectului lipsă, ca o carte de vizită. Conant inspiră indignat. Face asta de ani de zile. Infracțiunile lui se întind pe mai bine de zece ani, cel puțin. Și sunt sigur că au fost dăți când pana pe care a lăsat-o în urmă a fost ignorată. Tâmpiții ăia incompetenți din provincie nu sunt la fel de meticuloși ca mine și ca tine când vine vorba de păstrarea dovezilor.

Alex dădu din cap în semn de recunoaștere a complimentului.

– Poate lasă pana pentru că vrea să se știe că furturile sunt opera lui?

Conant se încruntă.

– Dar de ce? Se presupune că cei de la care fură ar trebui să se felicite reciproc pentru că sunt membri ai unui club exclusivist? Cei care au onoarea neașteptată de a fi una dintre victimele Șoimului Nopții?

– Cine știe? Dar măcar ne oferă o modalitate de a face legătura între infracțiuni. Poate există un tipar, o logică? Nu sunt furturi oportuniste.

– Nu sunt. Fiecare dintre ele trebuie plănuit cu meticulozitate. Nu există două la fel. Și nu lasă nici o altă dovadă în afară de pană. Parcă ar fi o fantomă.

Alex zâmbi cu amuzament.

– A, îți garantez că e un om în carne și oase. Și mai devreme sau mai târziu va face o greșeală. Toată lumea o face. Crezi că ar trebui să căutăm un bărbat mai în vârstă, având în vedere că operează de atâta timp? Sau un grup de hoți care lucrează împreună?

Conant mârâi.

– Asta vreau să afli tu.

Își uni vârfurile degetelor și își sprijini coatele pe mânerele scaunului.

– Ce e ciudat e că pietrele prețioase pe care le fură sunt genul de nestemate care atrag atenția bijutierilor, dar nu reapar niciodată pe piață. Verificăm mereu magazinele de amanet, de bijuterii, casele de licitații și vânzătorii de bijuterii. Pur și simplu... dispar.

– Poate nu le vinde. Poate e un colecționar pasionat care le ține undeva, în colecția personală, pentru plăcerea proprie.

Conant pufni.

– Mi se pare un lucru ciudat pe care să-l colecționezi de plăcere. Pietre? Ce e în neregulă cu cărțile și femeile? Râse el fără umor.

Alex bătu din degete pe coapsă, gândindu-se la toate posibilitățile. Se rugase să aibă parte de ceva cu care să-și ocupe timpul, ceva care să-i stimuleze viața plictisitoare. Acum, în sfârșit, găsise un adversar pe care să merite să-l urmărească.

– Poate le scoate din țară ilegal? Sau poate banii nu sunt scopul principal al Șoimului Nopții. Spuneai că ar putea fura mai mult, dar se abține? Poate că are un fel de cod moral care nu-i permite să fure mai mult de o singură piesă de la fiecare persoană?

– Cod moral? Ha! Un hoț ca acesta nu are morală, Harland. Și nici onoare. Oricare ar fi motivele lui, nu va avea parte de milă când va fi prins, judecat și condamnat. Legea e lege. Va fi spânzurat de copacul Tyburn, ține minte ce spun.

Conant lovi cu palmele mânerele scaunului și se ridică în picioare.

– Evident, Rundell și Bridge nu-și doresc să facă publice aceste lucruri. Vor să investighezi în liniște, dar mă bazez pe tine să-l prinzi pe diavolul ăsta viclean. Prințul Regent cere asta. Se duse către ușă. Presupun că vei vrea să vezi locul faptei. S-a întâmplat la Ludgate Hill. Îi zâmbi cu subînțeles. Sunt sigur că știi deja asta. Nu mă îndoiesc că ai cumpărat destule fleacuri de acolo de când te-ai întors de la Waterloo.

Alex își ascunse rușinea în fața perspicacității nefirești a bărbatului. Chiar luna trecută fusese la bijutier ca să cumpere un cadou de despărțire pentru iubita sa, Alicia. Văduva discretă fusese dezamăgită, dar pragmatică, atunci când Alex încheiase legătura lor care durase o lună. Sperase să obțină mai mult de la el decât o relație fizică, o verighetă, ca să fie sinceră, dar Alex nu încercase niciodată să-și caute o soție. Se îndoia că avea să caute vreodată.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu a fi căsătorit, bineînțeles; cea mai bună dovadă fiind relația fericită pe care Benedict o avea cu moștenitoarea pe care o luase de nevastă, Georgiana. Dar spre deosebire de Alex, Benedict nu-și pierduse aproape vederea la un ochi și nici nu era la fel de cinic în privința femeilor. Fiind al doilea fiu, Alex nu se afla sub presiunea de a se căsători și de a avea moștenitori. Iubea femeile, compania lor, trupurile lor, dar nu simțise niciodată nevoia de a se limita doar la una.

Cu o excepție. Cu aproape patru ani în urmă, la un bal mascat, în seara de dinaintea plecării lui pe continent, o întâlnise pe femeia visurilor lui. O femeie care nu-l provocase doar fizic, ci și mental. O femeie al cărei râs răgușit și miros amețitor îi învăluiseră și îi puseseră stăpânire pe inimă atât de mult, încât aproape că uitase cum îl cheamă. *Coup de foudre*[1], îi spun francezii. O lovitură de trăsnet. Și au dreptate. Trăise un sentiment profund de inevitabilitate, de potrivire. O convingere absolută că, în ciuda tuturor așteptărilor, aici, în sfârșit, găsise femeia potrivită pentru el.

Vorbiseră. Dansaseră. Flirtaseră. Împărtășiseră un sărut perfect. Apoi dispăruse.

Nici măcar nu-i aflase numele.

Alex închise brusc dosarul din fața lui și oftă adânc. Dumnezeule, ce idiot naiv fusese atunci. Trei ani în regimentul de pușcași

[1] Dragoste la prima vedere

regali îi distruseseră orice urmă de optimism. Hoinărise prin Spania, Portugalia, Franța și Belgia și văzuse adevăratele orori ale războiului, caracterul brutal atât al bărbaților, cât și al femeilor. Asta îl învățase cât de zadarnice sunt astfel de visuri.

Dar încă o visa. Nu în fiecare noapte, însă destul de des. Se trezea simțind parfumul ei plutind odată cu briza, un miros exotic pe care nu îl mai întâlnise de atunci. Senzația buzelor ei peste ale lui. Și un mădular atât de tare încât ar fi putut să bată cuie cu el.

Era ridicol. Nici măcar nu știa ce culoare avea părul ei, purtase o perucă albă în stilul nobiliar francez din urmă cu cincizeci de ani. Nu știa nici ce culoare aveau ochii ei, fuseseră ascunși sub o mască ridicolă care îi acoperea jumătatea superioară a feței.

Gândul la ea aproape îl înnebunise. Fusese atât de frustrat pentru că nu reușise să deslușească misterul, nu știa dacă era soția cuiva, iubita cuiva sau cineva alături de care își putea imagina un viitor.

Alex își roti umerii. Ar fi trebuit să o fi uitat până acum. Nu era ca și cum ar fi fost celibatar în ultimii patru ani. Se îndoia că ea ar fi fost. Cu toate astea, o căutase încă de când se întorsese în oraș. Se uita după ea în fiecare cameră în care intra, analiza fiecare chip, fiind convins, în mod paradoxal, că dacă o vedea măcar o dată, avea să o recunoască. Corpul lui avea să-l recunoască pe al ei. Sufletul lui avea să o recunoască.

Pufăi pe nas, nervos. Fir-ar să fie, ce era în neregulă cu el? Fiind coproprietar al unei case de jocuri de noroc, era mai mult decât capabil să calculeze probabilitatea acestui lucru: mai mult decât absurdă. Probabil era deja o femeie căsătorită, cu câțiva copii care îi dădeau bătăi de cap.

Iar el era liber și fericit, un burlac înstărit, cu un chip la fel de încântător precum averea pe care o deținea. Putea, în limite rezonabile, să aibă orice femeie își dorea doar zâmbind sau pocnind din degete.

Mai puțin pe ea. Cea care fugise.

Oare asta era? Poate că motivul pentru care nu putea înceta să se gândească la femeia misterioasă era pentru că o considera o afacere nerezolvată. Dacă ar fi făcut cunoștință cum se cuvine, s-ar fi săturat de ea într-o lună. Doar atracția lui față de necunoscut îi permitea să-i păstreze aura profană.

Era vorba de același principiu și când venea vorba de Șoimul Nopții; provocarea necunoscutului. Alex detesta să piardă. Mândria îi cerea să fie mai inteligent decât adversarul lui, să obțină premiul, să câștige jocul. Voia să fie cel mai bun în tot ceea ce-și propunea. Prin natura sa competitivă nu accepta mai puțin de atât.

Privi adânc către foc. Șoimul Nopții îl intriga. Oricine ar fi fost hoțul, acela era un maestru al deghizării, al înșelătoriei. Nimeni nu-l văzuse, deși faptele sale apăruseră în numeroase articole din ziare de-a lungul ultimului deceniu.

Deschise dosarul subțire din fața sa și se uită la raportul dinăuntru. Detalii sumare și succinte despre câteva jafuri notorii din Europa. Un castel izolat din Elveția, aflat la jumătatea unui munte amețitor. O vilă bine fortificată de pe malul lacului Como, din Italia. Dădu din cap. Conant avea dreptate, nimeni nu avea nici cea mai vagă idee cum reușise Șoimul Nopții să comită majoritatea furturilor.

Însă anumite detalii erau la fel. Niciodată nu folosise violența. De fapt, nu folosise nici un fel de forță. Nu spărsese nici un seif, nu scosese nici o ușă din balamale. Nici un servitor nu fusese drogat, nici un paznic nu fusese rănit. Cea mai evidentă caracteristică era inteligența calmă și discretă. Probabil deghizare. În mai multe cazuri, nimeni nu observase că pietrele prețioase lipseau timp de câteva zile după presupusul furt; deseori era imposibil de spus când fuseseră luate.

Șoimul Nopții se abătuse o singură dată de la obiceiul de a lăsa o pană neagră la locul faptei. Alex zâmbi când citi raportul. În timpul unuia dintre furturi, hoțul dăduse peste un castron cu zahăr din argint, dar în loc să fure argintul, își făcuse timp să strângă zahărul cu o bucată de hârtie, apoi scrisese un bilet prin care își cerea scuze.

„Domnule Locatelli. Vă rog să mă iertați pentru mizerie. Îmi pare rău că trebuie să o las pe soția dumneavoastră fără minunații cercei cu smarald, dar nu am nici o îndoială că va fi încântată să cumpere o altă pereche pentru a-i înlocui. Pentru gloria Franței.

–Șoimul Nopții"

Alex analiză biletul scris de mână. Un scris elegant, oblic, aparținând în mod evident unei persoane cu o educație aleasă. Căuta cumva un hoț din nobilime?

Ultimul jaf din raport era de acum patru ani, din 1812. Apoi nimic. Nici un fel de activitate până la evenimentul de seara trecută, de la Rundell, Bridge & Rundell.

Dădu din cap, uimit. De ce făcuse o pauză atât de lungă? Oare Șoimul Nopții îmbătrânea? Își pierdea dorința de aventură? În orice caz, avea în sfârșit o problemă de care să se ocupe. Șoimul Nopții, bătrân sau nu, era un oponent redutabil, față de care putea să-și testeze tăria de caracter.

„Legea este rațiune liberă de pasiune“, spunea Aristotel, iar Alex era complet de acord. Se mândrea cu abilitățile lui stăruitoare de investigator și cu capacitatea de a privi obiectiv orice situație. Avea să-l aducă pe Șoimul Nopții în fața justiției folosindu-se de un raționament imperturbabil și de o logică nepărtinitoare. Deși el, Benedict și Seb erau recompensați financiar pentru fiecare caz pe care îl rezolvau pentru Bow Street, banii nu erau obiectivul lui principal. Satisfacția profesională pe care o câștiga în urma victoriilor era cea care îl motiva.

Războiul îl învățase că regulile și legile existau cu un motiv bine întemeiat. Infanteriștii se grupau în pătrate, când erau atacați, pentru a fi uniți și a se proteja unul pe altul. Orice bărbat care ieșea din rând nu numai că devenea o țintă, dar punea în pericol viața celor de lângă el. Încălcarea regulilor ducea doar la pericol și anarhie.

În regimentul de pușcași, făcuse parte dintr-o armată imensă, o piesă a unei mașinării mari. Ca agent, Bow Street avea ocazia să facă ceva mai personal, să facă parte dintr-o echipă mult mai mică alături de Benedict și Seb. Orice succes li se datora în totalitate, iar eșecurile trebuiau asumate. Lui Alex îi plăcea responsabilitatea.

Luptase timp de trei ani pentru a-i proteja pe cetățenii nevinovați ai acestei țări. Acum, că Napoleon era exilat pe insula Sf. Elena, avea de gând să respecte în continuare legile Angliei și să apere țara de infractori turbulenți precum Șoimul Nopții.

Îl chemă pe Mickey, care apăru după câteva clipe.

– Când Seb reușește să-și dea jos din pat capul ăla sec, spune-i că am plecat la Ludgate Hill. Mă voi întoarce la prânz.

Capitolul 2

– Muzeul Britanic? Nu cred că vorbești serios.

Emmy Danvers, născută Emmeline Louise d'Anvers, fiica celui mai priceput hoț de bijuterii din Europa, își sprijini fruntea de masa plină de zgârieturi, oftând din toată inima.

– Nici o persoană în toate mințile nu ar încerca asta. De ce nu încercăm mai bine să intrăm cu forța în Turnul Londrei și să furăm bijuteriile Coroanei? Astfel, dacă suntem prinși, temnițele și spânzurătoarea vor fi deja pregătite pentru noi. E imposibil!

Luc, care stătea de cealaltă parte a mesei, chicoti în fața umorului ei macabru.

– Asta ai spus și despre Rundell & Bridge, iar totul a mers ca uns, nu-i așa? Nu e imposibil, Em. Doar greu. O provocare demnă de abilitățile noastre.

Emmy își ridică privirea și îi aruncă fratelui ei o privire urâcioasă.

– Sunt sătulă de asemenea provocări. O să fim prinși. Și spânzurați. Sau exilați la celălalt capăt al lumii. E doar o chestiune de timp până nu vom mai avea noroc.

Camille, care nu era dispusă să accepte titlul de „bunică", susținând că o face să se simtă „extrem de bătrână", sorbi cu delicatețe ceaiul și încuviință din cap.

– Păi, suntem toți de acord, draga mea. Tatăl tău, Dumnezeu să-l ierte, deși era fiul meu, cu visul lui donquijotesc, v-a lăsat o moștenire foarte periculoasă. Șoimul Nopții! Scoase un forăit elegant și feminin. Ce nume! I-am zis că ar fi trebuit să-și spună Vulpea sau Vrăjitorul. Ceva puțin mai fermecător.

Emmy se abținu să nu râdă cu disperare. Era ceva tipic lui Camille. Faptul că fiul ei încălcase legea în cel puțin șase state europene diferite de-a lungul carierei sale de cincisprezece ani i se părea mai puțin jignitor decât că nu o făcuse cu mai mult „stil". În mintea bunicii ei, aproape totul putea fi iertat dacă era făcut într-o manieră elegantă.

Cum ar fi putut spera la o viață normală cu o asemenea familie? Nu era de mirare că se aflau într-o asemenea încurcătură.

Se uită la scrisoarea despăturită de pe masa din fața lor. Era cea mai recentă dintr-o serie de misive asemănătoare. Pe prima o primiseră cu peste un an în urmă.

– Danton ăsta e nebun, spuse ea sec. Cum a descoperit că tata era Șoimul Nopții? Cum ne-a găsit?

Pe chipul atrăgător al lui Luc apăru o grimasă.

– Contează? După cum spune, ne poate trimite la spânzurătoare. Nu avem de ales decât să-i urmăm ordinele.

Emmy gemu din nou. Timp de patru ani, după moartea tatălui lor, duseseră o viață nevinovată, lipsită de infracțiuni. Fantezia patriotică a lui Louis d'Anvers, aceea de a recupera bijuteriile Coroanei franceze și de a le păstra până la restaurarea monarhiei de Bourbon, fusese amânată, dacă nu chiar uitată. Domnia lui Napoleon asupra Franței fusese atât de sigură încât nu părea să se termine vreodată, în ciuda eforturilor curajoase ale Angliei și aliaților săi de a pune capăt construirii nemiloase a unui imperiu. Nici exilul său pe insula Elba nu fusese suficient pentru a-l opri.

Însă după înfrângerea de la Waterloo de vara trecută, visul restaurării dinastiei de Bourbon părea să devină realitate. Luc și Emmy tocmai discutau despre ce ar trebui să facă cu bunurile obținute în mod necinstit de Șoimul Nopții când primiseră prima scrisoare de la Emile Danton.

Tatăl lui Danton fusese liderul revoluționar George Danton, bărbatul pe care tatăl lor îl denunțase public pentru furtul bijuteriilor Coroanei franceze. Pentru că moartea tatălui lor însemna că tânărul Danton își pierduse ținta principală, acesta își concentrase furia pe familia Șoimului Nopții. Din ceea ce-și putea da seama Emmy, Danton Junior era la fel de corupt ca tatăl său. Nu le ceruse numai bijuteriile furate de tatăl lor, ci și să obțină alte trei bijuterii: un diamant alb, un diamant albastru și un rubin, care erau încă pierdute. Se îndoia că plănuia să se căiască pentru păcatele tatălui său și să le returneze guvernului francez.

Îi amenințase că dacă nu se vor supune, vor exista consecințe foarte neplăcute, nu doar pentru Luc și Emmy, ci și pentru cei dragi lor. O menționase pe Camille ca o posibilă țintă dacă dorințele lui nu erau îndeplinite „în timp util".

Emmy și Luc nu aveau cum să refuze, nu aveau cum să comunice cu cel care îi șantaja. Se gândiseră să pretindă că nu știu unde este ascunsă comoara și să-i spună lui Danton că tatăl lor luase secretul cu el în mormânt, dar nu aveau nici o adresă la care să îl contacteze. Cererile lui erau livrate întotdeauna de unul dintre nenumărații băieți bătăioși care făceau comisioane și care, atunci când erau interogați, nu le puteau spune decât că fuseseră plătiți de „un bărbat brunet" cu „un accent străin".

Neavând alte opțiuni, începuseră să plănuiască furtul de la Rundell & Bridge.

Șoimul Nopții fusese readus la viață.

Emmy avea paisprezece ani când tatăl ei o implicase într-una din „treburile" lui, și asta, doar pentru că fusese nevoit. Întotdeauna fusese de la sine înțeles că Luc avea să moștenească rolul Șoimului Nopții, dar când împlinise optsprezece ani, insistase să se înroleze în Marina Britanică sub amiralul Nelson pentru „a contribui" în lupta împotriva lui Napoleon. Câteva luni mai târziu, la Trafalgar, fusese rănit la picior. Convalescența sa fusese lentă și dureroasă, iar incapacitatea cu care rămăsese după nu-i mai permisese să participe fizic la furturi.

Astfel, timp de patru ani, de la paisprezece la optsprezece ani, Emmy îi ajutase pe tatăl și pe fratele ei să găsească și să fure bijuteriile coroanei franceze.

Nu era deloc potrivită pentru o viață de infractoare. Era mică din punct de vedere fizic, avea puțin peste un metru cincizeci și cinci și, în ciuda antrenamentelor constante care o ajutau să-și păstreze agilitatea, nici un fel de pregătire nu o putea ajuta să scape de frica de înălțime. Refuzase cu vehemență să fure orice se afla la mai mult de trei metri deasupra pământului.

Tatăl lor susținuse întotdeauna că furtul bijuteriilor era o obligație morală. Dacă asta era împotriva legii, atunci legea era pur și simplu greșită. Comiterea unor infracțiuni minore, mai puțin importante, era un lucru necesar pentru a face dreptate în cazul uneia mult mai grave.

Emmy era de acord. Bijuteriile aparțineau Franței. Fără nici o îndoială, trebuiau returnate.

Își dorea doar ca acest rol să revină altcuiva... oricui altcuiva.

Tatăl lor nu le ceruse să îndeplinească această sarcină. Nu explicit. Dar Emmy simțise întotdeauna pe umerii ei greutatea acestei așteptări nespuse. Obligația de a termina ceea ce el începuse.

Ușa din spate se deschise cu putere, întrerupându-i gândurile solemne.

Sally Hawkins, care renunțase la slujba de costumieră la Teatrul Covent Garden în urmă cu opt ani pentru a deveni menajera și bucătăreasa lor, intră agitată, arătând seducătoare într-un mod simplu cu șalul ei stacojiu. Când trânti un coș plin de fructe pe un scaun și își desfăcu mantaua asortată, cu dungi roșietice, Emmy se abținu să nu ofteze cu invidie în fața siluetei voluptuoase a prietenei ei. Sally nu avea nevoie de corset sau corsaj pentru a obține o formă de clepsidră.

– 'Neața tuturor.

Sally trânti un ziar împachetat pe masă, în fața lui Luc, care încercă din răsputeri să nu se holbeze la decolteul care îi apăru în fața ochilor când aceasta se aplecă. Mărul lui Adam începu să i se miște de sus în jos când înghiți și închise ochii, părând să aibă dureri crunte.

Sally se așeză pe unul dintre scaunele din bucătărie, iar Emmy zâmbi puțin la cât de mult se străduia să nu-l atingă pe Luc. Și un orb ar fi putut vedea atracția dintre ei, dar, din ce știa Emmy, nici unul dintre ei nu făcuse ceva în acest sens.

Sally fusese cea care o ajutase pe Emmy să aibă grijă de Luc în primele luni îngrozitoare de convalescență. Sally, cea la care se uita cu stăruință de fiecare dată când credea că ea nu-l vede. Cu toate astea, părea că între ei se află o barieră invizibilă, un acord tacit de a sta departe unul de celălalt.

Emmy se întreba uneori dacă Luc se considera mai puțin bărbat din cauza protezei de la picior, nepotrivit pentru frumoasa Sally. Fiind un aristocrat, chiar dacă era francez, îi era superior din punct de vedere social. Sally se născuse în cea mai dură parte a Londrei de Est și încă avea accentul din copilărie. Era ageră la minte, nu avea nici o remușcare pentru că reușise singură în viață și era incredibil de pricepută în a citi adevăratele intenții ale oamenilor.

Tatăl ei o găsise pentru prima dată când încerca să scape de un atacator înarmat pe o străduță lăturalnică din Covent Garden. Sally îl lovise peste cap cu o trusă de croitorie din lemn și îl lăsase inconștient,

fără nici un ajutor. Impresionat, tatăl lui Emmy o ajutase să mute corpul din mijlocul drumului și să ajungă în siguranță acasă.

Apoi aflase că tatăl lui Sally fusese George Barrington, unul dintre cei mai notorii hoți ai Londrei. În copilărie, Sally îl ajutase să creeze costume și deghizări pentru diferite călătorii, dar când Barrington fusese condamnat pentru furtul din buzunare și deportat la Sydney, Sally se angajase ca machieuză și croitoreasă la teatrul zgomotos din Covent Garden.

Tatăl lui Emmy îi oferise o slujbă, una la care nu trebuia să respingă în mod repetat avansurile nedorite ale bețivilor care veneau la teatru, iar Sally devenise indispensabilă în crearea costumelor pentru diferite escapade ale familiei Danvers. Era excepțională cu un ac și un recipient de fard. O putea transforma pe Emmy într-un coșar, o florăreasă sau o ducesă cât ai pocni din degete.

Iar când Luc se întorsese de la Trafalgar atât de grav rănit, se dovedise a fi și o soră medicală de neînlocuit. Emmy era convinsă că Sally, cu chipul ei superb și comportamentul îndrăzneț, fusese cea care îl convinsese pe Luc să nu renunțe la viață.

– Ziarul *The Times* scrie despre jaful de la magazinul de bijuterii. Și e pe prima pagină, spuse Sally. I-au chemat pe cei de la Bow Street să investigheze.

Lui Emmy îi tresări inima, dar afișă o expresie politicoasă.

Bineînțeles că cei de la Bow Street investigau furtul. Ludgate Hill se afla sub jurisdicția lor. Existau zeci de alți ofițeri cărora le-ar fi putut fi atribuit cazul. Nu avea nici un motiv să se gândească la el. Bărbatul după care tânjea și pe care îl evita cu aceeași pasiune.

Alexander Harland.

Emmy se împinse de lângă masă și se ridică.

– Unde te duci?

Emmy îl ignoră pe fratele ei și se întoarse spre bunica lor.

– Camille, ți-ar plăcea să mergem până la Ludgate Hill? Am văzut cea mai drăguță bonetă de paie în vitrina unui magazin de acolo.

Camille mai sorbi o gură de ceai și o privi complice.

– E cumva vorba de magazinul de pălării de lângă Rundell & Bridge? E un joc periculos, Emmeline. Ar fi mai înțelept să stai departe de locul acela. Știi ce se spune: curiozitatea a omorât pisica.

Emmy strâmbă din nas.

Curiozitatea era fără îndoială cel mai mare defect al ei. Așa cum tatăl ei îi spusese în nenumărate rânduri, un hoț bun nu-și permite luxul de a fi curios. Trebuie să se concentreze doar pe realizarea unui obiectiv clar. Nu-și poate permite să fie distras. Trebuie să ia doar lucrul pentru care a venit și să le ignore pe toate celelalte, altfel riscă să fie prins.

Emmy știa asta. Să fie curioasă în privința lui Alexander Harland nu îi putea provoca decât cele mai rele probleme.

Și totuși.

Problemele erau palpitante, captivante. Alexander Harland o atrăgea precum mierea ursul. Nu ar fi recunoscut asta niciodată, dar fusese slăbiciunea ei ani și ani de zile. Iar obiectul afecțiunii ei nu știa nici măcar cum o cheamă.

– Emmy, riști să atragi atenție nedorită asupra ta, spuse Luc iritat.

Emmy îi aruncă o privire aspră.

– Sugerezi că nu aș putea să mă pierd în mulțime, Luc Danvers? Făcea asta de ani de zile: se ascundea. Era expertă la a deveni invizibilă. Vreau doar să aflu pe cine au trimis să ne investigheze, atâta tot. Întotdeauna e bine să-ți cunoști dușmanul. Voi avea grijă, promit.

Capitolul 3

Trăsura închiriată de Emmy huruia pe Fleet Street, trecând pe sub vechea poartă arcuită după care fusese numit Ludgate Hill. În ultimii ani, zona devenise la fel de renumită precum strada Bond pentru cumpărături, străzile fiind pline de doamne bine îmbrăcate și domni la modă.

Cupola maiestuoasă a capodoperei lui Wren, catedrala St. Paul, veghea cu grijă zona. În timp ce se apropiau de destinație, Emmy zări zidurile de cărămidă ale închisorii Newgate, iar priveliștea fortificației care apăru în fața ei o descumpăni într-o oarecare măsură. Clădirea sumbră îi amintea ce s-ar putea întâmpla cu familia ei dacă erau vreodată prinși.

Dădu din cap, ignorând gândul cutremurător.

Trăsura se clătină pe Ludgate Hill și se opri, birjarul având instrucțiuni să le lase în capătul străzii. Emmy o ajută pe Camille să coboare și împreună începură să se plimbe agale pe drum.

Pentru oricine le privea, erau două femei îmbrăcate elegant care se uitau în vitrinele magazinelor, dar privirea lui Emmy era fixată asupra clădirii elegante din piatră albă aflată la numărul 32. Cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă comisese un furt în pivnița acesteia.

Având trei etaje, exteriorul clădirii Rundell & Bridge era decorat cu arcade elegante susținute de coloane crestate. Semnul agățat deasupra ușii reprezenta doi somoni aurii sprijiniți unul de altul, dar Emmy nu știa ce semnificație aveau pentru un negustor de diamante și un bijutier. Își deschise umbrela de soare și o trase mai aproape pe Camille.

Simți un nod în stomac, de nerăbdare. Cei de la Bow Street aveau să trimită cei mai buni oameni pentru a investiga această crimă. Știa cine erau.

Din cafeneaua London Coffee House, care ocupa cele două proprietăți de la numerele 24 și 26, ieșea aroma delicioasă de cafea

măcinată și se auzea zumzetul conversațiilor. Stomacul îi ghiorăi de poftă. În magazinul de decorațiuni de lângă, Isherwood & Sons, erau expuse diferite tapete pictate de mână, iar Emmy încercă să nu zâmbească la numele ciudat al străduței care ducea spre el: Naked Boy Court[1]. Străzile Londrei erau un izvor nesecat de nume bizare. Era sigură că și în spatele acestui nume exista o poveste amuzantă.

Încă nu erau suficient de aproape să vadă înăuntrul magazinului Rundell & Bridge. Emmy se opri să se uite la bonetele expuse în magazinul Charles Vyse, un producător de pălării din paie, apoi admiră ciorapii de mătase din geamul magazinului lui Ebenezer Flint, Vânzător de Produse de Galanterie și Îmbrăcăminte. Pe urmă vizitară magazinul domnului Sharp, Parfumier al Alteței Sale Prințul de Wales, iar apoi se opriră în fața magazinului universal cu produse de iluminat al domnului Blade, aflat peste drum de ținta curiozității lor arzătoare.

– Nu știu ce te aștepți să obții venind aici, draga mea, murmură Camille. Luc are dreptate. Jaful a mers ca uns. De ce te-ai întoarce la locul faptei?

Emmy abia o auzi. Înăuntrul magazinului se afla o siluetă masculină, întunecată, care stătea de vorbă cu nepotul amabil al domnului Rundell, Edmond. Miji ochii și se folosi de reflexia din geam și de suprafețele care străluceau în luminile expuse în fața ei pentru a întrezări spatele puternic și tentant, îmbrăcat în haina albastru-închis.

Înalt, zvelt, șaten. Inima îi tresări.

Bărbatul se întoarse și toate suspiciunile ei fură confirmate; reflexia lui Alexander Harland fu mărită de o sută de ori, copiată în nenumăratele fațete de sticlă din candelabrul aflat în fața ei. De parcă o singură imagine nu ar fi fost suficient de impresionantă.

Trase aer în piept. Harland întotdeauna se îmbrăca impecabil. Manșete albe perfect călcate, lavalieră albă, un sacou croit extraordinar care îi scotea în evidență corpul solid. Pantaloni galben-închis care i se mulau aproape indecent pe picioarele lungi și musculoase. Cizmele negre de piele străluceau aproape milităresțe la cât erau de lustruite.

– A, chicoti Camille ironic, cu subînțeles. Acum înțeleg interesul.

Așa cum spusese ea însăși, Camille era „o cunoscătoare a bărbaților". Născută în aristocrația franceză și fiind prietenă cu regina

[1] Aleea Băiatului Dezbrăcat

Maria Antoaneta, își petrecuse tinerețea flirtând și fascinând bărbații în mijlocul impresionantei curți regale de la Versailles. Complet pragmatică în privința căsătoriei pentru siguranța financiară, se căsătorise cu primul ei soț, înstăritul conte de Rougemont, care era cu treizeci de ani mai mare decât ea, când avea doar șaptesprezece ani. Acesta murise de apoplexie la trei luni după nuntă, Camille devenind o văduvă foarte veselă și foarte bogată.

Al doilea soț al său, cavalerul Hugo, fusese „un adevărat crai, dar incredibil de fermecător". Camille păruse să țină cu adevărat la el. „Nu te plictiseai niciodată cu Hugo", spunea deseori. „Bineînțeles, apoi a căzut de pe cal. I-am spus că nu e o idee înțeleaptă să sară gradul acela după două sticle de vin, dar neghiobul nu m-a ascultat. În fine, cred că a fost mai bine așa. Până la urmă, dacă Hugo nu și-ar fi rupt gâtul, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe bunicul tău, nu-i așa?"

Bunicul lui Emmy fusese ultimul soț al contesei și fusese din toate punctele de vedere o poveste de dragoste. Bunica ei, care fugise de Revoluție și se stabilise în Anglia, îl văzuse pe Anthony d'Anvers, un fermecător asistent diplomatic și, la fel ca ea, exilat francez, în cadrul unei recepții a ambasadorului și „se îndrăgostise lulea".

Fiindcă ea își găsise fericirea în brațele unui soț minunat, scopul lui Camille era ca Emmy să găsească aceeași stabilitate și fericire. Nu era deloc interesată de filfizoni eleganți cu peruci albe și era atrasă de crai, șarlatani și escroci de tot felul. Era atrasă în mod special de un bărbat îmbrăcat în uniformă militară.

O lovi pe Emmy cu cotul în coaste.

– Luminează-mă, Emmeline. Cine este bărbatul acela minunat?

Emmy oftă. Era mai bine să fie sinceră. Nu aveai cum să ții un secret față de Camille.

– Bărbatul acela este Alexander Harland, lordul Melton.

Camille suspină apreciativ și se întoarse ușor ca să-l analizeze pe ascuns.

– O, la, la. Te felicit, Emmeline. Ai gusturi impecabile. Ce bărbat!

Camille întotdeauna începea să spună mai multe cuvinte în franceză când era entuziasmată.

Emmy se încruntă la reflexia lui Harland. Se pregătea să plece; își ridică mănușile de pe tejghea.

– Din păcate, lordul Melton este un obstacol pe care trebuie să-l evităm dacă vrem să supraviețuim. Am auzit că el și cei doi prieteni

ai săi, Benedict Wylde și Sebastien Wolff, au fost angajați de Bow Street pentru a rezolva infracțiuni similare acesteia. Mă temeam că se va implica.

Camille încuviință cu înțelepciune.

– Înțeleg. Acesta este avertismentul nostru.

O trăsură neagră, strălucitoare, se opri în fața magazinului de bijuterii și le blocă priveliștea. Emmy nu putu să reziste să-i mai arunce o privire rivalului ei și o trase pe Camille peste stradă, pe după trăsură. Birjarul deja coborâse treapta și inima aproape i se opri când ușa magazinului de bijuterii se deschise și Harland ieși.

Panicată, își coborî bărbia astfel încât umbrela de soare să-i ascundă fața. O apucă pe Camille de cot și o trase după ea, prefăcându-se fascinată de o cutie emailată pentru tutun expusă în geam. Cu colțul ochiului zări haina albastră și simți o aromă masculină ce îi făcu stomacul să tresară, înainte ca Harland să sară în trăsură și să lovească acoperișul, indicând că era gata de plecare.

Inima ei începu să bată neobișnuit de repede.

Ce făcea? Trebuia să fugă de bărbat, nu să încerce să se apropie. Până la urmă, își perfecționase abilitatea de a fugi.

În timpul unui jaf exista întotdeauna un moment în care trebuia să facă ceva după care nu mai era cale de întoarcere. Indiferent cât de bine era plănuit, fiecare jaf avea un element necunoscut: un trecător întâmplător, o livrare neașteptată, un servitor care își schimba brusc obiceiurile. Fiecare jaf era diferit, cu o personalitate proprie, iar Emmy învățase să se încreadă în instinctele ei când venea vorba de evaluarea riscurilor. Norocul era la fel de important ca abilitățile. Nu era o dovadă de lașitate să te retragi, să supraviețuiești ca să comiți jaful în altă zi. Renunțase în repetate rânduri la un jaf pentru că ceva nu i se părea în ordine.

Tot ce ținea de Alexander Harland îi spunea să fugă. Instinctul îi spunea că era un bărbat care nu avea să-i aducă decât probleme, mai ales din cauza fiorului periculos al atracției pe care o simțea față de el, împotriva voinței ei. Era instinctul de supraviețuire, același motiv pentru care îl părăsise în urmă cu patru ani.

Ziua în care auzise că se întorsese de la Waterloo fusese printre cele mai fericite din viața ei. Era extrem de fericită că era viu și tristă să afle că fusese rănit. Reușise să-l vadă în mijlocul unei săli de bal aglomerate. În afara unei mici cicatrici la tâmpla dreaptă, nu păreau

să existe alte semne fizice ale rănii, dar se zvonea că-și pierduse o parte din vederea periferică a ochiului drept din cauza unei lovituri de tun. Cel puțin aceea era scuza pe care o folosea pentru a refuza să danseze.

Alexander Harland pe care îl sărutase fusese un tânăr îndrăzneț și plin de încredere. Alexander Harland care se întorsese părea mai bătrân, mai înțelept. Zâmbea mult mai rar. Și era mult mai cinic, trăsăturile lui cizelate erau ceva mai dure. Privirea lui părea mai goală, mai obosită, ca și cum ar fi văzut mai multe lucruri în viață decât și-ar fi dorit.

Faptul că deschisese un club de jocuri de noroc în St. James nu fusese o surpriză pentru ea. O profesie atât de scandaloasă, testând limitele a ceea ce era acceptabil din punct de vedere social, dar care satisfăcea dorința nesfârșită a aristocraților pentru ceva nou și distractiv, părea extrem de potrivită pentru cineva cu caracterul lui.

Cu câteva luni în urmă, el și ceilalți proprietari ai clubului, Benedict Wylde și Sebastien Wolff, primiseră de la Prințul Regent titluri de conte pentru „serviciile oferite Coroanei". Timp de săptămâni întregi umblaseră zvonuri în societatea londoneză că lucrau pentru Bow Street, zvonuri confirmate și de prietenii și informatorii lui Sally din frăția criminală a Londrei.

Acum chiar se aflau de părți diferite ale legii, polițistul și hoțul. În ciuda atracției incontestabile pe care o simțea, cu cât se distanța mai mult de el, cu atât era mai bine.

Emmy oftă. O cunoștință galeză îi povestise despre cuvântul *hiraeth*. Nu avea o traducere exactă, dar părea extrem de potrivit pentru a descrie ce simțea față de Harland. Cuvântul descria un sentiment contradictoriu de dor față de un lucru sau o persoană pe care ai iubit-o, fiind în același timp recunoscător pentru existența sa. Dorul de casă sau de o perioadă în care te simțeai ca acasă.

Acum patru ani, la nouăsprezece ani, se simțise acasă în brațele lui Harland. Își imaginase că era îndrăgostită de el, dar fusese doar o pasiune copilărească. Nu-l cunoscuse pe adevăratul Alexander Harland. Iubise o iluzie, un ideal frumos pe care îl crease în mintea ei. Dansul lor, sărutul lor erau înghețate în timp ca o imagine perfectă, un moment ce nu avea să se mai repete vreodată.

Acum era mai matură și mai înțeleaptă. Puțin mai cinică în privința vieții și a bărbaților, mai realistă în privința prinților din povești.

Pocnetul unui bici și strigătul birjarului trăsurii lui Harland o treziră pe Emmy la realitate. Uimită de propria-i neatenție, o prinse pe Camille de cot, întoarse spatele trăsurii lui Harland și merseră în grabă în josul străzii.

Alex se rezemă de banchetă, expirând profund. Când inspiră simți un miros feminin, o aromă florală, unică, și inima îi tresări neîncrezătoare. Cu o simplă răsuflare fu transportat într-o grădină cufundată în lumina lunii, sărutând femeia visurilor sale.

Rămase cu gura căscată. Parfumul acela. Inconfundabil.

Era ea!

Sări și scoase capul pe fereastra trăsurii, sucindu-și gâtul pentru a descoperi sursa mirosului.

Tocmai trecuse pe lângă ea pe stradă? Două femei se uitau în vitrina magazinului Rundell & Bridge, dar el fusese atât de preocupat de ceea ce aflase despre jaf, încât nici nu se uitase la ele. Femeile se aflaseră în dreapta lui, în pata neagră a vederii lui periferice.

Trăsura se îndepărta de trotuar. Alex înjură. Strada era înțesată de nenumărate femei, o avalanșă de rochii și umbrele de soare în toate culorile pastelate.

Care dintre ele era ea?

Aproape că dădu semnalul ca trăsura să se oprească, dar apoi își imagină cum ar fi fost să meargă prin Ludgate Hill, apucând de umeri fiecare femeie și întorcând-o spre el pentru a-i vedea chipul, în speranța că o va recunoaște. Mirosindu-i încheietura pentru a găsi dovada mirosului înnebunitor și greu de identificat.

Imaginea era suficient de ridicolă încât să-l facă să geamă râzând.

Înnebunea. Nu părea imposibil, având în vedere câte lucruri văzuse în timpul războiului. Câteodată nebunia i se părea o evadare plăcută din realitate.

Mintea îi juca feste. Femeia la care visase nu exista. Poate fusese doar o plăsmuire a imaginației lui.

Inspiră din nou, dar mirosul dispăruse. Acum nu simțea decât miros de cafea, transpirație de cai, tutun și gunoi. Se rezemă înapoi de spătarul din pluș și își trecu mâinile peste față. Avea lucruri de făcut. Un infractor de prins. Un diamant de recuperat. Nu-și permitea să-i fie distrasă atenția.

Capitolul 4

– Deci, ce-ai aflat la Rundell & Bridge? îl întrebă Seb pe Alex când acesta intră în salonul privat de la Tricorn puțin timp mai târziu. Cum a intrat hoțul nostru înăuntru?

– A fost livrat.

Seb, care stătea la masă cu o farfurie de șuncă și ouă, ridică din sprânceană întrebător.

– Belle Sauvage, explică Alex. Este hanul aflat exact în spatele magazinului de bijuterii. Șoimul Nopții s-a ascuns într-un butoi gol de bere și a fost livrat la Belle Sauvage în carul unui berar. După spusele grăjdarilor, locul e mereu înțesat de oameni, deci nu avem de unde să știm cu exactitate când s-a întâmplat asta. În orice caz, butoiul a fost dus în pivniță, al cărei perete sudic este comun cu pivnița magazinului Rundell & Bridge.

Seb zâmbi, evident impresionat, și mai luă o gură de șuncă.

– Foarte inventiv.

– Hoțul nostru a ieșit din butoi, a scos câteva cărămizi din zidul care desparte peretele pivniței de magazinul de bijuterii pentru a face o gaură, pe care a ascuns-o cu o altă grămadă de butoaie, și s-a cățărat în magazin.

– Te-ai uitat în butoi? Numele unei fabrici de bere ne-ar putea fi de folos.

– M-am gândit la asta. A fost trimis de la o firmă fictivă, Black Feather Brewery[1]. Hoțul nostru are simțul umorului.

– Hm. Cum a intrat în seif?

Alex dădu din cap.

– A folosit o cheie, dacă poți să crezi așa ceva. Când i-am interogat pe irascibilul domn Rundell și pe nepotul său mult mai amabil în legătură cu vreun incident neobișnuit, amândoi și-au amintit că o femeie mai în vârstă a leșinat în fața magazinului cu o zi înainte

[1] Berăria Pana Neagră

de jaf. Însoțitoarea doamnei i-a întrebat dacă pot aștepta înăuntru până când prietena ei își revine din amețeală. Domnul Rundell le-a adus niște săruri și a chemat un doctor. Se pare că nepotul său a fost destul de captivat de însoțitoare. Mi-a oferit o descriere detaliată a decolteului ei generos și a gropițelor încântătoare.

– Presupun că ea a fost diversiunea? chicoti Seb.

– Într-adevăr. Se pare că Șoimul Nopții are câteva complice de sex feminin. Cum cheia seifului încă se află la Rundell, mai mult ca sigur Șoimul Nopții a folosit o copie. Una dintre femei probabil a reușit să facă un mulaj într-o bucată de ceară sau de săpun în timp ce bărbații nu erau atenți. În orice caz, doamna și-a „revenit" înainte să sosească medicul și au plecat de acolo cu o trăsură închiriată.

– Deci Șoimul Nopții a deschis seiful, a furat diamantul și a lăsat o pană neagră în locul lui?

– Exact. Alex luă o farfurie cu ouă dintre vasele acoperite de pe bufet și se așeză la masă alături de Seb. Proprietarul pietrei prețioase nu era nimeni altul decât Prințul nostru Regent, deși încă nu plătise pentru ea. Rundell era destul de secretos, dar l-am convins să-mi spună ce știe. Prințul voia să transforme diamantul într-un colier pentru amanta sa, Maria Fitzherbert.

– Credeam că a renunțat la ea de mult timp.

– Aparent nu. Și asta nu e toată povestea. După spusele lui Rundell, vânzătoarea diamantului nu este nimeni alta decât soția lui Prinny, prințesa Caroline. Amândoi l-au pus pe Rundell să jure să păstreze secretul. Prințesa i-a spus lui Rundell că l-a primit de la tatăl ei, ducele de Brunswick.

Seb fluieră încet, îndelung.

– Asta chiar e ciudat.

– Așa cum îți poți imagina, Conant e hotărât să țină totul ascuns pentru a evita vreun scandal.

Seb se duse la bufetul cu uși curbate și luă un teanc de hârtii.

– A trimis astea cât ai fost plecat. Lordul Sidmouth, de la Biroul Central, a luat legătura cu omologii noștri de cealaltă parte a canalului. A cerut orice informații au despre Șoimul Nopții și a primit asta de la Eugène Vidocq.

Alex se strâmbă.

– Acum cinci minute francezii erau dușmanii noștri de moarte. Acum facem schimb de informații ca o mare familie fericită. Tonul

lui era înverșunat. E ca și cum ultimii zece ani de război sângeroși nu s-ar fi întâmplat.

– E greu de uitat, când te gândești la toți oamenii pe care i-am pierdut...

– E și mai greu când ai o pată neagră ca amintire a „ospitalității" francezilor.

Alex oftă. Destul. Războiul se terminase de mai bine de un an. Lumea era un loc diferit. Trebuia să-și vadă de drum.

– Ce a avut de zis șeful Sûreté despre compatriotul său? întrebă sec. Cum și el este un fost criminal, presupun că nu a avut decât cuvinte de admirație pentru abilitățile lui.

Șeful poliției franceze, Vidocq, era un personaj neobișnuit. În prima jumătate a vieții sale de adult fusese soldat, cartofor, hoț, contrabandist și condamnat. Reușise să scape din nenumărate închisori, deseori folosind deghizări ingenioase. În urmă cu un deceniu, cât încă era prizonier în La Force, începuse să le ofere autorităților informații obținute în închisoare. Mai târziu, când fusese furat un set cu smaralde, care îi aparținea împărătesei Josefina, Napoleon, folosindu-se de logica utilizării unui hoț pentru a prinde alt hoț, îi ceruse lui Vidocq să investigheze infracțiunea. Vidocq se folosise de contactele pe care le avea în lumea infractorilor, de abilitățile sale de observație și de tehnica de investigație sub acoperire, nemaiauzită până atunci, pentru a găsi smaraldele Josefinei, hoții și cumpărătorii acestora, în mai puțin de trei zile. Obținuse nu doar o grațiere oficială, ci și recunoștința eternă a împăratului.

În ton cu simțul umorului denaturat pe care îl avea, acesta începuse o carieră în poliția pariziană, mai întâi oferind informații despre foștii săi complici, iar mai apoi urmărind vinovații mai multor jafuri și crime. Într-un an înființase o unitate în civil, numită Brigada Sureté, și devenise primul său comisar. Deseori angaja foști condamnați și prostituate ca agenți și încerca să împiedice infracțiuni, nu doar să le rezolve. Sub conducerea sa, Sûreté reușise să prindă mii de infractori în ultimii ani.

– Amuzant că spui asta, spuse Seb, bătând cu mâna dosarul. Conant pare să creadă că Vidocq nu a încercat niciodată să-l prindă pe Șoimul Nopții. Pare să aibă un fel de respect profesional pentru el.

Se opri și Alex miji ochii. Seb ascundea intenționat informații pentru un efect dramatic.

– Și? întrebă Alex.

– Avea însă o suspiciune cu privire la cine ar putea fi Șoimul Nopții. Un aristocrat pe nume Louis d'Anvers. Fiul contesei de Rougemont.

Alex expiră ușor.

– Nu e un nume cu care sunt familiarizat.

– S-a născut aici, în Anglia. Familia și-a schimbat numele în Danvers pentru a suna mai englezesc. Seb deschise dosarul și scoase un raport scris de mână. Din păcate, Louis d'Anvers a murit acum patru ani. Deci chiar dacă era Șoimul Nopții, nu e posibil să fi comis jaful de la Rundell & Bridge noaptea trecută.

Alex întinse mâna după dosarul cu documente și le răsfoi.

– Și restul familiei?

– Mama lui Danvers, contesa, e încă în viață. Danvers s-a căsătorit cu Emily Chadwyck, fiica unui domn din Leicestershire. Au avut doi copii, un băiat și o fată. Soția a murit când a născut un copil mort, fiica ei avea doar trei ani. Copiii locuiesc cu bunica lor pe strada Waverton, între Hyde Park și Berkeley Square. Fiul are treizeci de ani, iar fiica douăzeci și trei.

– E posibil ca fiul să fi preluat rolul tatălui său. Sau poate acest jaf nou a fost comis de un imitator.

– Șoimul Nopții a murit; trăiască Șoimul Nopții, spuse Seb fără umor.

Alex scoase din dosar un articol de ziar îngălbenit. Începu să citească și ridică din sprâncene surprins.

– Identitatea bărbatului nu e singurul indiciu pe care ni l-a oferit Vidocq. Avem și un motiv. Uită-te la asta.

Întoarse pagina spre Seb. Era un articol din *La Mercure*, ziarul parizian, din aprilie 1800; acum șaisprezece ani. Titlul era „Acuz...!".

Șoimul Nopții îi trimisese redactorului o scrisoare deschisă, în care îl denunța public pe liderul revoluționar, Georges Danton, ca trădător al Franței. Susținea că furtul bijuteriilor Coroanei franceze din Louvre fusese comis de cineva din interior și pus la cale de însuși Danton. Susținea că bijuteriile fuseseră folosite ca mită pentru a cumpăra sprijin pentru Republică, iar mai târziu, pentru împăratul Napoleon, de la austrieci și prusaci.

„Jur să fur înapoi bogăția țării noastre de la cei care au primit-o pe nedrept", scrisese Șoimul Nopții. „Bijuteriile vor fi recuperate

pentru gloria Franței și păstrate în siguranță până când parvenitul de Napoleon va fi detronat, iar familia Bourbon va ajunge pe tron, acolo unde îi este locul."

Alex se așeză înapoi pe scaun, expirând ușor. Pentru o declarație de intenție era cu adevărat impresionantă. Pe următoarea pagină, Vidocq făcuse o listă a bijuteriilor care lipseau din arhivele naționale și le comparase cu cele pe care știau că le furase Șoimul Nopții. Se potriveau perfect. Aparent, Șoimul Nopții făcuse exact ceea ce promisese.

– Jafurile nu sunt deloc întâmplătoare, spuse Alex. Fură înapoi bijuteriile Coroanei franceze.

– Exact.

Alex arătă cu degetul un anumit punct de pe listă.

– Diamantul furat de la Rundell & Bridge trebuie să fie acesta, pe care francezii îl numesc „diamantului Regentului". Ceea ce înseamnă că mai sunt doar trei bijuterii care lipsesc. Diamantul albastru pe care îl numesc „Bleu du Roi", un rubin și un safir de treizeci de carate cunoscut ca „Ruspoli". Răsfoi și celelalte pagini. Știm unde se află aceste trei bijuterii?

Seb se rezemă de spătar zâmbind cu satisfacție.

– De fapt, chiar știm. Vidocq nu a descoperit unde se aflau bijuteriile până când Napoleon nu a declarat că infracțiunile comise în timpul Revoluției se prescriu după douăzeci de ani. Cum primul jaf a avut loc în 1792, asta însemna că nimeni nu putea fi condamnat pentru infracțiuni după anul 1812. Pe măsură ce termenul se apropia, Vidocq le-a cerut agenților săi să fie atenți la orice informații despre bijuterii. Bineînțeles, la nici două zile după ce termenul de prescripție a expirat, un bijutier londonez pe nume John Francillon a vândut un diamant albastru de patruzeci și cinci de carate negustorului de diamante Daniel Eliason. Vidocq crede că piatra este „Bleu du Roi", tăiată și modificată pentru a-i ascunde originile.

– Unde se află acum?

Seb arătă o altă bucată de hârtie.

– Eliason nu a reușit să găsească un cumpărător. Probabil pentru că se temea să nu-i fie furat, a decis să aplice o tactică pe care am putea s-o numim „ascunde în văzul tuturor". A împrumutat-o Muzeului Britanic. De trei ani se află expusă public printre pietrele și mineralele galeriei.

Alex nu se putu abține să nu chicotească.

– Isteț. Și celelalte?

– Rubinul a fost transformat într-un colier pe care lordul Carrington l-a cumpărat pentru soția sa, Lady Sophia. L-a purtat în public de nenumărate ori. În timpul sezonului londonez locuiesc în Park Crescent. Conform surselor lui Vidocq, safirul de află în posesia diplomatului italian dizgrațiat Franco Andretti, care locuiește acum într-un sătuc aproape de Gravesend.

Alex luă o gură sănătoasă de vin.

– Dacă aceste informații sunt corecte și dacă noul Șoimul Nopții are același scop ca predecesorul său, atunci avem șanse mari să ne dăm seama unde va da următoarea lovitură.

– Așa este.

– Prea bine, atunci. Mâine vom investiga planul de securitate atât de la Muzeul Britanic, cât și de la casa din oraș a familiei Carrington. Și vreau să aflu mai multe despre familia lui Louis d'Anvers. Mai ales despre fiul lui. Participă vreodată la evenimentele din înalta societate? Avem cunoștințe comune care ne-ar putea prezenta?

Seb îi zâmbi încrezut.

– Știam că vei spune asta, așa că am fost să-i fac o vizită mătușii Dorothea, ducesa văduvă, în dimineața aceasta. A părut surprinsă să mă vadă îmbrăcat, bărbierit și treaz înainte de prânz. Boșoroaga știe toată lumea din înalta societate și are o memorie de elefant. Nu uită niciodată nimic. E ca un dicționar în carne și oase.

Alex îi făcu semn să spună ce are de spus.

– Se pare că Dorothea e bună prietenă cu contesa. Nu i-a venit să creadă că nu am făcut niciodată cunoștință, deși a recunoscut că faptul că am lipsit timp de trei ani pentru „a lupta împotriva dezgustătorului acela de Napoleon" este oarecum o scuză. Este convinsă că îi va vedea pe contesă și nepoții acesteia la serata lui Caroline Turnbull din această seară.

Alex zâmbi.

– Sunt convins că lui Caroline îi va face plăcere să ne vadă.

Capitolul 5

Serata lui Lady Caroline Turnbull era deja destul de aglomerată când ajunseră Emmy, Luc și Camille. Fură întâmpinați de zgomotul conversațiilor animate și de ritmul vioi al unui dans englezesc, iar Emmy găsi imediat un scaun liber pentru Luc, într-o parte a camerei.

După doisprezece ani, șchiopăta foarte puțin și nu avea nevoie să se sprijine de brațul cuiva. Folosea un baston elegant cu mâner argintiu, dar rolul lui era mai mult ornamental și nu era o necesitate. Era convins că îl face să pară mai elegant. Sally îl tachina mereu în privința lui.

Rana lui fusese provocată de un proiectil de tun, o grămadă de gloanțe de muschetă băgate în inele de fier, care în momentul în care erau trase dintr-un tun aflat pe o navă, formau o explozie imensă. Luc a fost suficient de norocos încât să nu sângereze până la moarte pe punte, dar, din fericire, doctorul care l-a operat avea experiență în tratarea unor astfel de răni. Emmy citise despre multe alte suflete amărâte ale căror membre fuseseră amputate mult prea aproape de os și ajunseseră să aibă un ciot conic ce se vindeca foarte greu.

Pentru că lui Luc îi lipsea doar partea de jos a piciorului, Camille îi ceruse unui cizmar din Jermyn Street să-i facă din piele și lemn o proteză pentru picior care să ajungă până la gleznă. Lui Luc îi luase o vreme să se familiarizeze cu invenția, și petrecuse mult timp sprijinindu-se de Emmy sau Sally și înjurând pentru că nu era capabil să-și țină echilibrul, dar acum mergea încrezător, aproape fără să se mai observe cât de mult se chinuise. Emmy nu simțea decât respect pentru modul în care făcuse față acestei schimbări dramatice din viața lui.

În ciuda acestor lucruri, era sigură că escapadele infracționale ale tatălui lor, dar și „nepregătirea" ei, îi oferiseră fratelui ei o binevenită distracție în timpul lungii sale convalescențe. Avusese nevoie

de ceva care să-i țină ocupată mintea ageră. Plănuirea următorului jaf îl făcuse să nu se mai gândească la rana sa.

Când Luc se așeză confortabil, Emmy acceptă un pahar de șampanie de la unul dintre servitorii care treceau pe acolo și continuă să treacă neobservată.

În regatul animal, mai ales când ești înconjurat de carnivore, una dintre cele mai bune strategii este să te pierzi în decor și să dispari. Devenise expertă în a nu fi observată, precum una dintre șopârlele acelea care își schimbau culoarea, pe care le văzuse la Exeter Exchange. Problema nu era că cei din înalta societate reprezentau o amenințare, ci faptul că era foarte conștientă că nu semăna cu nici o altă femeie din încăpere. Avea mult mai multe de ascuns decât cineva cu o slăbiciune pentru jocurile de noroc sau o aventură cu soțul altcuiva. Nu putea permite nimănui să se apropie prea mult, de teamă că i-ar putea descoperi secretele. Trebuia să-și protejeze familia.

Grupurile de oameni se formau, se separau și se formau din nou precum interiorul colorat al unui caleidoscop. Camille veni lângă ea și împreună se uitară la mulțimea de oameni care dansau.

– Lordul Eversleigh e aici, murmură Camille, iar Emmy nici nu încercă să-și ascundă un geamăt.

Bărbatul era un prostovan bățos care insista să o curteze, deși nu-l încuraja.

– Nici măcar nu observă când sunt nepoliticoasă cu el, șopti Emmy înapoi. Nu ascultă nimic din ce spun. Doar stă acolo și se uită în decolteul meu.

– E foarte bogat.

– E cel mai arogant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Cu subtilitate, Camille îi aruncă o privire disprețuitoare bărbatului aflat la jumătatea camerei.

– Sunt complet de acord. Indiferent câți bani ar avea, asta nu compensează să trebuiască să suporți fața aceea la mic dejun pentru următorii treizeci de ani.

Eversleigh se considera un adevărat model de urmat în privința modei. Vesta lui țipătoare cu dungi verzi și roz era festonată cu lanțuri și ceasuri de buzunar. Lavaliera era decorată cu un ac cu diamant strălucitor. Cataramele din marcasit îi străluceau la pantofi. Lui Emmy îi plăcea să se amuze imaginându-și cu câtă plăcere avea să-i fure toate bijuteriile pe care le deținea.

– Jur că dacă Șoimul Nopții nu ar fi un hoț atât de nobil, i-a face o vizită lordului Eversleigh, șopti ea. Putea să se retragă și s trăiască liniștită toată viața cu zorzoanele cu care se împopoțona Nu mă cunoaște și nu are nici cea mai mică intenție să o facă. Vrea doar un alt ornament, unul fără păreri, care să nu pună întrebări să ceară ceva sau să se dea în spectacol. Cred că amândouă suntem de acord că nu sunt genul acela de femeie.

– Dar Bantam?

Emmy oftă la pomenirea pretendentului ei amabil și insistent. Edward Bantam era un bărbat cu adevărat drăguț. Complet inofensiv, îi dăduse târcoale ani de zile și, deși nu era foarte ager la minte, era o partidă decentă. Te puteai baza pe el pentru a scoate o femeie la dans sau pentru un alt pahar de limonadă. Dar nu îi făcea inima să tresară și nici să simtă fluturi în stomac.

Nu așa cum o făcea Harland.

– Mi-aș dori să simt ceva mai mult decât prietenie pentru el, șopti ea. Dar nu pot. Dacă l-aș accepta, am fi amândoi nefericiți. În plus, ar fi îngrozit dacă ar afla adevărul despre mine. Este un cetățean onorabil. Probabil că nu a încălcat niciodată legea. Chiar dacă aș vrea să am încredere în el, cum aș putea deschide o asemenea discuție? „Da, mi-ar plăcea încă o ceașcă de ceai și... ți-am spus?... sunt o hoață de bijuterii căutată în toată lumea." Dădu din cap zâmbind fără umor. Probabil m-ar denunța.

– Vreau să te văd la casa ta, murmură Camille. Nu întineresc. Vreau să-ți cunosc copiii. Își făcu vânt cu putere. Bineînțeles, problema este că ești extraordinar de frumoasă.

Emmy aproape se înecă cu șampanie.

– Ești subiectivă, răspunse ea. Cel mult sunt drăguță.

– Pf. Timp de cincizeci de ani am văzut frumusețile de la cele mai strălucitoare curți ale Europei. Crede-mă când îți spun, chiar dacă sunt puțin părtinitoare pentru că suntem rude, că ești foarte frumoasă, Emmeline.

Emmy simți cum se înroșește.

– Sunt sigură că de asta aproape am fost călcate în picioare de puzderia de domni care au venit să mă curteze în ultimii ani, spuse sec.

Camille ridică din umeri.

– Majoritatea bărbaților sunt niște neghiobi. Nu văd ceea ce au în fața ochilor. Ești subtilă. Nu se uită la tine pentru că nu-ți scoți în

evidență frumusețea. Dar într-o zi vei cunoaște un bărbat priceput care va vedea ce încerci să ascunzi. Indiferența ta nu va face decât să-l intrige. Va fi atras de mister.

– Nu vreau să fiu un mister! Nu vrem să se uite cineva prea atent la mine. Gândește-te cât de periculos ar fi.

– Ar fi mai bine dacă ai fi mai banală, fu de acord Camille, cu calm. Marta de acolo, făcu semn către o femeie drăguță din dreapta lor care bătea din picior în ritmul muzicii, ar fi o hoață excelentă. Neînsemnată, deloc ieșită din comun. Poate fi confundată cu o mie de doici și guvernante.

– Dintele meu din față e strâmb, insistă Emmy.

Camille făcu un gest disprețuitor cu evantaiul.

– E un mic defect care te face perfectă.

Emmy era pe cale să o contrazică, dar în acel moment lacheul aflat în capătul scărilor anunță răsunător: „Contele de Melton și contele de Mowbray".

Inima ei tresări.

Alex se opri în capătul scărilor. Ura mulțimile și ura când oamenii se apropiau din partea din care nu vedea. Nu-i plăcea să fie luat prin surprindere, mai ales de mamele care făceau pe pețitoarele, alături de fiicele lor debutante fără minte. Se obișnuise să aibă mereu un perete sau pe Seb în dreapta lui.

Măcar nu trebuia să danseze. Prima dată când încercase, la scurt timp după ce se întorsese din Belgia, descoperise că, deși vederea lui era perfectă când se uita în față, faptul că nu vedea în dreapta însemna că nu vedea mâna partenerei când aceasta o ridica. Se lovea încontinuu de oamenii care se apropiau prea mult de el din partea aceea.

Picătura care umpluse paharul fusese momentul când, fără să vrea, îi pusese mâna pe sân lui Lady Worthington în timpul unui dans ritmat. Pe Lady Worthington nu o deranjase absolut deloc, iar el își petrecuse toată seara îndurând priviri galeșe mai mult decât evidente, chiar sub nasul soțului ei extrem de protector.

După aceea Alex evitase să mai danseze. Sub nici o formă nu avea de gând să permită să i se atragă atenția pentru că pătase reputația vreunei tinere inocente doar pentru că și-a pus din greșeală mâna unde nu trebuia.

– Doamne, ce puzderie de oameni, mormăi Seb în timp ce se îndreptară spre peretele din cealaltă parte camerei, salutând câțiva cunoscuți.

Se așezară în dreapta orchestrei, cu spatele la un alcov arcuit, și se uitară la mulțime.

– Am vorbit cu Caroline, spuse Seb peste zarvă. Familia Danvers, aici. A spus că fiul probabil stă jos. Iar contesa poartă o rochie roz pal.

Alex își ridică privirea pentru a se uita peste dansatori către scaunele din cealaltă parte a camerei. Câteva femei îmbrăcate în rochii roz pal erau mult prea tinere, apoi zări o femeie în vârstă lângă un bărbat atrăgător care stătea jos. Văduva avea părul cărunt aranjat într-un coc și, deși se vedea că e în vârstă, era clar că fusese cândva o mare frumusețe. Încă avea o eleganță tipică.

Seb îi urmări privirea.

– Ei sunt. Pe fiu îl cheamă Luc. Iar dosarul lui Vidocq nu menționează un lucru crucial care demontează teoria ta că el este noul Șoim al Nopții. Bărbatul are un picior amputat. Și-a pierdut piciorul amputat la Trafalgar.

Alex îl analiză. Aveau cam aceeași vârstă, aceeași înălțime. Lui Luc Danvers nu părea să-i lipsească un picior; probabil folosea o proteză, la fel ca mulți alții pe care Alex îi întâlnise după război. O mică umflătură a pantalonilor, chiar sub genunchi, confirmă această teorie.

– E aproape la fel de înalt ca noi, se încruntă Alex. Și vânjos. Chiar dacă nu i-ar lipsi un picior, nu ar fi avut cum să încapă în butoiul de bere de la Rundell & Bridge. Oricine ar fi persoana pe care o căutăm, e mai mică decât el.

– Ce spui despre fiică? întrebă Seb. Cea care stă lângă bunica ei. Numele ei este Emmeline.

Alex se uită în dreapta și îngheță.

În mijlocul veseliei continue din sala de bal, femeia stătea perfect nemișcată, ca o pată întunecată între atâtea dantele pastelate. Nu era o debutantă îmbrăcată în albastru-deschis sau roz pal și nici ca doamnele îmbrăcate în nuanțe de gri sau maro. Rochia ei era de un albastru-închis, aproape negru. Deloc pretențioasă, fără volane sau zorzoane, era extrem de elegantă prin simplitatea ei.

Alex miji ochii, încercând să-i analizeze trăsăturile. Alesese cea mai întunecată parte a camerei.

Avea cam un metru cincizeci și cinci înălțime. Chipul ei era delicat, avea nasul mic, bărbia ușor ascuțită și zâmbea puțin în colțul gurii. Părea veselă, năstrușnică. De parcă ar fi știut un secret amuzant pe care nu voia să-l împărtășească.

Un val de dorință îi făcu pulsul să crească. Veselia ei ascunsă era atrăgătoare într-un mod ciudat. De la distanța aceea nu-și putea da seama ce culoare aveau ochii ei, dar dinții albi străluciră când zâmbi la ceva ce spusese fratele ei.

Era clar că cei doi sunt frați. Erau amândoi foarte atrăgători, cu aceeași formă a sprâncenelor, pomeți proeminenți și păr șaten. Dar una dintre versiuni era fără îndoială masculină, iar cealaltă în mod clar feminină.

Alex văzu cum filfizonul Lord Eversleigh se apropie de cei trei. Eversleigh era bogat; pierdea regulat sute de lire când juca la Tricorn, deseori pentru că era beat. Felul în care se legăna prin cameră arăta că deja se bucurase din plin de ospitalitatea lordului Turnbull.

Îi sărută mâna contesei cu o plecăciune, apoi își concentră atenția asupra tinerei. După ce îi sărută și ei mâna, începu să vorbească uitându-se în decolteul ei, fluturând batista cu margini din dantelă pentru emfază. Pe chipul ei se citea o expresie de dezgust, iar Alex nu se putu abține să nu zâmbească. Nu era impresionată de bădăranul de Eversleigh. Deci se pricepea să citească oamenii.

– E suficient de mică să încapă într-un butoi, murmură Alex.

Capitolul 6

Alex se uită la tânăra femeie, încercând să și-o imagineze în rolul unui hoț. Era greu de crezut că cineva din înalta societate s-ar preta la o activitate ilegală, dar nu era imposibil.

Faptul că familia ei era bogată era un lucru important, având în vedere că Șoimul Nopții nu părea să profite în urma infracțiunilor sale. Jafurile lui erau bazate pe un principiu patriotic nobil.

Trei ani de război îi arătaseră lui Alex că ideile nobile precum onoarea și dreptatea erau folosite doar de cei care își permiteau acest lucru. Pentru un om flămând sau o femeie care are nevoie disperată de medicamente pentru copilul ei, argumentul moral legat de faptul că furtul e un păcat era mai puțin important decât nevoia.

Oare domnișoara Danvers se plictisea? Avea nevoie de o provocare? Alex putea să înțeleagă acest sentiment. Lucra pentru Bow Street chiar dacă nu avea nevoie de bani. Implicarea în Tricorn îi oferea de asemenea o mare satisfacție. Îi plăcea provocarea de a se ocupa de afacere alături de Benedict și Seb.

Pentru femeile din înalta societate era mult mai greu decât pentru bărbați. De la majoritatea lumea nu aștepta decât să-și găsească un pretendent bogat, preferabil unul cu un titlu, și să trăiască o viață domestică plictisitoare, în timp ce dau naștere următoarei generații de aristocrați. Nu o putea învinui pe domnișoara Danvers dacă își dorea puțină aventură. Dar legea era lege.

Alex începu să zâmbească cinic în timp ce Emmy își aruncă privirea prin încăpere peste umărul lui Eversleigh. Număra ieșirile. Ca soldat, lunetist, și el făcea același lucru în mod automat, indiferent că se afla la operă sau la o tavernă din zona docurilor. Căuta și cele mai înalte puncte, cel mai bun loc de unde să tragă. Scena, un balcon, o terasă înaltă. Seb și Benedict făceau același lucru. Era greu să scape de vechile obiceiuri.

Oare ea făcea asta pentru că voia să scape de insuportabilul Eversleigh? Sau era un obicei înnăscut al unui hoț? Alex o privi cum

analiza ferestrele suspendate înalte, ușa servitorilor parțial acoperită de peretele cu tapet din partea stângă, ușa către sufragerie, ușile duble care dădeau spre terasă.

Unui hoț nu i-ar plăcea să fie încolțit. Un hoț își dorea întotdeauna să cunoască toate căile de scăpare.

O hoață, se corectă singur. Numele ei era Emmeline. Emmeline Danvers?

Putea fi ea Șoimul Nopții?

Idea că el ar putea fi cel care să o prindă îi provocă o stare de încântare. Nu era vorba doar de gândul că aducea în fața justiției un infractor. Posibilitatea încântătoare că hoțul ar putea fi tânăra atrăgătoare din fața lui îi provoca un fior aproape sexual.

Alex dădu din cap. Trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie. Trecuse aproape o lună de când îi ceruse Aliciei să plece.

Se uită din nou la tânără și sângele începu să-i clocotească de nerăbdare. Niciodată nu simțise dorință față de infractorii pe care îi urmărise înainte, deloc surprinzător, având în vede că majoritatea erau contrabandiști nespălați, prostituate cu sifilis sau babe fără dinți. Bineînțeles, atracția pe care o simțea nu avea să-l distragă sau să-l facă să ezite în a-și împlini obiectivul, dar avea să facă jocul mai interesant.

– Știi ce este șoimul de noapte? întrebă Seb brusc. Am căutat cuvântul în după-amiaza aceasta. E o pasăre nocturnă. Are pene maro, pestrițe și seamănă cu scoarța sau cu frunzele unui copac. Este foarte priceput în a se ascunde în mediul înconjurător.

Emmeline Danvers se descurca admirabil în a se ascunde de cealaltă parte a încăperii. Dispărea în umbră fără probleme.

– Se găsesc în toată lumea, continuă Seb, și sunt active mai ales seara târziu, dimineața devreme și noaptea. Asta îl descrie foarte bine pe hoțul nostru, nu crezi?

– Ba da. Alex zâmbi.

Emmy abia reușea să se concentreze.

Îl urmări pe Harland prin încăpere, văzându-l cum vorbește cu toată lumea din drumul său cu un farmec relaxat. Știa exact ce trebuia să spună. Cum să flateze, cum să fascineze, apoi se îndepărta cu tact, făcându-i să-și dorească mai mult.

Arăta incredibil de bine în redingota neagră, iar acest lucru o enerva la culme. Nici un bărbat nu ar fi trebuit să arate atât de bine, mai ales unul pe care ea încerca să-l ignore. Privi cu invidie cum își plecă privirea spre o femeie acoperită de bijuterii și râse la ceva ce spusese aceasta. Când femeia îi puse mâna pe umăr și o coborî pe partea din față a cămășii, mângâindu-l familiar, simți cum o roade gelozia.

Când se îndepărtă, se așeză fix în direcția opusă ei.

Pielea i se zbârli când își dădu seama, neconfortabil, ce se întâmpla.

Se uita la ea; era sigură de asta.

Inima începu să-i bată de frică. Îi simțea privirea, ca o atingere, de-a lungul întregului corp, din cap, pe sâni, talie, picioare și înapoi.

„Îți imaginezi lucruri. Nu se uită la tine. Habar nu are că exiști."

Aproape fără să vrea, ridică privirea, convinsă că se înșela. Privirea lui avea să fie ațintită asupra altei biete femei.

Întreg corpul îi tresări de uimire când privirile lor se întâlniră.

Intensitatea din ochii lui îi provocă un nod în stomac și îi făcu părul de pe mâini să se ridice. Avu o senzație de groază în piept, de parcă ar fi văzut un tâlhar în vârful unui deal sau o barcă de pirați la orizont. Știa că avea să fie următoarea victimă.

Se comporta ridicol.

Voia să fugă, dar nu părea capabilă să-și îndepărteze privirea. Nu putea nici măcar să clipească. Nimeni altcineva nu vedea că o privește fix?

Alex ridică o sprânceană, parcă provocând-o să fie prima care își îndepărtează privirea, și încăpățânarea ei înnăscută preluă controlul. O tânără modestă și-ar fi ascuns chipul îmbujorat în spatele evantaiului. Emmy continuă să se uite în ochii lui, refuzând să se lase intimidată. Obrajii i se înroșiră și trăi un sentiment ciudat, de parcă ar fi plutit. Fiecare instinct o îndemna să-și coboare genele și să scape de privirea lui intensă. Se simțea imobilizată, ca un fluture într-un insectar.

Apoi Alex zâmbi, iar ea privi cu uimire cât de mult i se schimbară trăsăturile. Chipul lui rece, solemn, aproape acuzator, deveni într-o clipă incredibil de frumos. Inima îi tresări.

– Em! Iar visezi cu ochii deschiși.

Exclamația lui Luc o ajută să scape din capcana vizuală a lui Harland. Complet tulburată, se întoarse, reuși, în sfârșit, să respire.

Nu făcuse nimic ca să-i atragă atenția. De ce o remarca acum, după atâta timp? Nu avea cum să fie un semn bun.

– Ar trebui să plecăm.

Luc ridică din sprâncene.

– Dar nici nu am luat cina. Am auzit că...

– Lordul Melton se uită la mine. E acolo, lângă orchestră, alături de prietenul său, lordul Mowbray.

Luc era prea inteligent ca să se întoarcă să se uite. Dădu din cap și zâmbi, de parcă ar fi fost complet captivat de conversație.

– Ah. Știm de ce?

– E foarte posibil ca prezența și chipul ei să-i fi atras atenția, spuse Camille. Din ce am auzit, lordul Melton este unul dintre bărbații pricepuți despre care vorbeam mai devreme.

– Nu cred că e posibil, susură Emmy. Bărbatul acela a avut de-a face cu cele mai frumoase femei din oraș. Nu cred că mi-ar arunca vreo privire. Dacă i-am captat atenția, înseamnă că e suspicios, nu amorezat.

– Te-a văzut la Rundell & Bridge în dimineața aceasta? întrebă Luc aspru. Ți-am spus că e o idee proastă.

– Sunt sigură că nu. Emmy continuă să zâmbească, în ciuda faptului că era iritată. Ai puțină încredere în mine. Dar cred că ar fi înțelept să plecăm acum. Nu aș vrea să mă încolțească în timpul mesei.

Luc încuviință din cap.

– De acord. „Prudența este cea mai bună trăsătură a curajului", cum spunea Shakespeare. Ajută-mă să mă ridic. Putem să plecăm îndată ce se anunță cina. Pofta mea de flan va trebui să mai aștepte.

Chiar în acel moment, doi servitori apărură în dreptul ușilor care dădeau spre sufrageria lui Lady Turnbull și anunțară că cina era servită. Emmy, Luc și Camille profitară de îmbulzeală pentru a traversa sala de bal. Înaintau încet; toată lumea mergea în direcția opusă. Emmy se întoarse pentru a-l căuta pe Harland și descoperi că și el înainta prin mulțime, venind direct spre ea.

Simplul gând o făcu să se miște mai repede. Îl grăbi pe Luc pe scări, înjurând în gând că era atât de lent, și se uită înapoi, cu un nod în gât, convinsă că Harland era pe urmele lor.

Dar se pare că soarta era de partea ei. Ducesa văduvă de Winwick, mătușa prietenului său, le ieși în cale. Bunele maniere cereau ca cei doi bărbați să se oprească și să o salute pe femeie, iar Emmy zâmbi

văzând cum încântătoarea văduvă îi ia de braț pe Harland și pe nepotul ei, pentru ca aceștia să o conducă la cină.

Pe drumul spre casă din Waverton Street, Emmy încercă să ignore atenția lui Harland și să o considere o coincidență. Cu siguranță folosea aceeași tactică pentru a le pune pe tinerele timide ca ea într-o situație neplăcută. Probabil era un joc între el și Wolff, ca să vadă care dintre domnișoare se pierdea cu firea mai repede.

Trăsura abia opri în dreptul treptelor din fața casei, când Sally apăru în ușă, neobișnuit de agitată. Probabil că așteptase să audă trăsura. Îi grăbi în salon.

Luc se așeză pe scaun, făcând o grimasă.

– Ce s-a întâmplat, Sal?

– Am avut un vizitator.

Camille se uită la ceasul de deasupra șemineului.

– La ora asta? E aproape miezul nopții.

– Asta am încercat și eu să-i spun, spuse Sally și se așeză pe locul liber de lângă Luc. Dar *domnul*, sublinie ea cuvântul ca pe o insultă, era insistent.

– Cine era? întrebă Emmy.

– Șantajistul vostru francez.

Camille inspiră uimită, iar Luc apucă cu putere mânerul scaunului.

– Danton? Nu te-a rănit, nu-i așa? Dumnezeule, dacă a...?

Sally dădu din cap.

– Nu. A fost destul de drăguț. Prea drăguț dacă mă întrebi pe mine. Am mai văzut oameni ca el la teatru. Întotdeauna cei tăcuți sunt cei la care trebuie să fii atent. Zâmbesc și îți înfig un cuțit între coaste.

– Cum arată? întrebă Emmy.

– Înălțime medie, aș spune că e mai scund cu câțiva centimetri decât Luc. Păr scurt, șaten. Are o față cam umflată, îi face ochii să semene cu ai unui porc. Iar gura lui e feminină. Arcul lui Cupidon iese în evidență, iar buza de jos e voluminoasă. Arată ca un copil răsfățat.

– Ce a spus?

– Îi părea rău că nu v-a găsit. Sally se strâmbă. A citit despre jaful de la Rundell & Bridge și voia să te felicite.

Luc pufni.

– A întrebat despre diamant?

– M-a întrebat dacă am ceva să-i dau, dar i-am spus că nu știu nimic despre nimeni. I-am spus că ar trebui să revină la o oră mai

rezonabilă. Sally rânji, dar apoi deveni serioasă. A spus că o să se întoarcă. Și că vrea să citească despre Muzeul Britanic cât mai repede, altfel cineva ar putea fi rănit.

Luc ridică brusc privirea.

– Te-a amenințat.

Sally îi puse mâna pe braț.

– Sunt femeie în toată firea, Luc Danvers. La Limehouse am avut de-a face cu oameni mult mai răi decât el.

Luc scrâșni din dinți și se înroși de furie. Își trecu degetele peste mâna lui Sally.

– Urăsc faptul că a încercat să te sperie, spuse el încet. Îmi pare rău că nu am fost aici.

Sally își puse mâna peste a lui și îi zâmbi, iar pentru o clipă amândoi părură să uite că Emmy și Camille încă erau în cameră. Apoi Sally se ridică, aranjându-și rochia cu mișcări bruște.

– Eu mă bucur că nu ai fost aici. Probabil l-ai fi străpuns cu sabia aia a ta și unde am fi fost acum? Nici unul dintre voi nu știe cât e de greu să scoți petele de sânge de pe un covor deschis la culoare.

Emmy își frecă tâmplele care pulsau cu putere. Apariția neașteptată a lui Danton și întâlnirea ei tulburătoare cu Harland îi provocaseră o durere de cap.

– Cu siguranță Danton știe că nu avem cum să jefuim muzeul fără să ne pregătim timp de câteva săptămâni. Ce crede că suntem? Magicieni?

Camille oftă.

– Mă tem că acesta este blestemul Șoimului Nopții: reputația de a obține imposibilul.

Luc se uită la Emmy.

– Chiar și așa, cred că e cazul să punem la cale un plan. Emmy, tu și Camille vă puteți duce la muzeu mâine. Cu cât recuperăm mai repede ultimele trei bijuterii, cu atât mai repede scăpăm de nenorocitul ăla.

Capitolul 7

Muzeul Britanic se afla într-o clădire imensă în stil francez de pe Great Russell Street. Clădirea fusese construită pentru primul duce de Montagu, dar un duce următor, alarmat de declinul districtului Bloomsbury, care dintr-o enclavă aristocrată elegantă devenise un cartier al clasei de mijloc, abandonase casa la jumătatea secolului al optsprezecelea și se mutase la Whitehall.

– Clădirea a fost vândută curatorilor Muzeului Britanic și folosită pentru a găzdui colecția doctorului și omului de știință irlandez Sir Hans Sloane.

Alex dădu din cap cu conștiinciozitate în timp ce îl urma pe curatorul Henry Franks de-a lungul culoarelor răsunătoare ale muzeului.

– Parterul, unde ne aflăm acum, explică Franks, conține vasta bibliotecă de cărți tipărite. Făcu un gest vag către o aripă din partea dreaptă. Etajul superior, pe care îl vom vedea în câteva clipe, Lord Melton, găzduiește colecția noastră impresionantă de insecte, viermi, corali, plante, păsări și patrupede, bineînțeles, împăiate, nu vii, râse de propria-i glumă, șerpi, șopârle și pești.

Alex se cutremură. Văzuse destule șopârle și insecte în timpul petrecut în peninsulă. Țânțarii aceia nenorociți invadaseră întreg regimentul. Scoase un sunet rezervat.

– Și unde aș putea găsi un diamant albastru care a fost împrumutat muzeului acum câțiva ani?

Franks își împinse pe nas ochelarii cu rame groase.

– Ah. Vă referiți la bijuteria Eliason. Se află tot la etajul al doilea, în încăperea cu minerale, cochilii și fosile. Pe aici.

Alex răsuflă ușurat când văzu că bijuteria în cauză se afla la locul ei, în vitrina căptușită cu catifea. Șoimul Nopții încă nu făcuse o vizită clandestină muzeului.

– Cine are cheia vitrinei, domnule Franks?

– Eu, domnule, deși nu o țin mereu cu mine. Frank ridică inelul metalic pe care se aflau aproximativ opt chei. Am cu mine cheile de

la ușile principale, dar cheile vitrinelor se află jos, în biroul meu, agățate pe perete. Fiecare este etichetată cu numărul camerei și al vitrinei pentru a evita orice confuzie.

– Înțeleg. Și ce alte măsuri de siguranță mai există?

– Păi, eu locuiesc într-o cameră din aripa de est, domnule. În fiecare seară la ora unsprezece, chiar înainte să mă retrag, fac un rond și mai fac unul la nouă dimineața, chiar înainte de deschidere. Bineînțeles, îl avem și pe Brutus.

– Brutus?

– Câinele nostru de pază. Este pe jumătate doberman. Îi dau drumul aici în fiecare noapte. M-ar avertiza dacă ar apărea un intrus.

– Nu vă faceți griji că s-ar putea ușura pe exponate? chicoti Alex.

Frank îl privi jignit.

– Brutus nu ar face așa ceva. Știe că primește friptura de dimineață doar dacă așteaptă să folosească grădina.

Alex încuviință din cap.

– Pot să întreb de ce sunteți atât de interesat de siguranța muzeului, domnule?

– Presupun că ați citit despre spargerea de la Rundell & Bridge de acum câteva zile...

Frank dădu din cap.

– Așa este, domnule. Un lucru îngrijorător. Sper că Bow Street nu crede că Muzeul Britanic va fi o altă țintă.

– Este o posibilitate, răspunse Alex vag. Ar trebui să fiți vigilent.

Dacă teoria lui era corectă, era mai mult o certitudine.

Franks își îndreptă umerii.

– Sunt conștient că deținem numeroase obiecte da valoare aici, la muzeu, domnule. Vă asigur că voi fi extrem de vigilent în ceea ce privește siguranța colecțiilor noastre.

Alex îl bătu pe umăr.

– Foarte bine. Sunt sigur că Bow Street se poate baza pe dumneavoastră să fiți atent la orice activitate care ar putea părea suspicioasă. Acum, aș vrea să văd și galeria cu sculpturi înainte să plec. Lordul Elgin mi-a spus că frizele pe care le-a adus din Grecia merită văzute.

– Diamantul este sus, murmură Camille în timp ce ea și Emmy se plimbau prin galeria cu sculpturi romane și grecești a Muzeului Britanic.

Rochiile lor foșneau ușor, în același ritm, pe podeaua de parchet lustruit. Emmy numără câți pași îi trebuiau să ajungă la scări, douăzeci și opt.

Se opriră să admire o sculptură din marmură a unui gladiator, iar ea încercă să-și imagineze silueta atletică îmbrăcată. Era imposibil ca umerii aceia plini de mușchi să încapă într-o redingotă modernă. Și ce lavalieră s-ar potrivi în jurul unui gât atât de gros? Pentru un moment scurt și neașteptat, se întrebă cum ar arăta Alexander Harland fără haine și tot corpul ei începu să se înfierbânte. Oare ar arăta așa? Atât puternic, cât și fin? Plin de forme și mușchi?

– Uite. Lordul Melton e aici.

Emmy se întoarse îngrozită. Într-adevăr, subiectul plăsmuirii ei febrile se afla în celălalt capăt al galeriei.

Se ascunse în spatele statuii și închise ochii. Era ca și cum fanteziile ei scandaloase reușiseră să-l aducă la viață, precum un duh cumplit, incredibil de frumos. Încercă să-l alunge, dar când avu destul curaj să tragă cu ochiul pe după coapsa gladiatorului, încă era acolo, încăpățânându-se să fie prezent și atrăgător.

Singura mică indulgență era că încă nu le văzuse, părea să analizeze o friză a unor paneluri de pe perete. Încă puteau să scape.

Pentru că se aflau la o distanță destul de sigură, Emmy își permise câteva clipe în care să-i studieze trăsăturile fizice, așa cum făcea cu schițele unui anumit loc atunci când plănuia un jaf, uitându-se la fiecare detaliu. Hainele nu-i puteau ascunde mușchii brațelor și nici lățimea umerilor. Pantalonii îi veneau atât de bine încât putea vedea fiecare fibră de dedesubt. Iar poalele redingotei ascundeau cu siguranță un fund remarcabil...

– Ar trebui să mergem să ne prezentăm, murmură Camille.

Emmy o apucă de braț.

– Ai înnebunit? De ce am face asta? Credeam că am căzut de acord să-l evităm.

– Of, fir-ar. Se va întoarce și ne va vedea în orice clipă. Va fi mult mai evident dacă nu-l salutăm. Trebuie să fim curajoase. Încrezătoare. În plus, am cunoscut-o pe mama lui. Sunt sigură că este un bărbat încântător.

– E dușmanul nostru, șuieră Emmy de parcă ar fi fost mama vitregă și rea dintr-o piesă de teatru prost jucată. Lucrează pentru Bow Street! El reprezintă legea.

Camille făcu un gest de indiferență din mână.

– Și nu e „un bărbat încântător", adăugă Emmy. Este un crai și un cartofor. Poate că e conte, dar are o reputație proastă. Deține un club de jocuri de noroc. În St. James.

– Și unde altundeva ar fi putut să deschidă un club de jocuri de noroc? întrebă Camille aspru. În Blackheath? Limestone? E bogat?

Emmy miji ochii.

– Păi, da, din ce am auzit. Dar asta nu înseamnă...

– Așa mai merge. zâmbi Camille. Frumos, bogat și fermecător. Cele mai importante trei calități.

Începu să se strecoare în față, folosindu-se de sculptura înclinată a lui Apollo ca să se ascundă.

Alex nu era impresionat de obiectele din marmură ale lordului Elgin. Păreau să fie formate din șiruri infinite de călăreți fără cap, îmbrăcați doar în prosoape de baie și care încercau să stăpânească niște armăsari mult prea zburdalnici. Dacă grecii le voiau înapoi, deși nu înțelegea de ce, erau bine-veniți să le recupereze.

Era pe cale să se întoarcă la Tricorn când simți același miros de la Rundell & Bridge. Se opri șocat. Inima începu să-i bată nebunește și pentru o clipă simți un val copleșitor de fericire.

Fata din grădină. Era aici! Soarta îi oferea a doua șansă.

Trebuia să fie incredibil de aproape. Trecuseră luni de zile de când cineva reușise să se strecoare pe lângă el fără să-i atragă atenția; de obicei era mult mai atent la oamenii care se apropiau din partea din care nu vedea. Probabil sculpturile de marmură ascunseseră apropierea ei.

Aproape că îi era teamă să se întoarcă. „Să nu-ți cunoști niciodată eroii", spune un vechi proverb și același lucru era cu siguranță valabil și pentru partenerii de dans misterioși. Ce femeie în carne și oase ar fi putut să concureze cu trei ani pe care și-i petrecuse visând? Avea să fie o dezamăgire. Căsătorită. Sau banală. Sau cu privirea piezișă.

Dar trebuia să știe.

Parcă pregătindu-se pentru o lovitură, Alex se întoarse și dădu cu ochii de o coafură șatenă, aranjată într-un model feminin elaborat. Își coborî privirea, posesoarea părului era cu cel puțin treizeci de centimetri mai scundă decât el, și întâlni o pereche de ochi cenușii, mari și un chip palid, delicat.

Același chip pe care îl studiase seara trecută, de cealaltă parte a sălii de bal a lui Lady Turnbull.

Pentru o clipă simți confuzie, apoi orice urmă de optimism din sufletul lui fu acaparată de un val de dezamăgire amară.

Întotdeauna fusese convins că soarta e o scorpie nenorocită, dar nici măcar el nu ar fi putut să prevadă o întorsătură atât de crudă. Bineînțeles că femeia lui misterioasă era suspectul principal al unui șir de infracțiuni imposibile. Și bineînțeles că era frumoasă, în acel mod subtil, discret, care îl fermecase întotdeauna.

Se abținu să nu râdă cu cinism și miji ochii. Avea un oarece sens îngrozitor. Câtă energie risipise visând-o? Ar fi trebuit să știe că era prea bună ca să fie adevărată.

Având-o atât de aproape putea observa detalii pe care nu le văzuse în casa lui Lady Turnbull. Avea ochii cenușii, cu mici pete argintii. Avea nasul mic și în vânt, asta îl făcu să se gândească la cuvântul „impertinentă", iar puntea acestuia era acoperită de pistrui. Avea o aluniță puțin mai jos de ochiul stâng.

Privirea îi coborî mai jos și aproape gemu. Buzele ei erau exact așa cum și le amintea. Cu buzele acelea râsese de el de sub masca venețiană. Buzele acelea se lipiseră de ale lui cu ardoare inocentă și îl lăsaseră tânjind după mai mult.

Buzele acelea erau rozalii și perfecte.

– Lord Melton?

Alex clipi. Vocea răgușită a unei femei aflate în dreapta lui îi întrerupse gândurile chinuitoare.

– Bună dimineața! Sunt Camille Danvers, contesa de Rougemont. Încântată să vă cunosc. Am cunoscut-o pe mama dumneavoastră, cu ani în urmă. O femeie încântătoare. Îmi este foarte dor de ea.

Amintindu-și de maniere, Alex ridică mâna femeii mai în vârstă și o sărută.

– Este o plăcere, doamnă. Și vă mulțumesc, dar eu abia mi-o amintesc. A murit când aveam șase ani.

Contesa îl studie cu atenție.

– Era o femeie foarte frumoasă și trebuie să vă spun că i-ați moștenit, fără îndoială, frumusețea. Făcu semn către mica trădătoare de lângă ea. Permiteți-mi să v-o prezint pe nepoata mea, Emmeline.

Alex ridică mâna pe care fata i-o oferi, uimit de cât de mică părea pe lângă a lui. Amândouă purtau mănuși, dar șocul contactului

îi provocă un fior... de furie, cu siguranță de furie... până în vârful picioarelor.

Îi duse mâna la buze și în ultimul moment, mânat de un impuls periculos, o întoarse și își lipi buzele de încheietură, pielea dezgolită dintre mănușă și mânecă.

Mirosul ei îl lăsă fără aer și simți o satisfacție perversă când Emmy trase adânc aer în piept în momentul în care buzele lui atinseră pielea unde pulsul îi palpita cu putere.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Danvers, spuse el pe un ton animalic.

„În sfârșit."

Capitolul 8

Emmy era sigură că inima era pe cale să-i cedeze. Își trase mâna în timp ce Harland își îndreptă spatele și se abținu să nu o ascundă la spate. Pielea de la încheietură o furnica.

Reacția lui Harland era derutantă. Când se întorsese prima dată zâmbise primitor, dar într-o clipă expresia de pe chipul lui se transformase într-una de ostilitate cinică. O privea atât de urât, de parcă ar fi comis un păcat de neiertat. Ceea ce făcuse, bineînțeles, de multe ori, dar el nu avea de unde să știe asta.

Simți un fior rece, urmat imediat de o scânteiere fierbinte. Panica îi provocă un nod în stomac. Uitase ce efect avea asupra ei când era atât de aproape. Ochii lui erau remarcabili, de un albastru întunecat, rece și profund. Exact aceeași culoare ca a diamantului pe care avea să-l fure.

Singura dată când se mai aflase atât de aproape de el fusese noaptea în care dansaseră, iar atunci efectul ochilor săi fusese ascuns în spatele măștii negre care îi acoperea jumătate de față. Acum o privea fățiș, așa cum făcuse și noaptea trecută, iar privirea lui avea un efect tulburător. Privea pe toată lumea cu aceeași atenție? Sau ea prezenta un interes special? Spera din suflet că nu.

Dumnezeule, era înalt. Capul ei abia îi ajungea până la umeri. Fu nevoită să-și lase capul pe spate pentru a-i vedea fața. Simți în pântece un amestec de pericol și entuziasm. Cât de ușor ar fi pentru el să o cuprindă de talie cu mâinile sale imense și să o ridice. Gura ei ar fi la același nivel cu a lui...

Nu! Nu-i plăceau bărbații înalți. El era dușmanul.

– Am auzit un zvon cum că ați lucra pentru Bow Street, Lord Melton, spuse Camille relaxată. Sper că nu investigați vreo infracțiune...

Emmy făcu ochii mari, cu o expresie inocentă și amuzată, și reuși să vorbească.

– Unii se întreabă de unde veți începe.

Harland ridică o sprânceană.

– Ce vreți să spuneți, domnișoară Danvers?

– Doar presupun că nouăzeci la sută din lucrurile din jurul nostru, începând cu Piatra Rosetta de acolo, făcu semn către camera egipteană din spatele lor, până la aceste marmure pe care lordul Elgin le-a „recuperat" de la Partenonul din Grecia, au fost furate de undeva.

– Unii ar spune că sunt în siguranță aici, zise el. Fiind păstrate pentru viitoarele generații.

Emmy îi zâmbi cât de larg putu.

– Hm. Să furi ceva dintr-un motiv nobil este o scuză acceptabilă? Este cu adevărat o infracțiune să furi ceva ce a fost deja furat? Sunt niște chestiuni morale foarte interesante.

Ochii lui licăriră gri-albăstrui pe sub gene.

– Domnișoară Danvers, principiul general al legilor penale este că furtul e furt, indiferent de statutul obiectului. Două greșeli nu duc la o faptă bună.

– Sunt complet de acord. Mă bucur că eu și cei ca mine ne putem bucura de aceste obiecte aici, în Londra, dar cred că ar fi și mai bine dacă le-am vedea în mediul lor original. Ar trebui returnate acasă, nu credeți?

– Poate că aveți dreptate. Dădu din cap confirmând politicos și se întoarse spre Camille. Și ca să vă răspund la întrebare, doamnă, nu. Nu sunt aici să investighez o infracțiune. Domnul Franks s-a ocupat foarte bine de organizarea securității. Dar îmi ofer uneori serviciile celor de la Bow Street. Fiind coproprietar la Clubul Tricorn, am câteva legături folositoare. Cred că ați citit despre un incident de la Rundell & Bridge în care m-am implicat.

Camille își făcu vânt ușor.

– A, da. Ziarul *The Times* sugera că ar fi fost opera cunoscutului infractor Șoimul Nopții. Își puse mâna la gât, ca și cum era pe cale să rămână fără aer. Cât de îngrozitor! Nu te mai simți în siguranță nici în propria casă. Credeți că-l veți prinde, Lord Melton? Când atâția alții au dat greș?

Zâmbetul lui Harland era aproape rapace.

– O, știu că îl voi prinde, doamnă. Îl voi urmări până la capătul pământului dacă trebuie. Nu va avea cum să scape. Se va face dreptate.

Îi aruncă lui Emmy o altă privire piezișă, ciudată, iar ea își ascunse un fior de groază. Bărbatul acesta era un vânător. Aspectul lui languros ascundea o hotărâre de oțel; dacă își punea ceva în minte, nu avea să se oprească până nu reușea. Se întoarse și se prefăcu interesată de o pereche de statui aflate de o parte și de cealaltă a ușii.

– Sunteți o admiratoare a sculpturilor italiene, domnișoară Danvers? întrebă el și se apropie până când erau unul lângă altul.

Se apleca să citească fișa de informații și manșeta i se ridică atunci când întinse mâna.

Lui Emmy i se uscă gura când zări o bucățică din încheietura masculină. Păr, vene, tendon. O luă amețeala. Dumnezeule, dacă așa reacționa la vederea unei mici bucățele de piele, nu-și putea imagina cum ar fi fost să-l vadă...

– Acestea sunt ale lui Buonarotti. Aparent, sclavi pe moarte, murmură el.

Emmy își mută atenția la sculpturi. Părți din marmura albă erau aspre, neterminate; siluetele păreau să iasă din piatră și să prindă viață în fața ochilor ei. Primul sclav avea capul lăsat pe spate, ochii închiși și o mână ridicată deasupra capului. Mușchii trunchiului erau încordați și proeminenți.

Emmy înghiți. Silueta nu părea să fie torturată, ci mai degrabă... excitată. Extenuată după un exces de amor. Își coborî privirea și își înăbuși un țipăt la vederea părților sale intime reprezentate într-un mod atât de realist și care erau expuse fără nici o jenă. Se înroși rușinată. Îl auzi pe Harland scoțând un sunet înăbușit deasupra ei, ca un hohot ușor de râs.

– Se pare că în Roma din secolul al șaisprezecelea au rămas fără frunze, spuse el, dar îi auzi amuzamentul din voce. Nu e de mirare că nu primesc copii sub zece ani aici. Este un loc plin de lucruri imorale. Domnul Franks ar trebui să pună un avertisment pentru doamnele slabe de înger.

– Ar trebui, într-adevăr, spuse Camille relaxată. Nu cred că ar vrea ca debutantele ușor impresionabile să leșine prin muzeu. Haide, Emmy, cred că ar trebui să mergem să vedem ceva mai puțin... provocator. Poate fosile. Sau roci.

Harland făcu o plecăciune politicoasă.

– În acest caz, doamnelor, vă las să vă continuați vizita. O zi bună.

Emmy făcu o reverență. Când Harland plecă și zgomotul pașilor lui răsună pe hol, constată că îi tremurau genunchii. Inspiră adânc pe nas și expiră pe gură ca să se calmeze.

Ea și Camille urcară scările către secțiunea cu roci și minerale. Știa drumul; deja îl memorase.

Diamantul, împreună cu alte pietre prețioase și semiprețioase, se afla într-o vitrină de stejar. Chiar dacă nu ar fi fost prins în podea, ar fi fost prea greu de cărat pentru doi oameni. Emmy se apropie, aproape atingând cu nasul geamul vitrinei. Acesta se aburi când vorbi.

– De ce era Harland aici? Nu are cum să fie o coincidență. Dacă a făcut legătura între diamantul de la Rundell & Bridge și cel de aici..., puse degetul pe geam, deasupra nestematei strălucitoare, atunci avem probleme mari. Dacă știe ce bijuterii fură Șoimul Nopții, atunci nu trebuie decât să întindă o cursă...

Camille se aplecă să studieze o geodă cristalină de lângă ea.

– Cred că Bow Street îi avertizează pe toți cei care dețin bijuterii valoroase să fie atenți.

– Nu-mi place, spuse Emmy. Ar trebui să mai amânăm o săptămână, până când se mai liniștește situația.

– Știi că nu putem face asta. Faptul că domnul Danton a decis să ne viziteze în persoană, adică pe Sally, nu e un semn bun. Ar fi putut foarte bine să continue să ne șantajeze prin scrisori. Ar fi putut să ia bijuteriile fără să-i vedem vreodată fața. Nu cred că ar trebui să ignorăm faptul că ne-a cerut să ne grăbim. S-ar putea dovedi a fi o persoană extrem de neplăcută.

Emmy oftă, dându-și seama că avea dreptate.

– În plus, totul e pregătit pentru mâine-seară, murmură Camille liniștitor. Domnul Franks a fost de acord să se întâlnească cu Sally la White Lion la ora cinci. Știi planul etajului pe de rost. Livrarea e pregătită. Bătu ușor poșeta. Și am o altă gustare delicioasă pentru Brutus când trecem prin grădină. E atât de scump.

– E la fel de greu ca mine, mormăi Emmy. Și are bale.

Camille oftă melancolică.

– Of, draga mea. Dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânără, aș veni cu tine.

– Probabil te-ai descurca mai bine decât mine.

Bunica ei avea nervi de oțel. Nimic nu o tulbura. Putea pune pe cineva într-o situație neplăcută cu o simplă privire. În timp ce Emmy pendula între exaltare și groază, între resentimentul provocat de faptul că era nevoită să facă asta și resemnarea că furtul bijuteriilor era, cel puțin din punct de vedere moral, lucrul corect.

Ca să fie sinceră, deseori jafurile îi provocau o senzație de plăcere. În loc să se simtă vinovată, găsea în pericol și adrenalină încântare, mai ales când se termina. Era exaltarea unui jaf bine executat. Bucuria de a scăpa nepedepsit.

Poate că îi semăna tatălui ei mai mult decât credea.

Camille se uită la nestemata gri-albăstruie și expresia ei deveni mai blândă.

– Îmi aduc aminte de ea înainte să fie tăiată, știi. Era de două ori mai mare. Regele Soare, bunicul lui Ludovic, o purta ca ac de pălărie, dar Ludovic a cerut să fie încrustată într-o eșarfă pentru Ordinul Lâna de Aur. O purta la toate ceremoniile. Maria Antoaneta îl tachina că eclipsează toate stelele de pe cer. Oftă. A, ce vremuri frumoase.

Emmy se ridică și o strânse de braț.

– Haide, am văzut destule. Trebuie să mănânc ceva înainte să intru în coșciugul acela ridicol.

Capitolul 9

Cel mai rău lucru la planul Muzeului Britanic era sarcofagul. Emmy încercă să nu se gândească la cel care fusese înăuntru înaintea ei și se întinse în spațiul înghesuit, aruncându-i lui Luc o privire urâtă.

– Cum e? întrebă el.

– Incomod.

Fratele ei rânji.

– Păi, știi, nu a fost gândit pentru oameni vii.

– Nu-mi aduce aminte.

– Trebuie să stai acolo pentru puțin timp. Și e mai bine decât în butoiul de bere. Măcar te poți întinde. Și vei fi transportată cu mai multă grijă.

– Butoiul de bere nu a fost vreodată al unui mort, spuse ea. Și mirosea mult mai plăcut.

– Am făcut destule găuri pentru aer. Încearcă.

Emmy oftă resemnată și își împreună mâinile pe piept. Cu ajutorul lui Sally, Luc trase capacul greu peste ea. Scârțâi înfiorător. Când rămase fără lumină, se chinui să respire încet, pe nas. Mirosea a mucegai, ca și cum ar fi fost îngropată în interiorul unui trunchi de copac gol, și se bucură că se dăduse cu mai mult parfum pentru a acoperi mirosul.

Când se obișnui cu întunericul, văzu numeroase găuri mici în capac; era presărat peste tot cu mici pete de lumină. Se mișcă încercând să-și dea seama cât loc are. Se lovi tare la cot într-o parte.

Prin capacul gros de lemn se auzi vocea înăbușită a lui Luc.

– Vezi? E bine că ești atât de mică, Em. Eu nu aș fi încăput niciodată acolo. Acum împinge capacul. Trebuie să reușești să-l miști singură.

Emmy se răsuci și înjură, împingând în sus și într-o parte pe sub capac. Se chinui, dar reuși să-și strecoare degetele printr-o gaură din lateral. Dădu capacul la o parte și se ridică. Sally o aplaudă și Luc dădu aprobator din cap.

– Perfect.

Camille intră în bucătărie și zâmbi când o văzu pe Emmy în sarcofagul antic de pe masă. Faptul că acesta nu era cel mai ciudat lucru pe care fusese nevoită să-l facă arăta cât de stranie era familia ei.

– E timpul, spuse Camille. Carul așteaptă la grajduri. Sally, arăți minunat!

Sally făcu o plecăciune sarcastică. Se străduise să arate și mai încântătoare decât de obicei pentru că se întâlnea cu Henry Franks, custodele muzeului, pentru o băutură în taverna de peste drum de muzeu. Își lăsase parțial părul pe spate și o șuviță ondulată îi cădea provocator pe umărul rotund. Decolteul ei pal era evidențiat devastator într-o rochie albastru-deschid din chembrică. Nu exista o diversiune mai bună de atât.

Luc strânse din ochi.

– Franks ar face bine să nu încerce ceva nepotrivit, mârâi el.

Sally îi zâmbi încrezătoare.

– Pot să am grijă de el, stai liniștit.

– Gândul că trebuie „să ai grijă" de el mă îndeamnă să-mi fac griji, doamnă, murmură Luc.

Sally chicoti. Îl mângâie ușor pe bărbie și se aplecă să-l sărute jucăuș pe obraz.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, dragul meu.

Pentru o clipă se uitară unul la altul, iar Emmy își ținu respirația sperând că vor ceda în sfârșit atracției evidente pe care o simțeau unul față de celălalt și se vor săruta cum trebuie, dar Sally se dădu înapoi râzând fâstâcită și momentul se termină.

Luc se întoarse serios spre Emmy.

– Bun. Să mergem. Trebuie să ajungi înainte de ora închiderii. Franks nu va avea timp să se uite la tine așa cum și-ar dori. Nu va vrea să întârzie la întâlnirea cu Sally.

Tresări, iar Emmy își mușcă buza ca să nu zâmbească. Era clar că gândul de a o trimite pe Sally să flirteze cu alt bărbat când arăta atât de fermecător era o tortură pentru el.

Sally făcuse magie și cu el. Îl transformase dintr-un bărbat atrăgător de treizeci de ani în cineva mult mai bătrân, cu păr grizonant, o mustață falsă groasă și perciuni cărunți. O pălărie cu bor larg trasă peste frunte îi ascundea partea superioară a feței, iar paltonul greu îi camufla trupul zvelt.

– Te vor pune în magazie sau în camera cu obiecte de curățenie, spuse Luc. E cea mai apropiată de ușa din spate. De îndată ce ești sigură că Franks a încuiat, dai capacul la o parte și treci la treabă. Cheile vitrinei sunt agățate într-un cuier din biroul lui.

Camille îndesă un pachet înfășurat în hârtie maro la picioarele ei.

– Nu uita de Brutus. Se aplecă și o îmbrățișă pe Emmy. Mult succes, draga mea. Bineînțeles, am încredere totală în abilitățile tale, dar puțin noroc nu a stricat niciodată. Acum du-te.

Afară îi aștepta o căruță cu fundul plat, un puști jerpelit ținând căpăstrul. Emmy și Sally urcară sarcofagul în cufărul de lemn pe care îl pregătiseră, iar Emmy se urcă înapoi, lăsând partea de deasupra puțin desfăcută ca să poată respira. Sally umplu restul cufărului cu paie și aruncă o pătură de lână peste el ca să-l ascundă. Arcurile se mișcară când Luc se urcă în față și luă frâiele.

– Să mergem.

Emmy se pregăti când căruța porni cu greu pe stradă și începu să se zdruncine pe pavaj. Drumul de la Waverton Street până la Bloomsbury dura doar zece minute, dar ea simțea cum fiecare zgâlțâitură și fiecare groapă îi provocau vânătăi și îi făceau dinții să-i clănțăne.

Sub pătură era întuneric și mult prea cald. Zumzetul Londrei era înăbușit, se auzea aproape ca prin vis și mintea ei începu să rătăcească. Ce fel de viață era asta? Alte femei se pregăteau pentru o plimbare prin Hyde Park, sau pentru o seară de distracție. Erau afară, distrându-se, flirtând, încercând să-și găsească un partener. Cum naiba avea să-și găsească pe cineva dacă nu făcea altceva decât să se furișeze prin clădiri abandonate? Singurii burlaci pe care-i putea găsi în viitorul apropiat erau ofițeri de poliție și temniceri.

Sau detectivii de la Bow Street.

Încercă să alunge gândul.

O cuprinse frustrarea. Nu era captivă doar în cufărul acesta nenorocit, ci și în viața asta idioată, obligată de moștenirea tatălui ei și de cererile lacome ale lui Danton. Singura cale de scăpare era să ducă totul la bun sfârșit. Sarcofagul era o metaforă foarte potrivită pentru viața ei; fațada pictată nu semăna deloc cu persoana dinăuntru, așa cum imaginea pe care o afișa ea în înalta societate nu avea legătură cu realitatea.

Era prea mult să spere la o viață normală, aproape neinteresantă? O viață în care să aibă o casă, un soț și, cu ajutorul lui Dumnezeu, copii? Nu-și imagina cum se putea întâmpla asta. Căsătoriile ar trebui să se bazeze pe încredere. Prefera să moară fată bătrână decât să aibă un mariaj în care să nu existe încredere între ea și soțul ei. Cum se putea căsători cu un bărbat dacă acesta știa doar minciunile pe care i le spunea despre ea? Și ce bărbat s-ar căsători cu ea dacă ar ști adevărul? Visul ei de a găsi un bărbat care să-i cunoască toate defectele, toate greșelile trecutului, și care s-o iubească în ciuda acestora, era imposibil.

Înainte să dea colțul pe Russell Street, Luc opri căruța, se întoarse și dădu pătura la o parte. Emmy clipi când se făcu brusc lumină.

– E timpul să punem capacul, îi spuse vesel.

Închise sarcofagul și Emmy auzi cum închide cufărul deasupra. Încercă să-și calmeze respirația când se opri la intrarea din spate a muzeului și plecă să-l cheme pe custode.

În spațiul închis bătăile inimii erau asurzitoare. Încercă să se gândească la spații largi, deschise, la câmpuri imense de grâu care se întindeau spre orizont.

– Nu așteptam nici o livrare. Tonul ascuțit confirma confuzia lui Franks. De unde spuneți că a venit?

Luc, care putea să imite la perfecție accentul estic al lui Sally, scoase din buzunar un teanc de hârtii mototolite; Emmy le auzi foșnind.

– V-am spus, domnule. De la docul Blackwell. O navă numită *Zenobia* tocmai a venit din Alexandria. Căpitanul mi-a ordonat să aduc cutia asta direct la domnul Franks de la Muzeul Britanic.

– Este prima dată când aud de o moștenire a lordului... cum ați spus că-l cheamă?

– Lordul Burlington, domnule. Cel puțin așa scrie pe hârtie. A lucrat cu un tip pe nume Belzoni acolo, în Egipt, pentru a dezgropa tot felul de chestii mucegăite.

– Ce ciudat. Știți ce este?

Luc își trase nasul.

– Un sarco... scar... ăăă... un coșciug egiptean, domnule.

Emmy aproape auzi cât de curios era Franks. Mențiunea întâmplătoare a faimosului arheolog Giovanni Belzoni fusese o idee genială din partea lui Luc. Franks avea să fie intrigat.

Dădu din cap în fața naivității lui. Oare omul chiar nu citise niciodată despre calul troian? Romanele clasice erau pline de avertismente clare, ca: „Ferește-te de greci, chiar și când îți aduc daruri". Lordul Burlington despre care vorbea Luc era un personaj fictiv; noaptea trecută, cercetând almanahul Debrett, aflaseră că titlul nu mai exista de zece ani, de la moartea ultimului conte.

Dar oamenii erau întotdeauna impresionați de titlurile nobiliare. Emmy strâmbă din nas. Harland era cel mai bun exemplu. Poate că era conte de Melton, dar un titlu elegant nu schimba cine era cu adevărat... un cinic enervant de frumos.

Dar era evident că Franks se ghida după proverbul: „Calul de dar nu se caută la dinți".

– Un sarcofag, spuneți. Minunat. Atunci ar fi bine să-l aduceți înăuntru.

– Nu vă pot ajuta, domnule, spuse Luc cu regret. Am probleme cu spatele, vedeți? Nu pot ridica nimic mai greu decât un urcior de bere. De asta merg cu căruța, vedeți?

Franks oftă.

– Of, prea bine. Tu de colo, băiete. Era evident că striga după unul dintre puștii care hoinăreau pe stradă. Ajută-mă să car cufărul ăsta.

Emmy se ținu bine când fu trasă din căruță. Se ruga ca oricine îl ajuta pe Franks să nu o scape, nu numai că ar fi fost foarte dureros, dar s-ar fi dat de gol în cazul în care cădea din sarcofag. Se legănă și se târî, apoi picioarele ei ajunseră în sus când fu cărată pe scări și într-un final cufărul fu îndreptat, probabil când era depozitat cu zgomot pe o masă din interiorul muzeului.

Când Luc sau Franks ridicară pătura de pe capacul sarcofagului, întunericul dispăru. Punctele de lumină îi acopereau chipul pistruiat.

– Dumnezeule, este extraordinar, îl auzi pe Franks. Cred că este din Regatul Mijlociu. Uită-te la decorațiunile pictate!

Emmy își ținu respirația când ceva atinse capacul sarcofagului, dar Luc interveni ca să evite dezastrul.

– Dacă asta este tot, domnule, eu trebuie să plec. Am o întâlnire cu o domnișoară, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Nu, nu, bineînțeles, spuse Franks absent. Poftiți, pentru deranj. Doamne, cât este ceasul? Și eu am o întâlnire cu o domnișoară.

– Cinci fără zece, domnule, spuse Luc. Se pare că amândoi ar trebui să plecăm. Nu putem lăsa o femeie să aștepte.

– Da, aveți dreptate. Franks mai oftă adânc încă o dată. Cred că poate aștepta până dimineață.

– Așa vă vreau. Nici un egiptean mort nu e mai interesant decât o femeie vie, nu-i așa? Orice amărât o fi acolo, acela va fi mort și mâine-dimineață. Luc râse la propria glumă, apoi începu să tușească. Emmy îl felicită în mintea ei pentru spectacol. Chiar părea un birjar de șaizeci de ani care avea probleme cu plămânii.

Ușurată, auzi ecoul pașilor celor doi îndepărtându-se. Se închise o ușă. Mai așteptă câteva minute ca să se asigure că e singură, apoi împinse capacul și luă o gură de aer rece și proaspăt.

Intrase.

Capitolul 10

După ce se uită puțin în jur, Emmy își dădu seama unde era: locul numit misterios „camera pentru curățenie", de sub scările nord-estice. Părea mai degrabă o magazie. Pe rafturi și bănci de lemn se aflau mai multe obiecte în diferite etape de restaurare. O zebră împăiată, cu ochi sticloși, o privea acuzator în timp ce își întinse brațele deasupra capului pentru a scăpa de dureri. Scoase limba la ea. Măcar nu era cocoțată în vârful unui scut.

Cel puțin, nu încă.

Ieși din cutie, fericită că purta hainele pentru jaf, o cămașă, pantaloni și ciorapi. Invidia bărbații acestei lumi; pantalonii erau mult mai confortabili decât valurile interminabile de fuste și jupe.

Camille îi crease această ținută. Poate că Emmy era o hoață, ceea ce însemna că trebuie să fie și practică, dar asta nu însemna că nu putea fi elegantă. După spusele lui Camille, negrul, deși subțiază, nu „era la modă", în ciuda faptului că era preferat de tâlhari. De culoarea maro nici nu putea fi vorba. „Nu cu tenul tău, draga mea."

Așa că Emmy purta albastru-închis pentru aventurile ei nocturne. Suficient de întunecat încât să dispară în noapte și care îi scotea în evidență părul șaten și ochii cenușii. Tatăl ei și Luc fuseseră de acord, așa că Emmy se abținuse să nu răspundă sarcastic că nimănui nu avea să-i pese ce purta în momentul în care avea să o prindă și să-i pună ștreangul de gât.

Singurul sfat al tatălui ei pe care Emmy nu îl ascultase era cel legat de săpun. O avertizase să facă baie doar cu apă fierbinte și să evite pudrele și parfumurile înainte de un furt, dar Camille nu fusese de acord. Spusese că o femeie e „ca și dezbrăcată" dacă iese din casă fără parfum.

Emmy zâmbi cu căldură când își aduse aminte. Pentru aniversarea de șaisprezece ani, Camille o dusese la Floris, parfumeria ei preferată din St. James. O ajutase pe Emmy să-și aleagă propriul

parfum personalizat, o combinație de bujor, trandafir, ulei de floare de portocal și orhidee. Emmy se simțise atât de matură. De atunci folosea același parfum; fiecare pulverizare era ca un strat de invincibilitate sau de armură feminină.

Era timpul să se apuce de treabă.

O ușă dădea spre biroul lui Franks, iar Emmy zâmbi triumfătoare când zări șirul de chei ale vitrinelor perfect etichetate pe perete. Băgă în buzunar cheia vitrinei 4A, Roci și Minerale.

Hoția era o meserie ciudată, își imagina, cam ca aceea a unui soldat. Era formată din perioade lungi de plictiseală, presărate cu momente scurte de activitate înspăimântătoare. Mai așteptă zece minute ca să fie sigură că Frank plecase să se întâlnească cu Sally, apoi desfăcu pachetul învelit în hârtie maro pe care i-l dăduse Camille. Întredeschise ușa care dădea spre aripa principală a muzeului și fluieră.

– Brutus! Vino aici, băiete!

Se auzi clichetul ritmic al labelor canine care zgâriau podeaua de lemn, iar Emmy rămase în spatele ușii, folosind-o pe post de scut. Până acum, întâlnirile ei cu Brutus avuseseră loc în grădină, unde gratiile de fier ale muzeului aflate între ei îi oferiseră încredere.

Sângele îi îngheță în vene când auzi mârâitul jos al câinelui imens care apăru pe după colț. Era fioros, un fel de dulău, poate doberman? Negru cu maro, cu urechi ascuțite și colți uriași. Arăta ca zeitatea cu cap de șacal pictată pe sarcofagul ei.

Lui Emmy nu-i plăceau câinii mai mari decât un șoricar. Un șoricar pe care îl putea întrece sau de care putea scăpa urcându-se pe un scaun. Brutus avea patruzeci și cinci de kilograme de mușchi. Se îndoia că ușa îl putea opri.

– Bună, Brutus, dragul meu, spuse mieroasă. Sunt doar eu. Prietena ta, Emmy. Care îți aduce daruri delicioase. Scoase o bucată de friptură din pachet și o aruncă spre labele din față ale câinelui. Uite ce ți-am adus astăzi.

Brutus își lăsă capul în jos și mirosi friptura.

– Fac pariu că ți-e foame, nu-i așa? încercă ea să-l convingă. Sigur că-ți e. Bărbaților le e mereu foame. Cel puțin lui Luc îi era.

Brutus o recunoscu într-un final. Atitudinea sa se schimbă și Emmy răsuflă ușurată. Lătră primitor, înfulecă friptura și se apropie, dând din coadă cu nerăbdare. Emmy deschise ușa și îi dădu

altă bucată de friptură, având grijă să-și țină degetele departe de fălcile lui.

– Bun băiat! spuse cu vocea tremurândă.

Ce bine ar fi fost dacă toți bărbații intimidanți din viața ei ar fi putut fi înduplecați în același fel. Porni pe hol spre scările principale, cu Brutus pe urmele ei, ori pentru că mai spera la o altă bucată de friptură, ori pentru că se considera paznicul ei.

Diamantul albastru se afla în același loc ca mai devreme, iar Emmy băgă mâna în buzunar și scoase pana neagră, semnul distinctiv al Șoimului Nopții.

Fără îndoială că bilețelul scris de mână pe care îl mai adusese era o greșeală. Deja auzea vocea tatălui ei în minte: „Fură bijuteria, doar bijuteria, și fugi. Bilețelul acesta ar încălca regulile. Ar aduce alte complicații". Dar un drăcușor hain o împingea s-o facă. Pur și simplu nu se putea abține.

Emmy descuie vitrina, ridică ușor capacul prins în balamale, puse diamantul în buzunarul cămășii și îl înlocui cu pana. Apoi studie restul rocilor, căutând-o pe cea potrivită cu care să-l tachineze pe Alexander Harland.

Obsidian, sticlă vulcanică? Se aplecă să citească descrierea. O rocă ignea. Din latinescul *ignis*, care înseamnă foc, formată prin solidificarea magmei. Cu siguranță Alex Harland îi făcea sângele să fiarbă în vene, dar nu era suficient. Comparația era mult prea măgulitoare.

Se uită la următoarea piatră. Granit? O rocă dură. Ochii lui erau cu siguranță duri, strălucitori și acuzatori. Inima lui, cel puțin în privința femeilor, era la fel de împietrită. Coapsele și mușchii pieptului lui... Termină. Nu, nu era granit. Granitul era banal, iar Harland nu avea nimic banal.

Dar chihlimbarul? În grecește i se spunea *elektron*, pentru că avea electricitate statică. Tatăl ei îi arătase un truc prin care își masa chihlimbarul de păr și apoi îl folosea ca să ridice o bucățică de hârtie, ca prin magie. Alex Harland avea același efect magnetic invizibil asupra ei. Simțise șocul static, acel scurt fior de alarmă când privirile lor se întâlneau, când trupurile li se atingeau. O trecu un fior.

Se opri în dreptul următoarei pietre, citi descrierea și încercă să nu râdă ca o nebună. A, era perfect! Scoase fișa muzeului și o înlocui

cu cea pe care o adusese. Ce n-ar fi dat să fie acolo când Harland avea să vadă ce făcuse!

Luc avea să fie furios pentru că se juca așa cu rivalul lor, dar ce rost mai avea totul dacă nu se putea distra puțin?

Brutus o urmă când închise vitrina, coborî scările, puse cheia înapoi în biroul lui Franks și trase la loc capacul sarcofagului.

Întotdeauna era mai ușor să ieși dintr-o clădire decât să intri. Îl mai mângâie o dată pe Brutus și se urcă pe statuia lui Cupidon și a lui Psyche care se îmbrățișau, pentru a ajunge la mânerul unei ferestre. Se ridică și sări pe fereastră, ajungând pe o alee lăturalnică ce ducea spre Montagu Place.

Luc se așezase în mijlocul aleii pentru a împiedica pe cineva să intre. Îi zâmbi cu nerușinare de sub borul pălăriei când se urcă pe locul de lângă el și îi dădu și ei o pălărie.

– Gata? întrebă el relaxat.

Emmy se cufundă în scaun, cuprinsă brusc de oboseală. Întotdeauna se simțea extenuată când entuziasmul unui jaf se evapora.

– Gata. Hai să mergem acasă.

Capitolul 11

Alex se încruntă. Lui Franks îi luase aproape o zi întreagă să observe lipsa diamantului. Fusese atât de ocupat să studieze un nou sarcofag egiptean, încât nu văzuse că lipsea în timpul turului de dimineață. Alex se abținu să nu pufnească iritat în timp ce el și Seb ascultau bălmăjelile bărbatului care încerca să înțeleagă ce se întâmplase.

– Într-adevăr, abia pe la ora patru un domn a observat că lipsește și a întrebat dacă a fost luat pentru a fi curățat. Franks își frecă mâinile agitat. Am trimis imediat pe cineva să vă informeze, Lord Melton.

Alex încuviință din cap.

– Mulțumesc. Dar ce s-a întâmplat cu câinele dumneavoastră de pază? M-ați asigurat că este un adevărat Cerber. Îi aruncă o privire piezișă câinelui, care se plimba prietenos pe lângă ei. Brutus scânci, ca și cum ar fi recunoscut tonul acuzator. Își băgă coada între picioare și își coborî botul, o postură tipică de vinovăție canină.

Gâtul lui Frank se înroși.

– A, se pare că au descoperit cea mai mare slăbiciune a lui Brutus. Vicleanul nenorocit l-a mituit cu friptură.

Seb își dădu ochii peste cap.

– Cine s-ar fi gândit la așa ceva?

– Și tu, Brutus? Alex dojeni câinele, dar nici unul dintre cei care îl însoțeau nu aprecie referința shakespeareană.

– Mai e ceva, domnule. Franks își drese glasul și se apropie de galeria cu minerale. Se pare că escrocul are un interes special pentru dumneavoastră.

– În ce sens?

Se opriră în fața vitrinei. Geamul era încă intact. Nu exista nici o dovadă de intrare forțată, dar diamantul lipsea. În locul lui se afla o singură pană neagră. Franks făcu semn către un bilețel îndoit, sprijinit de un alt exponat de lângă.

– Hoțul nu numai că a luat diamantul, dar a înlocuit și această etichetă.

Alex se aplecă să citească și ridică din sprâncene, șocat de cuvintele ofensatoare.

„Exemplar: Meltonium Harlandii. Regiune: Londra și împrejurimi. Trăsături caracteristice: Inert. Înfățișare plictisitoare. Deosebit de obtuz. Fără nici o utilizare practică. Aproape lipsit de valoare."

– Ce fel de rocă este asta? întrebă Alex foarte încet.

– Un meteorit, răspunse Franks. Este, probabil, cel mai vechi lucru de pe planetă.

În spatele său, Alex îl auzi pe Seb pufnind, apoi cedând și izbucnind în hohote de râs.

– O, asta e chiar amuzant! Alex Harland: bătrân, greu de cap și de pe altă lume!

Alex își readuse aminte că Seb era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Nu se cădea să-i zboare dinții din gură. Se uită furios la bucata de hârtie scrisă de mână. Nu era aceeași persoană care scrisese celălalt mesaj al Șoimului Nopții despre zahăr. Era la fel de ordonat și educat, dar mai înclinat. Puțin mai... dacă putea spune asta... mai feminin?

Seb nu terminase.

– Așa ne vede Șoimul Nopții pe cei de la Bow Street? Niște momâi mari, greoaie, cu nimic mai inteligente decât o piatră deformată? Cred că ar trebui să ne simțim jigniți, Alex. Sau tu ar trebui.

Alex scrâșni din dinți. Una dintre pleoape începu să i se zbată. Dacă mai avea vreo îndoială legată de identitatea Șoimului Nopții, acel bilețel reușise să o risipească. Chipul obraznic al lui Emmy Danvers îi apăru în fața ochilor, zâmbind provocator cu nasul acoperit de pistrui, și simți cum sângele începe să-i fiarbă în vene.

Franks descuie vitrina și îi dădu pana lui Alex. Alex o duse la nas și când recunoscu parfumul simți un nod în stomac. Mirosea ca ea. Femeia misterioasă. Emmeline Danvers. Șoimul Nopții.

Una și aceeași. Naiba s-o ia.

Oricine spunea că femeile nu erau capabile de așa ceva era un prost. Femeile erau capabile de orice. Încă nu era sigur cum reușise, deși ar fi putut să parieze că apariția neașteptată a sarcofagului de jos avea de-a face cu asta, dar era sigur de un lucru: era hoața.

– Mereu m-am întrebat un lucru, spuse Seb fără să se adreseze cuiva anume. De ce se spune despre femei că sunt cele mai pure diamante? Este cumva un termen gemologic?

Franks încuviință din cap, bucuros de întrerupere.

– Într-adevăr. „Pur" înseamnă de cea mai bună calitate. Diamantele sunt evaluate după claritate; cu cât mai aproape de cea a apei, cu atât mai bine. Înseamnă că sunt tăiate perfect, că au o culoare și o claritate perfecte și nu au defecte în interior.

– Toți avem defecte în interior, mârâi Alex. Și în exterior.

Își atinse cicatricea de la tâmplă, apoi se întoarse și porni spre intrare cu pași mari.

– Unde mergem acum? întrebă Seb vesel.

– Acasă la familia Danvers. O zi bună, domnule Franks.

Alex coborî scările în grabă, ieși pe ușa principală, îi dădu indicații birjarului și sări în trăsura care îl aștepta.

Seb alergă după el.

– Chiar crezi că e ea?

– Nu am nici o îndoială. Ba chiar m-am întâlnit cu ea aici ieri, când vorbeam cu Franks. Femeia aia chiar are tupeu.

Seb zâmbi ștrengărește.

– Priceperea are ceva cu adevărat atrăgător, nu crezi? Mi se pare aproape... excitantă. Bineînțeles, în anumite circumstanțe.

Alex îl privi fără a-i veni a crede.

– Crezi că ar trebui să admirăm faptul că are sânge-rece?

Era evident că micul drăcușor își păstra calmul în timpul unei crize. Și el făcea la fel, după anii petrecuți la pușcași, reușea să gândească limpede când gloanțele zburau pe lângă el. Pentru un coleg, era o calitate extraordinară. Pentru un adversar, era peste măsură de enervantă.

Seb deveni serios.

– Știi, e posibil să nu fi avut de ales. Poate există circumstanțe atenuante.

– Toată lumea are de ales, zise Alex sumbru. Știe diferența dintre bine și rău.

– Poate că singura ei soluție a fost să aleagă răul cel mai mic?

– Nu mai fi avocatul diavolului, mârâi Alex. Vorbești de parcă ai fi de partea ei. E o infractoare, fir-ar să fie.

Seb ridică din umeri.

– Mi se pare ciudat că ești atât de nervos. Nu ai mai reacționat așa cu nici unul dintre infractorii cu care am avut de-a face. Pe chipul lui apăru o expresie aparent inocentă. Poate pentru că nici unul nu avea sâni perfecți.

– Nu ar trebui să te uiți la sânii ei.

Seb chicoti, fericit că obținuse un răspuns.

– Nu știu, mi se pare că ești implicat emoțional în acest caz. Nu te-am mai văzut niciodată atât de însuflețit. E vorba de mai mult decât de respectarea legii.

– Știi ce se spune: Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape... mai ales dacă sunt femei.

– Acesta ar trebui să fie mottoul familiei Harland, râse Seb. Poate ar trebui să-l gravăm deasupra șemineului de la Tricorn.

Alex se strâmbă. Seb considera că trebuie să știe totul despre toată lumea. Deviza lui era: cunoașterea este putere. Și, deși îl tachina, pusese degetul pe rană. Implicarea lui Emmeline Danvers era ca o trădare personală, prăbușirea tuturor visurilor sale prostești. Atâția ani păstrase în inima sa o imagine falsă și încurajase nostalgii la care ar fi trebuit să renunțe de mult. Imaginea purității, a inocenței, a fetei vesele și încântătoare, nu fusese decât o iluzie.

– O voi prinde. Întotdeauna prind vinovatul.

Seb își întinse brațele pe spătarul banchetei și rânji.

– Vezi, asta e problema. În cazul acesta vorbim de o vinovată. Una foarte atrăgătoare.

– Nu contează dacă este sau nu atrăgătoare. Se va face dreptate. Să nu uităm ce s-a întâmplat ultima dată când i-am acordat unei femei prezumția de nevinovăție.

Seb se uită direct în ochii lui.

– Asta nu are nici o treabă cu ce s-a întâmplat în Spania, Alex. Absolut nici o treabă.

Fusese unul dintre cele mai întunecate momente din viața lui Alex, o experiență pe care nu reușise s-o uite vreodată. Escortau un grup de prizonieri francezi de război prin munți și se opriseră lângă un mic sat. Ca de obicei, un grup de localnici venise să le ofere mâncare și băutură. O tânără spaniolă care căra un coș cu flori se apropiase de grupul de prizonieri care se odihneau pe jos, legați.

Era frumoasă; părul lung îi cădea răvășit pe lângă obraji și avea ochii căprui. Capătul cu franjuri al șalului arămiu flutura

când mergea. Toată lumea întorsese capul ca să se uite după ea. Comandantul lui Alex tocmai îi făcuse semn să plece de lângă bărbați când băgase mâna în coș și scosese o grenadă.

Toată tabăra împietrise. Alex fusese de veghe; avea pușca în mână. Cineva țipase la el să tragă, dar ezitase. Nu vrusese să împuște o femeie. Nu crezuse că ar putea fi o amenințare.

Explozia care urmase, câteva secunde mai târziu, o ucisese pe femeie, doi francezi care se aflau lângă ea și rănise cel puțin alți zece oameni. Se dovedise că soțul ei fusese ucis de francezi cu o săptămână înainte.

Alex închise ochii. Încă îl chinuia. Fusese naiv, orbit de înfățișarea ei atrăgătoare, încă sperând că lumea nu era așa brutală cum o știa. Instinctul îl avertizase de pericol, dar alesese să-l ignore și permisese ca emoțiile să fie mai importante decât pregătirea. Oameni nevinovați, deși erau dușmani, fuseseră omorâți din cauza slăbiciunii lui.

Privind în urmă, situația părea să fie de-o ironie întunecată. Pe vremea aceea încă avea vederea completă; fusese orbit de speranță și de lipsa experienței. Acum, era orb cu adevărat, cel puțin parțial, dar nu avea să se mai lase vreodată păcălit de un chip frumos. Își învățase lecția.

– Nu putem pur și simplu să mergem acolo și să cercetăm locul, zise Seb, trezindu-l din gândurile sumbre. Ne trebuie un mandat de la Conant.

– Știu asta.

– Și atunci de ce...?

– Nu știu, răspunse Alex iritat. Vreau doar să mă uit la ea. În casa ei, în locul unde se simte cel mai în siguranță. Acolo se va simți încrezătoare. Relaxată. Poate va spune ceva care să o incrimineze.

Nu avea o explicație logică, dar era convins că doar dacă se uita în ochii ei avea să-și dea seama. Avea să-i citească pe față. Vina. Amuzamentul. Sclipirea provocatoare din ochi.

– În plus, sunt multe feluri prin care putem obține ce vrem fără mandat. Câteodată tot ce trebuie să faci este să întrebi politicos.

Capitolul 12

Momentul ales de Harland nu era deloc potrivit.

Emmy, Luc și Camille tocmai se așezaseră să ia o cină timpurie pentru a putea merge la teatrul Haymarket să urmărească spectacolul unei prietene de-a lui Sally, Molly.

O bătaie nerăbdătoare în ușă le făcu pe Emmy și Camille să se uite una la alta cu ochii mari, speriate. Primul gând al lui Emmy fu că era Danton, care voia să recupereze nu numai diamantul de la Rundell & Bridge, ci și pe cel albastru furat cu o noapte înainte. Amândouă se aflau pe fața de masă din fața lor.

Cu viteza fulgerului, Emmy luă piatra albastră și îi dădu drumul în castronul cu supă din fața ei. Din fericire, era de praz și cartofi, deci opacă. O supă de vită ar fi fost un dezastru. Râzând, Camille făcu același lucru cu diamantul alb. Clipoci exact când Sally apăru în pragul ușii și anunță:

– Lorzii Melton și Mowbray sunt aici să te vadă.

Emmy era sigură că se înroșise de vinovăție, dar Camille nu făcu decât să se șteargă la gură și să întrebe tare:

– La ora aceasta? Ce ciudat. Bănuiesc că este ceva important.

– Vreți să-i conduc în salon, doamnă?

– Doamne ferește, nu. Îi poți aduce aici. Dacă vin în vizită la ora cinei, ar trebui să se aștepte ca lumea să fie la masă.

Simți un val de entuziasm care aproape îi provocă greață în momentul în care Harland și prietenul său apărură în ușă. Camille le zâmbi radios și flutură din gene. Emmy vru să-și dea ochii peste cap. Uneori bunica ei se purta mai mult ca o fetișcană de șaptesprezece ani decât ca o femeie de șaptezeci.

– Doamne, ce surpriză plăcută!

– Bună seara, contesă Danvers. Domnișoară Danvers.

Vocea lui Harland îi provoca fluturi în stomac. Emmy încercă să-și țină privirea ațintită asupra ușii, dar nu reuși. În clipa în care

își ridică privirea, constată că ochii lui albaștri o priveau pătrunzător, iar ea strânse din buze pentru a nu-i zâmbi într-un mod complet nepotrivit. Părea tulburat. Nervos. Obosit.

Deci descoperise bilețelul.

Camille se ridică, iar Emmy făcu la fel. Luc însă rămase așezat.

– Cărui fapt datorăm această plăcere, domnilor?

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt cina. Harland își aruncă un ochi peste masă, iar Emmy se abținu să nu-și acopere castronul de supă cu șervețelul. Făcu un semn din cap. Vă rog, așezați-vă.

Camille se așeză, iar Emmy făcu același lucru, deși ar fi preferat să rămână în picioare. Harland era intimidant chiar și în cele mai bune momente. Nu era nevoie să existe și o diferență de înălțime.

– Mă întrebam dacă aș putea discuta puțin cu domnișoara Danvers.

Luc ridică din sprâncene.

– Nu știam că vă cunoașteți.

– Ne-am cunoscut ieri la Muzeul Britanic, răspunse Camille veselă.

– Și despre ce doriți să discutați cu ea? întrebă Luc, pe același ton pe care Emmy îl numise de mult vocea fratelui protector.

Harland îi aruncă o privire pe care nu reuși să o descifreze.

– Nu este o vizită socială. Îmi pare rău să vă anunț că la scurt timp după vizita contesei și a domnișoarei Danvers, muzeul a fost ținta hoțului cunoscut sub numele de Șoimul Nopții. O piatră prețioasă extrem de valoroasă a fost furată dintr-una din galerii.

Camille eliberă un convingător strigăt de uimire.

– Vai, Doamne, dar ce legătură are asta cu noi?

– Am motive să cred că hoțul se afla la muzeu în același timp cu dumneavoastră, pregătindu-se pentru jaf.

Emmy își mușcă buza. Știa. Știa că era ea. Nu făcea decât să se joace cu ei, precum o pisică cu un șoarece.

– Speram să ne puteți oferi detalii despre alți vizitatori cu care v-ați întâlnit.

Camille încuviință din cap.

– Bineînțeles. Am fi încântate să vă ajutăm. Dar memoria mea nu mai e ce era odată. Sunt sigură că Emmy va putea să vă ofere o listă mai numeroasă a celor pe care și-i amintește.

Emmy o privi furioasă. Nu voia să-i ofere lui Harland o mostră din scrisul ei. Se străduise să-l modifice când completase bilețelul batjocoritor, dar de ce să-i dea ceva cu care să îl compare? Îl putea folosi ca dovadă.

– O vom trimite mâine la Bow Street, spuse Camille. Asta este tot?

– Mai e ceva, spuse Harland mieros. Mă întrebam dacă aș putea vedea dormitorul domnișoarei Danvers.

Luc îl privi furios.

– Nu văd ce treabă ar avea acest lucru cu investigația dumneavoastră, Lord Melton.

Harland îi zâmbi, zâmbet pe care Emmy îl percepu ca fiind inocent și diabolic în același timp. Băgă mâna în buzunar și scoase două pene negre.

– Șoimul Nopții a lăsat astea la locul ultimelor jafuri.

Le ridică la nas și le mirosi, iar Emmy simți un val de panică.

– Au un miros unic. Aproape ca parfumul unei femei. Când am întâlnit-o pe domnișoara Danvers ieri, nu am putut să nu observ că parfumul ei este foarte asemănător cu cel al acestor pene. O coincidență fericită, am putea spune.

Emmy miji ochii. Coincidență fericită, pe naiba. Știa. Dar măcar nu o acuza direct că e Șoimul Nopții. Cel puțin, nu deocamdată.

– Nu știam că aveți un miros atât de fin, Lord Melton, spuse Luc sarcastic.

Zâmbetul lui Harland era răutăcios.

– Îndrăznesc să spun că am ceva experiență în a recunoaște parfumurile feminine.

Emmy nu voia să știe despre experiențe sale cu femeile, monstrul!

– Dacă domnișoara Danvers este drăguță să-mi arate ce parfum folosește, îmi voi da seama ce caut. E posibil ca Șoimul Nopții să fie într-adevăr o femeie.

– Sau ar putea fi un bărbat care își obține penele de la evantaiul sau pălăria unei femei, sugeră Camille. Chiar așa, ce sunt? Pene de struț?

Harland le plimbă de-a lungul bărbii. Emmy nu-și putea lua ochii de la priveliștea fermecătoare. Era un gest extrem de senzual.

– Cred că penele de struț sunt mai mari. Acestea sunt pene de gâscă, vopsite în negru. Din păcate, sunt prea comune pentru a ne da seama de unde vin. Se folosesc la o mulțime de lucruri, de la perne la pălării. Dar mirosul este special. Dacă am reuși să identificăm parfumul, am putea afla cine este făptașul.

La naiba! La naiba! La naiba! Ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei. Nu-și imaginase vreodată că mirosul se poate impregna atât de mult în niște pene. Sau că Harland avea un nas atât de fin.

Emmy reuși în sfârșit să vorbească.

– Bineînțeles. Vă rog să mă scuzați, o voi ruga pe Sally să aducă o sticlă de parfum din dormitor.

Camille îi aruncă o privire năstrușnică, amuzată.

– A, Sally este mult prea ocupată în bucătărie. Du-te tu, Emmy dragă.

Emmy și Luc o priviră cu gura căscată. Doar nu încerca să facă pe pețitoarea într-un moment ca acesta? Dar zâmbetul larg și scânteierea din ochii ei confirmară exact acest lucru. Încerca să-și bage nasul.

– Nu-l putem lăsa pe lordul Melton să se ducă, nu-i așa? întrebă ea prefăcându-se inocentă. Nu ar fi deloc potrivit ca un domn să-ți umble prin sertare.

Emmy îi aruncă o privire urâtă când auzi aluzia intenționată.

Wolff, însoțitorul lui Harland, zâmbi larg și Emmy avu o viziune cu Harland căutând prin lenjeria ei intimă, foarte dantelată și foarte franțuzească. Gândul la mâinile lui mari atingând mătasea fină a neglijeurilor ei de mătase o făcu să se topească. Se ridică hotărâtă.

– Prea bine, atunci.

Harland îi urmări fiecare mișcare când ocoli capătul mesei. El și Wolff îi făcură loc ca să iasă pe ușă.

Era deja îmbrăcată pentru operă. Purta o rochie din mătase în valuri, de un albastru regal, cu tiv negru și mâneci scurte din mătase neagră. Scotea un foșnet plăcut în momentul în care pășea.

Simțea cum privirea lui Harland o străpunge în spate pe măsură ce urcă scările. Pentru o clipă se gândi să-i dea una din sticlele de parfum ale lui Camille.

Nu, nu putea face asta. Deja reușise să-i identifice mirosul din alte sute. Era un gând tulburător. Cum era posibil așa ceva? Era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân. Oare mirosul lui devenise mai dezvoltat după ce își pierduse o parte din vedere, ca să compenseze?

Emmy se uită prin dormitorul ei cu alți ochi, imaginându-și că era Harland. Oare i s-ar părea ciudat? Decadent? Îi plăcea la nebunie tapetul pictat manual pe care îl alesese. Crengile înflorite, florile și

păsările erau luxuriante și exotice; întotdeauna simțise că dormea în junglă și nu într-o casă din Mayfair. Foițe de argint fuseseră aplicate pe panoul despărțitor și reflectau lumina lumânărilor, conferind un aspect magic.

Și-l imaginase aici. Oare s-ar așeza pe patul ei? Ar atinge cearșafurile? Și-ar lăsa parfumul în aer?

Ce prostie!

Pe măsuța de toaletă se afla o sticlă de parfum aproape goală. Emmy o luă repede și ieși în grabă, nerăbdătoare să-l vadă plecat.

O aștepta pe hol. Îi întinse sticla cu o mișcare bruscă.

– Poftiți. Mă îndoiesc că vă va fi de mare folos. Ingredientele nu sunt trecute pe etichetă. A fost făcut pentru mine de Floris. Au formula exactă în magazinul lor.

Când luă sticla, mâna lui înmănușată îi atinse degetele. Părea mult prea delicată în mâinile lui.

– Vă mulțumesc, domnișoară Danvers.

Spre surprinderea ei, o desfăcu și o ridică la nas. Închise ochii pentru o clipă și Emmy simți că inima avea să-i sară din piept. Era, cumva, un gest foarte intim. Îi inspira aroma, o trăgea în plămâni, în interiorul său. O luă amețeala, ca și cum ea ar fi fost cea care inspira atât de adânc. Când deschise ochii, pupilele i se dilataseră aproape complet și ochii îi erau aproape negri. Emmy nu-și putea îndepărta privirea.

– Rămâneți la cină, domnilor? se auzi vocea lui Camille din sufragerie.

Harland își coborî privirea spre buzele ei, părând să se gândească să o guste pe ea.

– Vă mulțumim, dar mă tem că trebuie să refuzăm. Am găsit ceea ce căutam.

– Poate ne vom întâlni la balul anual al lui Lady Carrington de săptămâna viitoare? întrebă Camille.

Se uită în ochii ei.

– Poate.

Era o promisiune și o amenințare.

Wolff ieși pe hol și întrerupse momentul tensionat, iar Harland făcu o plecăciune scurtă.

– Bună seara. Se întoarse și o lăsă în mijlocul holului.

Când ușa de la intrare se închise, Emmy răsuflă ușurată și intră în sufragerie. Se uită la Camille, pețitoarea septuagenară.

– Ce a fost asta? Vrei să fim arestați?

Camille chicoti și scoase cu lingura diamantul din supă.

– Nu am fi putut să-l refuzăm, nu-i așa? spuse ea rațional. Și nu te poate aresta pentru că ai o sticlă de parfum.

– Știe, zise Emmy. Doar trage de timp ca să adune dovezi înainte să atace.

Camille șterse diamantul pe șervețel și îl puse pe farfuria cu pâine.

– Este fermecător. Emmeline, dacă nu pui imediat mâna pe el, voi fi foarte supărată. Ce exemplar minunat!

Emmy se încruntă exasperată.

– Nu e un cal.

– Ba eu aș spune că este. Un armăsar. Camille chicoti indecent. L-aș călări oricând.

Luc păru scandalizat.

– Serios!

Camille luă o gură de vin.

– Ei, hai. Tinerii din ziua de astăzi sunt mult prea conformiști. Nu e nimic în neregulă în a aprecia sexul opus. Dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânără, l-aș lua pentru mine.

Emmy râse uimită.

– Ești liberă să o faci.

Capitolul 13

Emmy nu se putea concentra la spectacolul de teatru. Prestația era bună și povestea plină de dramă, dar ea era plictisită și neliniștită. Fără prezența electrizantă a lui Harland, întreaga seară i se părea ca un pahar de șampanie care își pierduse efervescența. Viața nu era deloc amuzantă când nu aveai pe cine să enervezi. Sau de cine să fugi.

Când luminile se aprinseră indicând pauza, Camille se aplecă și îi prinse evantaiul pe care Emmy îl bătea de genunchi.

– De ce nu te duci acasă? Sau, și mai bine, de ce nu folosești biletele pe care le-a trimis domnul Mowbray?

Luc se aplecă în scaun.

– Pentru Tricorn? o privi întrebător pe Emmy.

La mai puțin de o oră după ce Harland plecase de la Waverton Street, primiseră un mesaj care conținea două bilete de intrare la Tricorn. Hârtia cu care veniseră era semnată simplu: „Mowbray".

Îi era imposibil să-și dea seama dacă Harland știa sau nu despre invitație.

Camille încuviință din cap.

– Nu încerca să-mi spui că nu ți-ai dorit să-ți încerci norocul la una dintre mesele de la Tricorn încă de când s-a deschis, Luc Danvers. Se întoarse spre Emmy. Iar tu nu încerca să-mi spui că nu mori de curiozitate să vezi unde locuiește Harland. Îi bătu ușor cu palma și le zâmbi blajin. Vă cunosc prea bine pe amândoi, copiii mei.

Emmy își mușcă buza. Camille avea dreptate; visa de luni de zile să arunce un ochi pe ușa venerată de la Tricorn. Voia să vadă vizuina lui Harland.

– Dacă mă recunoaște cineva?

Camille băgă mâna în poșetă și scoase o mască neagră de mătase care ar fi acoperit jumătate de față. Zâmbi mimând inocența.

– O, vai. Cred că am uitat asta aici după balul de la Colcroft.

Emmy se uită la ea pufnind sec.

– Ce convenabil. S-ar putea spune incredibil de convenabil. Ce pui la cale, Camille?

Camille ridică din umeri.

– Nu e nimic greșit în a face puțină muncă de recunoaștere în casa adversarului, draga mea. Doar ca să vedem cu ce ne confruntăm. El deja ne-a făcut o vizită. Pur și simplu îi întoarcem favoarea.

Emmy se foi în scaun, chinuită de nehotărâre. Noaptea deveni brusc plină de posibilități, dar bunul-simț îi spunea că era mai bine să păstreze distanța. Ar putea fi o capcană, deși nu-și imagina cum. Nu plănuia să fure nimic de la Tricorn. Și nu avea cum să fie prinsă trișând la cărți; nu știa cum.

Camille își flutură evantaiul.

– Nu-ți face griji pentru mine. Pot să plec cu trăsura lui Lady Sutherland.

Emmy se uită la Luc.

– De ce nu?

Avea să se asigure că nu o recunoaște nimeni. Iar ideea ocaziei de a arunca un ochi în lumea intimă a lui Harland era mult prea tentată. Cunoașterea e putere. Voia să-l vadă la el acasă.

Luc oftă resemnat.

– Prea bine, atunci. Haide.

Alex încercă să nu caște în timp ce se uita prin încăperea principală de la Tricorn din locul lui preferat de la balconul menestrelului. Aici, aproape de tavan, era cald, dar poziția ridicată îl făcea să se simtă confortabil, stăpân a tot ceea ce vedea. Cel puțin, pe o treime stăpân.

Își irosise destulă avere în locuri ca acestea înainte să plece pe continent. Fusese în derivă ca restul societății, jucând și bând, fără nici un alt scop în viață decât să se distreze. Organizarea din armată fusese o schimbare bine-venită; fiecare misiune fusese foarte bine definită. „Invadați fortăreața aceea. Protejați trecătoarea din munți. Protejați oamenii." Adorase provocarea.

Să se ocupe de Tricorn îi oferea un sentiment de satisfacție destul de similar, senzația că făcea ceva semnificativ cu viața lui, în loc să-și irosească talentele și timpul. Era un fel de moștenire. Ceva ce putea lăsa următoarei generații.

Nu că ar fi fost aproape de a produce o generație următoare. Întâi trebuia să găsească o femeie pe care să o suporte ca soție. Unii încă

sperau. Singura femeie la care se gândise în acest fel se putea dovedi a fi o minte criminală.

Îi chiorăi stomacul, nu luase cina pentru că o urmărise pe domnișoara Infractoare. Ar fi trebuit să accepte oferta bunicii ei de a lua cina. Asta ar fi enervat-o.

Spre deosebire de White sau Brooks, Tricorn le oferea membrilor săi nu numai jocuri de noroc, ci și o masă de seară decentă. Benedict îi convinsese pe Alex și Seb să angajeze un bucătar francez extrem de scump, Rene Lagrasse, care să lucreze în bucătăria lor. Ținând cont că cei doi își petrecuseră ultimii trei ani încercând să omoare francezi, fusese nevoie de multă muncă de convingere, dar imediat ce gustaseră din mâncărurile delicioase ale lui Lagrasse, fuseseră complet de acord.

Acum, la aproape un an de la deschiderea clubului Tricorn, pe lista de așteptare se aflau peste două sute de domni, atât aristocrați, cât și negustori înstăriți. Cei trei prieteni erau pe cale să devină foarte bogați.

Alex zâmbi puțin. Tricorn era un club care oferea șanse egale. Toată lumea, bancheri, proprietari de fabrici, negustori sau duci, era bine-venită să-și arunce banii acolo.

Fiind al doilea fiu al familiei, nu avea să moștenească titluri sau proprietăți de la tatăl său. Totul avea să-i revină fratelui său, James. În ciuda acestui lucru, Alex nu-i purtase niciodată pică fratelui său. James nu-și putea alege cursul vieții. Nu existase niciodată vreo îndoială că nu avea să intre în armată pentru a lupta împotriva lui Napoleon. Tatăl lor cel rece și distant nu ar fi permis niciodată ca moștenitorul său să-și pună viața în pericol într-un asemenea mod.

Însă Alex fusese întotdeauna „rezerva," o poliță de asigurare care să prevină dispariția strălucitului nume Harland. În mod ironic, asta îl elibera.

Oare fratele său detesta cușca în care se afla din cauza vârstei sale? Se simțea neputincios pentru că nu avea de ales? Până la urmă, Alex reușise să-și arate tăria de caracter în armată, atât lui însuși, cât și tatălui său critic. Își făcuse averea pe cont propriu.

Titlul de conte pe care îl primise de la Prințul Regent fusese cireașa de pe tort. Alex avea motive să fie mândru; câștigase titlul, nu îl primise pentru că era primul născut.

Poate că de aceea gândul că Șoimul Nopții ar putea să scape îl deranja atât de mult. Să furi bijuterii nu era același lucru cu a le câștiga.

Alex dădu din cap și se uită la câțiva angajați de jos. Totul părea să meargă fără probleme. La fiecare masă erau un operator care împărțea cărțile și doi crupieri care priveau jocul și se asigurau că jucătorii nu încearcă să trișeze. Mickey, fostul boxer, era atât portar, cât și recuperator, colectând orice datorii către bancă. Câțiva servitori se plimbau printre mese oferindu-le jucătorilor din plin băutură din pivnița extraordinară a clubului Tricorn.

Era o seară aglomerată. La câteva mese se jucau whist și inimi, iar la alte câteva gin rummy. Norocul se schimba cu o viteză incredibilă.

Majoritatea femeilor prezente erau curtezane care acompaniau anumiți membri. Rochiile lor din mătase și satin în culori aprinse străluceau ca o multitudine de bijuterii pe lângă costumele închise la culoare ale bărbaților. Fluturau evantaie, iar penele care se întrezăreau din coafurile complicate fâlfâiau de colo colo. Câteva femei purtau măști încercând să pară mai misterioase. Sau încercând să-și ascundă chipurile mai puțin atrăgătoare, gândi Alex cinic.

Recunoscător, luă o gură de coniac, bucurându-se de senzația de arsură când îi alunecă pe gât, și simți cum începe să se relaxeze.

Făcuse o greșeală când deschisese din nou sticla de parfum în camera lui. Mirosul ispititor îi invadase nasul, plămânii și spațiul intim. Se dovedise mult prea ușor să și-o imagineze dezbrăcată pe cearșafurile lui, zâmbindu-i primitor. Alex mârâi când sângele începu să se strângă în regiunile intime, simțind o durere frustrantă. Se întoarse să coboare, dar din colțul ochiului zări o licărire bleumarin.

Imposibil. Nu ar îndrăzni!

Ba da.

Dădu pe gât restul paharului de coniac.

Se plimba prin mulțime alături de un bărbat care, după mersul puțin legănat și bastonul cu mâner argintiu, nu putea fi decât fratele ei. Danvers nu era membru. Cum naiba intraseră?

Emmeline Danvers purta aceeași rochie ca mai devreme, la cină. Umerii goi erau desfătători, iar din poziția sa avantajoasă, Alex îi putea vedea decolteul ispititor ca de sidef. Avea o talie subțire, era sigur că o putea cuprinde cu mâinile și îi urmărise fundul bombat când urcase scările. În închipuirea sa apăruseră tot felul de imagini

depravate. Să o urmeze și să descopere cum arăta dormitorul ei. Să descopere dacă și restul corpului era acoperit de pistrui.

Alex se încruntă la femeia enervantă. Își pusese o mască ce îi acoperea jumătate de față, de la sprâncene până în vârful nasului ridicol, dar ar fi recunoscut-o oriunde, chiar și pe întuneric. Mai ales pe întuneric. Părea extrem de captivat de prezența ei.

Simți un val de furie. Ultima dată când o văzuse cu mască își imaginase că era îndrăgostit de ea. Acum, patru ani mai târziu, aproape o ura pentru că îl pusese într-o asemenea situație. Dacă era Șoimul Nopții, iar Alex era aproape sigur că era, atunci nu avea altă alegere decât să o denunțe. Era imposibil să nu o prindă. Era prea bun la ceea ce făcea ca să dea greș.

Avea să fie condamnată. Nu avea să-și piardă doar libertatea, ci și viața. La ce naiba se gândea, venind aici, arătându-se în lumea lui? Se credea invincibilă? Îl credea prost?

Dumnezeule, dacă era atât de vinovată pe cât credea el, ar fi trebuit să fie într-o trăsură spre Scoția, sau pe o barcă spre Franța. Ar fi trebuit să-și miște fundul frumos, de hoață, și să fugă din țară, cât mai departe de el, de Bow Street și de justiție.

Capitolul 14

Emmy voia să se uite peste tot în același timp, dar își ținu capul în jos și încercă să nu iasă în evidență.

Nu mai fusese niciodată într-un club al bărbaților, nu-și imaginase cât era de zgomotos, de luxos și cum mirosea. Zarurile zornăiau în cupe, bilele săreau și zdrăngăneau pe roțile din lemn, iar cărțile trosneau și zgâriau mesele acoperite cu pânză verde. În aer se simțea mirosul de alcool, tutun și transpirație. Țipetele, înjurăturile și ovațiile masculine se împleteau cu râsetele feminine. Era o lume, complet diferită de Almack's, unde se servea limonadă la temperatura camerei.

Emmy era uimită de sumele colosale care se plimbau pe mese. Își punea viața în joc cu fiecare furt și se părea că miza era la fel de mare și aici. O singură carte putea să salveze sau să distrugă viața unui om.

Fu cuprinsă de un sentiment de furie față de jucători. Ea avea motive întemeiate ca să riște totul. Făcea totul de nevoie, împotriva voinței ei. Care era scuza lor? De ce alegeau riscul de a fi ruinați? Pentru distracție, pentru adrenalină? I se părea un mod iresponsabil de a găsi plăcere.

Luc se alătură unui joc de whist, iar ea rămase în spatele lui, prefăcându-se interesată. Aruncă o privire prin încăpere, căutând un chip familiar, simțind un nod în gât.

Oare patronii clubului își petreceau mult timp în sala de joc? Sau stăteau în camerele lor, în confortul singurătății grandioase? Dacă jumătatea privată a clubului Tricorn semăna cu cea publică și luxoasă, un loc care emana rafinament subtil, dar scump, atunci probabil trăiau ca niște regi.

Din obișnuință, numără ieșirile. Ușa principală ducea la scările spiralate pe care le urcaseră din holul de marmură. În stânga se afla o sufragerie. În partea opusă se afla sala de biliard, judecând după sunetul bilelor de fildeș care se loveau ocazional. Se uită în

sus. Deasupra se afla un balcon pentru menestrel, asemănător celor de la operă, cu o singură ușă. Acolo ar fi stat dacă ar fi avut de ales.

Emmy îi recunoscu pe câțiva dintre domnii prezenți. Nu avea cum să nu-l recunoască pe Eversleigh, care purta o vestă țipătoare cu dungi galbene și numeroase ceasuri de buzunar. Arăta ca o bomboană de zahăr și părea extrem de beat. Și lordul East era aici, alături de o femeie cu părul portocaliu, care, sub nici o formă, nu era soția sa.

Emmy simți o ușoară dezamăgire. Nu era nici urmă de Harland sau de prietenul său, Wolff. Nu se așteptase să-l vadă pe cel de-al treilea proprietar al clubului, Benedict Wylde. Se căsătorise de curând cu Georgiana Caversteed, moștenitoarea unui imperiu în transporturi, și se zvonea că fusese o căsătorie din dragoste. Emmy chiar spera că avea lucruri mai bune de făcut decât să păzească o mulțime de amatori de senzații tari care beau mai mult decât trebuie.

Poate Harland era la cină. Poate nici măcar nu era în clădire. Poate era cu o femeie. Scrâșni din dinți.

Luc împinse scaunul înapoi.

– Trebuie să mă duc la toaletă, dar nu vreau să te las singură, murmură el. Nu trebuia să vă las pe tine și pe Camille să mă convingeți să fac asta. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă te recunoaște cineva. Vino cu mine. E jos.

Emmy dădu din cap și împreună se îndreptară către scările din spate. Era evident că Luc se distra. Era extrem de inteligent; cu siguranță ar fi putut găsi o modalitate de a păcăli casa dacă și-ar fi propus, dar Emmy se bucura să-l vadă distrându-se. Pierduse mulți ani de nopți ca aceasta în perioada în care fusese invalid.

Portarul imens al clubului Tricorn, un bărbat pe nume Mickey, îi arătă lui Luc unde e toaleta, iar Emmy profită de momentul de neatenție pentru a lua cheia pe care o lăsase pe masa de lângă ușă.

Din ce știa, putea să deschidă ușa unui loc complet inutil, precum pivnița sau șopronul de cărbuni, dar, dacă avea noroc, se putea dovedi a fi ceva mai interesant, precum cheia pentru ușa din spate. Sau a camerelor private. O strecură în poșetă. Nu se știa niciodată când avea să fie utilă.

În timp ce Luc se duse în direcția indicată, Emmy rămase în capătul holului, prefăcându-se interesată de tablourile surprinzător de frumoase agățate pe pereții acoperiți cu damasc vișiniu. O ușă

din lambriuri se deschise în dreapta ei, iar ea se întoarse așteptând să vadă un slujitor, în schimb, întâlni o pereche familiară de ochi albaștri-cenușii.

Dinte toți...

Deschise gura să spună ceva, orice, dar Harland aruncă o privire de-a lungul holului gol, o apucă de cot și o trase pe ușă.

Emmy fu prea șocată și nu reuși decât să țipe când el închise ușa în urma lor cu putere și o întoarse astfel încât să o pună cu spatele la perete.

Zgomotul de afară deveni un murmur, iar Emmy își dădu seama vag că se aflau într-un al doilea hol, luminat, la intervale regulate, de sfeșnice agățate pe pereți. Harland se apropie de ea, cu pieptul la doar câțiva centimetri de al ei și cu gambele atingându-i rochia.

Iritare și uimire. Avea mască; nu avea de unde să știe cine era. Obișnuia să răpească femei străine așa? Așa interacționa el cu femeile? Le trăgea după el în locuri slab luminate de fiecare dată când voia să...

Își trase cotul din strânsoarea lui și porni la atac, chiar dacă pulsul îi răsuna în urechi.

– Lord Melton, se pare că v-ați făcut...

– Ce faceți aici? Cum ați intrat?

– Cred că m-ați confundat cu altcineva, domnule.

Se uită tăios la masca ei.

– Credeți că sunt complet orb.

Emmy mai încercă o dată.

– Numele meu este...

– Emmeline d'Anvers, spuse el încet și Emmy rămase înțepenită când îi auzi accentul franțuzesc perfect. Din gura lui, numele ei părea lichid, seducător. De parcă îl mai spusese de mii de ori înainte. Numai Camille și tatăl ei folosiseră acea variantă. Luc și Sally foloseau varianta scurtă, anglicizată: Emmy Danvers.

Harland își încrucișă brațele la piept.

– Vă mai întreb o dată. Cum ați intrat?

Emmy se uită în ochii lui.

– Prietenul dumneavoastră Mowbray i-a trimis bilete fratelui meu.

Își încordă mandibula, iar lui Emmy i se păru că îl aude înjurând. Își coborî privirea spre buzele ei, aproape tot ce putea vedea pe sub mască, apoi o ridică din nou.

– Nu ar fi trebuit să veniți. Nu este un loc potrivit pentru o domnișoară. Ar putea fi periculos.

Emmy aproape pufni în râs. O, da, periculos. Dar pericolul nu era acolo, în sala de jocuri. Era chiar în fața ei. Bărbatul supărat și nervos, de un metru nouăzeci.

– Reputația dumneavoastră va fi distrusă dacă vă recunoaște cineva din înalta societate.

Reuși să ridice nepăsătoare din umeri.

– Reputația mea sau lipsa ei nu sunt problema dumneavoastră.

Zări o mică parte din manșetă când își puse mâinile pe perete, de o parte și de alta a capului ei. Se aplecă și o înghesui cu înălțimea lui, iar pe Emmy o străbătu un fior, nu chiar de teamă. Făcuse o greșeală venind aici, provocându-l. Dar nu se simțise niciodată mai vie. În prezența lui simțea aceeași adrenalină neîndurătoare ca în timpul unui jaf.

– Sunteți în clubul meu, domnișoară Danvers. Asta înseamnă că sunteți problema mea.

Emmy se lipi și mai mult de tapetul din spatele ei, încercând să pună mai multă distanță între ei. Aerul părea încărcat de tensiune. Nasurile aproape li se atingeau. Lumina de la cel mai apropiat sfeșnic îi contura bărbia, conturul umărului. Respirația lui mirosea a coniac și trezi în ea o căldură care se adună în pântece.

Harland miji ochii.

– Sunteți cea mai enervantă femeie pe care am avut ghinionul să o întâlnesc.

– Iar dumneavoastră sunteți cel mai agasant bărbat.

Emmy continuă să se uite în ochii lui. Înțelegea jocul; dacă închidea ochii însemna că se recunoaște înfrântă și refuză să cedeze prima. Își ținu ochii ațintiți asupra lui în timp ce el îi puse mâna pe obraz și își întinse degetele pe mandibula ei, provocând-o să se miște. Mâna lui era atât de mare încât reușea să-i atingă ambele urechi.

Emmy tremură.

– Asta vi se pare agasant, domnișoară Danvers? murmură el.

Cu degetul mare îi mângâie bărbia, apoi urcă spre colțul buzelor.

Emmy constată că respira greu, cu gâfâieli mici pe pielea lui. Simți un nod în stomac când cu buricul degetului îi prinse buza și o trase în jos. Ochii lui se întunecară.

Cu o mișcare bruscă, desfăcu funda măștii. Căzu la podea, iar Emmy rămase complet expusă. Mica bucățică de material îi oferise mai multă încredere decât se aștepta, iluzia siguranței.

– E mai bine, murmură el. Te văd, Emmy Danvers.

Era o amenințare? Un avertisment?

– Asta e ironic, având în vedere că sunteți pe jumătate orb, reuși să spună cu vocea tremurândă.

Conturați de gene negre, ochii lui erau de un albastru intens. Emmy îl privi suspicios când își lăsă mâna să alunece spre ceafa ei.

Își lipi buzele de ale ei, iar ea simți un șoc de electricitate care o făcu să se sperie. El se retrase, doar pentru o clipă, parcă vrând să-i vadă reacția, și apoi închise ochii. Înăuntrul lui părea să se dea o luptă. Emmy își ținu respirația.

– Ducă-se naibii, șopti el.

Și de data asta nu ezită. Nu exista incertitudine. Gura lui se mulă cu încredere peste a ei, cu presiunea perfectă, nici prea moale, nici prea agresiv. Căldura îi străbătu trupul. Alex puse mai multă presiune, iar ea își întredeschise buzele la cererea lui nerostită. Oftă când limba lui începu să danseze cu a ei.

Coniac și păcat.

Emmy închise ochii. Îi mângâie buza de jos și apoi vru mai mult, schimbând unghiul, poziția, apăsând; un foc ce creștea din ce în ce mai mult în intensitate, cu fiecare mișcare a limbii. Nu mai gândea rațional.

Nebunie. Asta era o nebunie.

Niciodată nu se mai simțise atât de bine. Gura lui era chiar mai pricepută decât își amintea. Fierbinte și insistentă. Ca un drog. Sângele îi vâjâia încet în urechi, iar zgomotul clubului se pierduse.

Prefă-te. Doar pentru o clipă. Prefă-te că nu suntem dușmani care se sărută. Prefă-te că nu suntem dușmani.

Încă un sărut. O scufundare udă și profundă. Lină și languroasă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. De parcă ar fi savurat-o.

Nu te opri! Nu te opri deloc.

Cuprinsă de o disperare nesăbuită, Emmy îi prinse între dinți buza de jos. Alex gemu, un sunet gutural de apreciere, iar inima ei tresări de fericire. Interacțiunile cu el o făceau să se simtă plină de viață, îi dădeau fiori. Voia să-l enerveze, să-l facă să reacționeze.

Ar trebui să-l eviți!

Nu-mi pasă. Mai aproape. Mai mult.

Îi puse palmele pe piept. Sub materialul de bumbac inima îi bătea cu putere și pielea îi ardea. Folosindu-se de puterea masculină, o ridică pe perete și Emmy simți cum între picioarele ei începe să pulseze o nevoie arzătoare.

Mâna lui îi alunecă pe coapse și începu să-i mângâie încet sânul. Sfârcurile i se întăriră sub corset și oftă, amețită de uimire. Sărutul lui deveni o provocare, ca o mănușă aruncată la picioare. Cine avea să se oprească primul? Cine avea să se îndepărteze și să recunoască înfrângerea?

Nu eu.

Rămase fără aer când o prinse de încheietură și o ridică, împingând-o cu putere de perete. Emmy îi puse mâinile în jurul gâtului, surprinsă de forța lui când îi cuprinse fundul în mâini și o lipi de trupul lui.

– Dumnezeule..., părea că nu mai poate să respire, părea chinuit.

– Emmy! se auzi vocea ascuțită și insistentă a lui Luc.

Harland înlemni. Apoi înjură. Își relaxă brațele, iar ea își coborî picioarele spre podea. Peretele era singurul lucru care o mai ținea ridicată. Aerul rece pluti între ei.

Emmy îl privi înmărmurită. Ce se întâmplase? Abia își putea recăpăta respirația. Picioarele îi tremurau. Își duse mâna tremurândă la inimă și încercă să inspire cât de adânc putu. Doamne!

Harland se dădu în spate, își îndreptă mânecile și își trecu o mână prin păr...

– Emmy!

Vocea lui Luc se auzi de cealaltă parte a ușii, din ce în ce mai departe.

Harland deschise ușa larg. Toată încăperea se lumină brusc. Îi aruncă o privire fioroasă.

– Du-te acasă, Emmy Danvers. Și încetează să te mai joci cu focul.

Emmy își ridică masca și fugi.

Capitolul 15

A doua zi după-amiază, când Alex intră în salonul privat de la Tricorn, Seb strâmbă din nas.

– Pfiu! Unde ai fost? Miroși ca budoarul unei prostituate.

Alex își ridică mâneca la nas, o mirosi și se strâmbă.

– Am fost la Floris, parfumeria de pe strada Jermyn.

– Încă încerci să afli cine este hoțul parfumat? deduse Seb. Ai avut noroc?

– Da. Domnul Fargeon mi-a confirmat ceea ce bănuiam: mirosul de pe penele lăsate de Șoimul Nopții este același cu al parfumului domnișoarei Danvers.

– Și? Seb ridică din umeri. Ce înseamnă asta? Nu poate fi singura femeie din Londra care folosește acel parfum.

– De fapt, e posibil să fie. Este un parfum destul de neobișnuit. La fel de personal ca tutunul personalizat. Alex își scoase notițele. A fost inventat de un francez pe nume Houbigant, care a făcut parfumuri pentru Maria Antoaneta și împărăteasa Josefina. După spusele lui Fargeon, îi face același parfum domnișoarei Danvers de la vârsta de șaisprezece ani. Îl face doar pentru ea. Alex miji ochii, încercând să-și deslușească propriul scris. A spus că miroase „ca o clasică grădină franțuzească", cu „note de vârf de bergamotă și lămâie, note de mijloc de iasomie, trandafir și flori de portocal și note de bază de santal și ambră cenușie". Orice ar însemna asta.

Fargeon fusese un adevărat personaj. Susținea că fiecare parfum are o poveste, țese o vrajă. Susținea că doar desfăcând o sticlă putea să trimită pe cineva în Arabia sau la tropice.

Sau într-o grădină scăldată de lumina lunii, lângă o femeie înșelătoare care mirosea frumos.

Alex se încruntă. Datorită sticlei pe care o comandase, mirosul încă îi bântuia dormitorul. Chiar și după o zi, încă îi simțea gustul pe buze. Ce fusese în capul lui când o sărutase așa? Era nebun. Ar fi

trebuit să o facă să mărturisească, nu să o sărute nebunește pe un perete nenorocit.

Seb ridică din sprâncene.

– Un amestec amețitor. Dar e sigur că e același? Fără nici o urmă de îndoială?

– Omul e expert. Părerea lui e suficient de bună pentru mine, răspunse Alex sumbru. Dacă pui asta cap la cap cu istoricul familiei ei și deducțiile lui Vidocq, e clar că ea e Șoimul Nopții.

– La naiba, oftă Seb. Presupun că acum ai de gând s-o prinzi.

Alex încuviință din cap.

– Mai are doar două pietre prețioase de furat. Rubinul lui Lady Carrington și safirul din Kent.

– Nu mă deranjează să călătoresc la Kent, zise Seb relaxat. Am început să mă cam satur de Londra. O să văd dacă-l pot convinge pe Benedict să părăsească beatitudinea matrimonială și să vină cu mine.

– Prea bine. Duceți-vă. Eu voi discuta cu familia Carrington.

– Nu o să ghicești niciodată pe cine tocmai am văzut la Covent Garden, spuse Sally când dădu buzna în salon cu un braț de flori proaspăt tăiate. Pe lordul tău Melton.

Ceașca de ceai zornăi când o puse înapoi pe farfurie, dar Emmy reuși să se încrunte.

– Nu e al meu.

Camille își duse ceașca la buze și schimbă o privire amuzată cu Sally, ceea ce o făcu pe Emmy să scrâșnească din dinți.

– Bineînțeles că nu, draga mea.

Emmy nu se gândise la el sau la sărutul cutremurător în ultimele două zile. Absolut deloc. Și cu siguranță nu se trezise în dimineața aceea după cel mai erotic vis din viața ei, cu trupul tremurând, aproape de orgasm pentru că se imaginase sub el. De data aceasta, pe un pat, nu pe un perete.

„Asta vi se pare agasant, domnișoară Danvers?"

Absolut. Deloc.

Își drese glasul.

– Ce făcea?

Sally aranjă florile în vază.

– Mă duceam la Floris să-ți iau o altă sticlă de parfum, din moment ce el a luat-o pe ultima, și tocmai pleca.

Imaginea unui bărbat atât de masculin într-un loc atât de feminin era o contradicție amuzantă. Un bărbat mai slab ar fi fost intimidat, dar ea nu și-l putea imagina pe Harland intimidat de ceva. Era genul de bărbat care se simțea ca acasă în mijlocul cabinei de probă a unei croitorese, arătând cu calm ce lenjerie intimă ar trebui să-și cumpere iubita lui.

I se strânse inima. Să-l ia naiba. Din cauza lui nu mai avea parfum de două zile. Se simțea dezbrăcată fără el. Mai puțin feminină. Mult mai vulnerabilă. Gândul că avea parfumul ei în casă, că-l putea mirosi oricând, o făcea să se simtă puțin ciudat.

Nici Luc, nici Camille nu păreau prea îngrijorați de investigația aflată în desfășurare. Credeau că e suficient de vicleană încât să-l păcălească. Dar Emmy simțea că se strânge lațul. Că sabia lui Damocles îi atârna deasupra capului, legată cu cel mai subțire fir de ață. În orice clipă, oricând decidea Harland, avea să-i taie gâtul.

Se uită la Camille.

– Presupun că nu va conta dacă spun că ar trebui să mai așteptăm să furăm rubinul.

Camille mușcă grațios din prăjitura pentru ceai.

– Îți înțeleg îngrijorarea, Emmy, dar timpul este esențial. Danton a fost suspect de tăcut, iar asta mă neliniștește. Poate că Harland te suspectează, dar va vrea să obțină suficiente dovezi pentru o condamnare înainte să acționeze. Faptul că nu a făcut-o până acum înseamnă că nu are destule dovezi.

– Știe ce urmărim, insistă ea. Va încerca să mă prindă în timp ce fur rubinul.

– Lasă-l să încerce. Ești inteligentă și prevăzătoare. Și, la drept vorbind, ocazia de joi este prea bună pentru a fi ratată.

Emmy oftă. Rubinul pe care îl voia Danton se afla în posesia lui Lady Carrington, care locuia în Park Crescent. Peste două zile, vecinul ei, ambasadorul Spaniei, găzduia un bal în onoarea Curților franceze și ruse. Vor participa aproape șase sute de oameni; era cel mai așteptat eveniment social al anului. Avea să fie o diversiune extraordinară.

– Ar fi frumos, spuse Emmy istovită, să-mi fac griji pentru lucruri obișnuite. Cum ar fi ce rochie să port, ce mănuși să-mi cumpăr. Nu pe ce fereastră să intru.

Camille zâmbi.

– Nu ești o persoană obișnuită, Emmeline.

– O frază pe care vrea să o audă orice fată.

Camille flutură din mână.

– Dacă nu ai fi o hoață, ai fi ca toate celelalte fete. Incredibil de plictisitoare. Nu ai avea despre ce să vorbești. Ești mult mai interesantă așa, draga mea.

– Cum aș putea fi interesantă dacă nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta? Trebuie să mă prefac că sunt plictisitoare, aproape mută, și să-i suport pe toți proștii care habar nu au de nimic cum încearcă să-mi explice lucruri. A trebuit să mă abțin din răsputeri să nu-i vărs lordului Bolton paharul de șampanie în cap atunci când a susținut că rubinele și spinelii sunt același lucru.

– Nu uita că diamantele se nasc sub presiune foarte mare. E la fel și pentru oameni. Ai făcut cele mai mărețe lucruri, ai atins cel mai mare potențial, pentru că ai fost sub presiune.

– Da, dar...

Ochii lui Camille scânteiară ștrengărește.

– Am descoperit că și în cazul soților este la fel. Dacă folosești suficientă presiune... și suficientă căldură... de obicei obții un diamant. Mai ales coliere. Râse cu poftă. Și ce amuzant a fost să ofer căldura! Mi-e dor de bunicul tău.

– Bunico!

– Of. Nu-mi spune că nu ai simțit aceeași căldură față de lordul tău Melton.

Emmy gemu în cană, dorindu-și să poată nega.

– Este o atracție incomodă, oftă Camille. Având în vedere meseriile voastre.

Emmy râse fără umor.

– Nu e incomodă. Incomod este să ți se rupă umbrela de soare în cea mai caldă zi a anului. Incomod e să nu găsești o pereche de ciorapi care să se potrivească. Asta este un dezastru.

– Știu că îți plac cuvintele care nu pot fi traduse, Emmeline. Așa că uite unul: rușii numesc ce ai tu *toska*. Camille dădu din cap cu înțelepciune. Este un dor melancolic, o năzuință, o boală a dragostei. Un sentiment insuportabil că trebuie să scapi, dar nu ai energie sau speranța să o faci. Este un sentiment îngrozitor. Dar fără toska nu există fericire nemărginită.

Emmy se încruntă la frunzele de ceai care se legănau pe fundul ceștii.

– Nu vreau să fiu atrasă de el. Nu este un bărbat, este un copoi. Care ne adulmecă. Ne vânează. Este neobosit. O să ne prindă și o să ne sfârtece în bucăți.

– Ce imagine sângeroasă, râse Camille. Dar am văzut cum se uită la tine. Nu gheață îi circulă prin vene, ci foc. Sub aroganța lui se ascunde pasiune. Un om ca el se aprinde greu, dar când o face? O, la, la. Ridică o sprânceană. Îl distragi, Emmeline. Iar asta îți dă putere. Dacă e distras, va face greșeli. Dacă îl provoci suficient, va izbucni.

– Nu vreau să izbucnească, spuse Emmy cu sinceritate. E periculos.

Camille își înclină capul.

– Ba, din contră, cred că ar putea fi extrem de interesant. Dar e nevoie de o femeie curajoasă pentru a face față unui asemenea bărbat. Trebuie să-l înfrunți direct. Nu cred că va fi ușor. Dar va merita din plin.

– Dacă mă prinde, nu va da dovadă de milă.

Camille încuviință din cap.

– Câteodată vânătoarea e atât de distractivă încât capturarea e o dezamăgire. Mai luă o gură din prăjitură. Pe de altă parte, uneori captura este doar începutul aventurii.

– Să fiu prinsă ar fi începutul unei călătorii spre eșafod, spuse Emmy tăios. Nimic mai mult.

Sally reapăru în pragul ușii, împiedicând altă discuție.

– Ești gata pentru o plimbare la Park Crescent?

Emmy dădu din cap resemnată.

Capitolul 16

Emmy își duse mâinile la șale și își arcui spatele, mișcarea tipică a unei femei însărcinate care încerca să aline greutatea pe care o căra în față, apoi ținu baza scării lui Sally ca să nu se miște.

Luc se dusese în Park Crescent noaptea trecută și stropise cu vopsea albă mai multe ferestre de la primul etaj. În dimineața aceasta, ea și Sally, deghizate ca spălătoare de geamuri ambulante, făceau puțină treabă, curățând „resturile porumbeilor".

Sally se întrecuse pe sine de data aceasta. În jurul taliei lui Emmy, legată cu chingi și curele, era o vezică de porc, curățată foarte bine și plină cu apă. Părea burta unei femei însărcinate; iar greutatea făcea ca postura ei să fie și mai autentică.

Sally spunea întotdeauna că pentru ca o deghizare să funcționeze, persoana în cauză trebuia să aibă o atitudine pe măsură. Dacă trebuia să fii o balerină, fiecare mișcare, fiecare gest trebuia să reflecte asta. Trebuia să-ți ții capul drept, bărbia ridicată, să fii grațioasă. În schimb, dacă jucai rolul unui vagabond, trebuia să stai cocoșat, să-ți târșâi picioarele și să te scarpini ca și cum ai avea păduchi. Învățase asta în perioada în care lucrase la teatru.

Emmy chiar se simțea ca o femeie care vrea să se așeze și să-și relaxeze picioarele umflate. Șorțul legat peste rochie îi accentua burta, la fel și peruca aspră pe care o purta sub boneta urâtă care îi ascundea fața.

Servitorii lui Lady Carrington fuseseră încântați să lase spălatul ferestrelor în mâinile lui Sally, care se transformase într-un tânăr bine făcut. Fluiera fără armonie în capătul scării, frecând veselă „resturile" cu o cârpă udă.

Îndepliniseră ce aveau de făcut. În timp ce spăla ferestrele din spatele casei, Sally strâmbase una dintre balamale, astfel încât fereastra să nu se mai poată închide. Totul era pregătit. Emmy vrusese să plece imediat, Luc le aștepta cu trăsura chiar după colț, pe

strada Harley, dar Sally insistase să mai spele câteva ferestre de pe stradă ca să nu trezească suspiciuni.

Emmy înjură încet când o picătură de apă din găleata lui Sally îi căzu direct în ochi. Ustura. Sally susținea că secretul ferestrelor strălucitoare era oțetul amestecat cu apă.

– Hai mai repede! murmură Emmy uitându-se la fundul lui Sally, care purta pantaloni.

Sally se uită în jos și îi zâmbi larg.

– Aproape am terminat, doamnă. Chicoti. Nu vreau să las urme.

Emmy se uită cu atenție la peisajul maiestuos din Park Crescent. Rândurile de case terasate fuseseră proiectate de arhitectul preferat al lui Prinny, John Nash. Formau un semicerc larg în jurul parcului central. Câțiva dintre locuitorii aristocrați se plimbau pe aleile îngrijite spre spațiul verde din Regent Park, aflat puțin mai departe pe stradă.

Emmy își coborî capul când îl zări pe lordul Denman, judecătorul-șef al Curții de Justiție, ieșind din casă. După Lordul Cancelar, lordul Denman era al doilea cel mai important judecător din Anglia. Nu voia sub nici o formă să-i atragă atenția, nici în sala de judecată, nici în afara ei.

Când ridică privirea, aproape își înghiți limba. Alex Harland mergea cu pași mari pe strada curbată, direct spre ea. Se lipi se scară și înjură încet.

– E Harland! șuieră ea.

Sally se întoarse și oftă admirativ de la înălțime.

– Dumnezeule. Uită-te la umerii aceia. Camille are dreptate, bărbatul acela este...

– Haide! șopti Emmy.

Era aproape de ele. Emmy se ascunse, aplecându-se cu greu peste burtă, și mută găleata lângă piciorul scării, ca să o dea la o parte din calea lui. Simți un curent de aer în spatele ei când trecu pe lângă ele și răsuflă ușurată când acesta abia își aruncă ochii spre ele. Intră pe poarta care dădea spre locuința familiei Carrington.

Lui Emmy începură să-i transpire palmele. Avusese dreptate! Știa că urmau să fure rubinul, deși nu-și putea da seama de unde. E adevărat că tatăl ei declarase în scris intențiile Șoimului Nopții, dar asta se întâmplase cu șase ani în urmă, în Paris. Ce șanse erau ca

Harland să dea peste o informație atât de puțin cunoscută? Se pare, totuși, că sursele lui reușiseră să afle. Cât de enervant!

În sfârșit, Sally păru să înțeleagă că se grăbea. Coborî de pe scară, aruncă cârpa în găleată și i se alătură lui Emmy care începu să coboare pe stradă.

Femeia însărcinată era o deghizare bună, dar deloc folositoare dacă trebuia să fugă.

Emmy băgă mâna în buzunarul șorțului, scoase un briceag și făcu o gaură în săculețul plin cu apă. Imediat, apa începu să i se scurgă încet pe piciorul drept, dându-i o senzație neplăcută. Îi udă ciorapul și se adună în pantof. Burta începu să se dezumfle. Totuși era mai bine decât să fie arestată.

Continuând să fluiere, Sally îi puse o mână pe după umeri și își coborî capul, părând să-i spună cuvinte de consolare.

– Imediat ce dăm colțul, fugi, murmură ea.

Alex urcă scările reședinței familiei Carrington două câte două, dar se opri la jumătate. Ceva îl deranja, avea senzația că ceva era în neregulă.

Se uită pe stradă, întrebându-se ce-i atrăsese atenția. O trăsură huruia pe drum. Un copil se juca în parc cu un câine gălăgios. Și în aer plutea fluieratul lipsit de armonie al tânărului spălător de ferestre care își conducea soția însărcinată în josul străzii.

Alex se încruntă. Scara băiatului era încă sprijinită de partea din față a casei. Găleata era încă acolo. De ce plecau fără echipament? Alex miji ochii. Băiatul acela avea niște șolduri suspicios de late. Iar femeia însărcinată părea să meargă din ce în ce mai repede cu fiecare pas.

Își căută ceasul în buzunar. Fusese furat? Nu.

Încă suspicios, coborî scările și porni după ei.

– Hei! Doamnă!

Cei doi începură să meargă mai repede. Nici unul nu se uita în jur: un semn clar de vinovăție. Alex începu să meargă mai repede. Dădură colțul. Începu să alerge.

Trecu de ultima casă chiar la timp să o vadă pe „femeia însărcinată" într-o baltă de apă și slabă ca o prăjină. Alex țipă. Auzi un icnet feminin în timp ce femeia își ridică poalele ude și o luă la goană împreună cu spălătorul de geamuri.

începu să alerge mai repede.

Cei doi se strecurară cu agilitate printre trecătorii de pe strada Harley, trecură strada sărind în fața căruței unui postăvar, care începu să înjure agitat, și dispărură într-o trăsură neagră greu de recunoscut. Birjarul, un tip în vârstă, cu perciuni cărunți și aparent cocoșat, biciui caii și țipă, iar grupul plecă în galop înainte ca Alex să-i prindă din urmă.

Se opri în mijlocul străzii, gâfâind și folosind toate înjurăturile pe care le știa. Nu văzuse fața femeii, dar era sigur că viitoarea mamă era Emmy Danvers.

Fir-ar să fie.

Faptul că se afla aici, analizând locul următorului jaf, ar fi trebuit să-l umple de satisfacție. Anticipase cu exactitate locul în care avea să dea lovitura. Avea să o prindă. Se îndoia că avea să fie suficient de inteligentă încât să anuleze planul de a fura rubinul familiei Carrington, deși știa că se află pe urmele ei. Oricare ar fi fost motivele ei, pe care acum le considera o nebunie, nu părea dispusă să renunțe la pasiunile ei hoțești.

Un val de furie îl făcu să-și încleșteze pumnii când porni înapoi spre Park Crescent. Femeie afurisită! Chiar nu vedea cum avea să se termine asta? Ce credea că avea să se întâmple când era prinsă? Credea că un chip frumos și un nume aristocratic aveau să o protejeze de greutatea sistemului juridic al Angliei? Nu trebuia să se întâmple asta.

Pedeapsa pentru furt era dură. O persoană putea fi executată pentru orice furt al unui obiect care valora mai mult de cinci șilingi, fie că era vorba de o batistă sau de o oaie. Chiar credea că dacă se uita cu ochii ei strălucitori, plini de lacrimi, la un judecător, acesta avea să-i ofere clemență? Oare avea să scoată numai minciuni pe gura ei irezistibilă?

Alex dădu din cap. Sau credea că el avea să fie veriga slabă? Că îl putea convinge să nu o denunțe? Mușchiul mandibulei îi tresări. Plănuia să-l seducă pentru a-i da drumul? Vintrele îi zvâcniră, țipând cu entuziasm: da!

Dumnezeu știa că era tentat.

Se încruntă, enervat pe el însuși. Nu. Nu avea să cedeze, indiferent cât de convingătoare erau buzele ei minunate și trupul superb. Legea era lege. Rațiune liberă de pasiune. Exact cum a spus Aristotel.

Jumătate de oră mai târziu, după ce vorbise cu Lady Carrington, Alex aflase două lucruri. Unu, că Lady Carrington merita ca cineva să-i fure colierul cu rubin. Când ceruse să vadă unde-și ținea bijuteriile, femeia fusese de acord; pentru acest lucru fusese nevoie de un drum în dormitorul ei. Umezindu-și buzele, care erau subțiri și deloc tentante spre deosebire de ale lui Emmy Danvers, menționase întâmplător că soțul ei „incredibil de plictisitor" avea să „lipsească timp de câteva ore pentru o dezbatere parlamentară neinteresantă". Poate că Alex voia să vadă budoarul ei recent decorat? Alex refuzase politicos.

Al doilea lucru pe care îl aflase era că vecinul familiei Carrington, ambasadorul Spaniei, avea să organizeze balul său anual joi. Asta însemna că erau șanse mari ca Șoimul Nopții să profite de mulțime și agitație pentru a da lovitura.

Alex coborî scările aproape sărind, inima bătându-i cu nerăbdare. Emmy Danvers avea să fie prinsă.

Capitolul 17

Pentru balul ambasadorului, Emmy purta o rochie de mătase albastru-închis, o creație superbă de inspirație franțuzească, ce îi scotea în evidență umerii și talia înainte să curgă în valuri simple de-a lungul picioarelor. Era decadentă și fină precum frișca.

Sally îi prinsese părul în bucle elaborate deasupra capului și îl împodobise cu trei pene negre și o agrafă cu diamante care o făceau pe Emmy să pară mai înaltă cu câțiva centimetri. Penele se potriveau cu mănușile din satin negru și cu evantaiul din pene de struț.

Și Camille arăta magnific, „ca o adevărată doamnă", într-o rochie verde pal din brocart, ornamentată cu fire de aur care străluceau în lumină de fiecare dată când se mișca. Coafura ridicată îi accentua structura feței și ochii albaștri pătrunzători.

– Nu arătăm minunat? râse Camille, iar ochii îi licăriră. Bărbații din Londra ar trebui să-și protejeze inimile în seara aceasta.

– Să sperăm că Lady Carrington nu-și protejează rubinul în seara aceasta, murmură Emmy. Dacă îl poartă, va trebui să punem la cale alt plan.

Luc, îmbrăcat elegant într-o redingotă din satin negru, ridică din umeri.

– Te pricepi să improvizezi, Em. O să te gândești la ceva.

Când ajunseră, Park Crescent era plin de trăsuri. Lumina strălucea prin ușa deschisă a casei ambasadorului, în timp ce un șir de oameni așteptau să fie lăsați să intre de servitorii îmbrăcați în livrele. Pentru că se zvonea că vor fi prezenți Prințul Regent, alături de alți duci regali, membri ai cabinetului, și Wellington, un escadron al Regimentului englez de Gardă Călare fusese amplasat în stradă pentru a împiedica orice incident.

Emmy se uită la casa familiei Carrington. Așa cum era de așteptat, se vedeau doar câteva lumini în camerele de la etaj. Câțiva servitori aveau seara liberă pentru că nu era nevoie de ei, iar restul

se aflau în bucătăria de la subsol, uitându-se printre zăbrele la ființele fantastice care soseau alături.

În timp ce urcă scările către sala imensă de bal care ocupa partea din față a casei, Emmy respiră ușurată când văzu că Lady Carrington purta un colier cu diamante. Își lăsase rubinele acasă. Slavă Domnului!

Luc se îndreptă spre camera pregătită pentru jocuri de cărți și se așeză în timp ce Emmy o lăsă pe Camille să discute cu niște prieteni și se duse în sala de bal.

Cuplurile, cu coatele în aer și mâinile împreunate, se învârteau pe podeaua din lemn încrustat, în ritmul unei opere a lui Schubert, cântată de un cvartet de coarde. Conversațiile se intensificau și se calmau precum valurile ritmice ale mării. Evantaiele fluturau, bijuteriile străluceau și turbanele se legănau. Era un spectacol glorios și amețitor. Emmy se așeză între un stâlp decorativ, care fusese pictat să arate ca marmura, și o măsuță susținută de un delfin grotesc suflat cu aur.

Deveni conștientă de prezența lui Harland în momentul în care părul de pe ceafă i se ridică în semn de avertizare. Trupul lui imens și cald apăru în spatele ei, o prezență masculină imposibil de ignorat. Probabil învățase aceste tactici în armată; cum să se furișeze neobservat lângă un dușman. Cum să se folosească de mediul înconjurător și de acoperirea naturală pentru a obține un avantaj.

Încercă să-și tempereze senzația de nerăbdare. Știuse că o va căuta. Prezența lui era doar un nivel în plus de entuziasm, de pericol în acest joc. Trăia cu impresia că avea să fie mereu la un pas distanță. Era ceva ce-și dorea?

Îi auzi vocea joasă peste umăr.

– Domnișoară Danvers. Mă bucur să vă văd aici.

Tonul lui era la fel de sec precum aerul din deșert. Tot corpul păru să i se aprindă, precum un tăciune în care sufla cineva.

– Lord Melton, răspunse ea impasibilă.

Chiar îl sărutase nebunește cu câteva zile în urmă? I se părea imposibil. Voia să o facă din nou.

– Spuneți-mi un lucru despre dumneavoastră pe care îl știu foarte puțini oameni din această cameră, zise el.

Emmy continuă să se uite la dansatori. „Sunt o hoață de bijuterii nerușinată și fără nici un regret." Nici măcar nu ar trebui să stea

de vorbă cu el. Orice informație putea fi folosită împotriva ei. Dar politețea câștigă.

– Prea bine. Îmi place să descopăr cuvinte străine care nu au o traducere exactă.

Se uită peste umăr și zări privirea surprinsă de pe chipul lui. Orice altă femeie i-ar fi spus că îi plac broderiile, să cânte la pian sau să deseneze.

– Hm.

Sunetul era încurajator, de parcă ar fi primit un răspuns satisfăcător la o enigmă pe care încerca să o rezolve de mult timp. Emmy decise să-i dea mai multe detalii.

– Francezii au mai multe. *L'esprit de l'escalier*, de exemplu. Înseamnă literalmente „spiritul scării" și este folosit pentru a descrie replica perfectă, inteligentă care îți vine în cap după ce cineva a plecat și urci înapoi pe scări.

Harland zâmbi, era un zâmbet larg, sincer, care îi lumina chipul, și inima i se opri. Zâmbetul lui era superb, ceva rar și minunat. Voia să-l facă să zâmbească iar.

– *Sortable* este un adjectiv folosit pentru a descrie prietenii și membrii familiei cu care poți ieși în public fără să-ți fie teamă că te vor face de rușine.

El era foarte *sortable*. Orice femeie s-ar mândri să meargă la brațul lui.

Acum, că începuse, Emmy nu se putea opri.

– Scoțienii au unul foarte bun: *tartle*. Sentimentul de panică atunci când trebuie să prezinți pe cineva al cărui nume nu ți-l mai amintești.

– Acesta chiar este un cuvânt bun, spuse el. Mi s-a întâmplat de câteva ori. Își înclină capul, fără să se uite la ea. Am călătorit destul de mult pe continent... turul neoficial al lui Bonaparte. Cred că am învățat câteva cuvinte pe care le pot adăuga la colecția dumneavoastră. Lăsați-mă să mă gândesc.

Se uită spre ringul de dans, aparent căzut pe gânduri, și Emmy privi cu coada ochiului la conturul ferm al mandibulei și la buzele sale ferme. O trecură fiori.

– Am găsit unul, zise într-un final. Îl vedeți pe bărbatul acela enervant de acolo? În pantalonii muștar?

– Lordul Eversleigh?

– Exact. Nemții au un cuvânt pentru el. Emmy ridică o sprânceană în semn de întrebare. *Backpfeifengesicht*, continuă el.

– Sănătate, spuse ea, fără să schițeze vreun gest.

Alex îi aruncă o privire piezișă, dojenitoare.

– Înseamnă „o fată care cere pumni".

Emmy încercă să nu râdă.

– Interesant.

– Și soldații ruși pe care i-am întâlnit aveau câteva fraze interesante. Majoritatea erau legate de băutură. Aveau numeroase cuvinte pentru a descrie diferite stadii de beție. De exemplu, *sușniak*: este senzația de gât uscat cu care te trezești după o noapte de beție.

– Nu aș avea de unde să știu, zise Emmy virtuos. Dar sunt sigură că dumneavoastră sunteți foarte obișnuit cu senzația.

Harland ignoră insulta.

– Au și un cuvânt care descrie dezamăgirea de a vedea o femeie care pare frumoasă din spate, dar nu și din față. Însă nu-mi aduc aminte care este.

– Foarte util, replică ea cu ironie.

Când își dădu seama cât de mult se distra, simți un nod în gât. Această tachinare relaxată era o imagine a ceea ce s-ar fi putut întâmpla în alte circumstanțe. Dar orice fel de prietenie între ei era imposibilă. Aceste momente scurte, interzise, erau tot ce avea.

Dansul se opri și un altul începu să se pregătească. Harland trecu pe lângă ea și o luă de mână.

– Ar trebui să dansăm.

Nu avu timp să obiecteze. O conduse pe ringul de dans și o cuprinse în brațe. Simți căldura mâinii sale prin mănușă când mâinile li se împreunară. Își puse mâna ușor pe spatele ei.

Emmy își făcu curaj să se uite în ochii lui și, așa cum se aștepta, o scânteie se aprinse între ei. Ce atracție irațională!

Harland se uită pentru o clipă la buzele ei, apoi își îndepărtă privirea. Emmy era conștientă că lumea îi privea curios, auzea murmurul de șoapte speculative. Orice femeie care se afla în compania lui Alex Harland era demnă de invidie. Fiind atât de înalt și incredibil de frumos, era extrem de atrăgător, iar inima începu să-i bată cu putere la gândul că era în centrul atenției. Cei mai răutăcioși dintre ei se întrebau probabil cum de o pistruiată micuță ca ea dansa cu un semizeu ca el.

– Stați, dumneavoastră nu dansați! își aduse aminte după câteva momente. Nu ați mai dansat de când v-ați întors de la război.

Harland ridică din sprâncene și ea ar fi trebuit să-și muște limba pentru că trăda cât de multe știa despre el. Harland zâmbi.

– E adevărat că nu am mai dansat, dar asta nu înseamnă că nu o pot face. Am ales să nu o fac. Până acum. Nu am găsit o parteneră potrivită.

I se ridică pulsul. Ce însemna asta?

– Va trebui să mă ajutați, domnișoară Danvers, murmură el. Nu pot vedea mâinile noastre împreunate și nici oamenii din lateral. Dacă pare că suntem pe cale să ne lovim, vă rog să mă anunțați.

Emmy se uită alarmată în jur.

– Chiar nu e nevoie. Ar trebui...

– Vă e teamă? o tachină el ușor.

Asta puse capac. Emmy își ridică bărbia.

– Bineînțeles că nu.

Râsul lui o gâdilă la tâmplă. O strânse mai tare în brațe și îi apucă mâna mai ferm.

– În cazul acesta, încercați să țineți pasul.

Muzica porni din nou, un vals vienez, iar Emmy simți un nod în gât. Greși primii pași, dar Harland o învârti în afară și înapoi în brațele lui cu pricepere.

Chiar crezuse că avea să fie neîndemânatic? Mișcarea picioarelor era perfectă și își ținea corpul drept și încordat. Părea să o atingă peste tot: cu mâna de pe spate o conducea ușor și îi mângâia cotul, talia și șoldul.

Sala de bal deveni un amestec continuu de piruete, cu pași în față și în spate. Căldura îi cuprinse membrele. Pielea începu să-i strălucească. Fiecare nerv din corpul ei răspundea prezenței sale. Voia să se apropie și mai mult de el, să-i simtă pieptul amplu lipit de obraz, mușchii puternici ai abdomenului în palmă. Să-și lipească buzele de ale ei.

Nu. Nu. Nu. Apropierea dintre ei o amețea. Nu putea să aibă încredere în el. Se afla acolo ca să o prindă furând rubinul. Ce alt motiv ar fi avut să se ducă în vizită la familia Carrington acum două zile?

Oare îi avertizase? Oare mutaseră rubinul? Era pe cale să calce într-o capcană.

O bântuiseră imagini în care deschidea cutia de bijuterii a lui Lady Carrington și găsea înăuntru doar o pană neagră batjocoritoare. Imagini în care se întorcea și Harland, cu mâinile lui mari și chipul triumfător, o împiedica să fugă.

Noaptea trecută se trezise dintr-un vis fierbinte și confuz, în care cineva o urmărea și o prindea, o ținea lipită de un piept puternic și, cu degetele neînduplecate, îi prinsese încheieturile strâns. Plânsese și se rugase, dar nu știa pentru ce. Pentru libertate? Pentru iertare? Pentru mai multă căldură interzisă? Fusese speriată și excitată în același timp.

Abia aștepta ca totul să se termine. După ce îi dădea lui Danton ceea ce voia, avea de gând să-și îndeplinească propriile dorințe, propriile visuri. Numai că singurul lucru pe care și-l dorise vreodată cu adevărat era acest bărbat care avea să facă orice pentru a-l aduce pe Șoimul Nopții în fața justiției. Ha.

– Să știți că jucați un joc foarte periculos.

Murmurul lui o aduse brusc în prezent.

– Nu știu ce vreți să spuneți.

– A, eu cred că știți. Vă pricepeți foarte bine să vă ascundeți, nu-i așa, domnișoară Danvers? Vă prefaceți a fi mai proastă decât sunteți. Vă ascundeți frumusețea în spatele unor culori șterse. Dar nu și în seara aceasta, recunoscu el și se uită admirativ la rochia ei din mătase. În seara aceasta arătați ca o nestemată, gata să fie culeasă.

Surprinsă, Emmy îl călcă. Ce alegere de cuvinte. Intenționată? Sau o simplă coincidență? Nu credea în coincidențe. Tot ce spunea acest bărbat avea un înțeles mai profund.

Harland se uită la ea de parcă ar fi putut să-i citească sufletul. De parcă fiecare greșeală și gând necurat erau în fața ochilor lui. Emmy își mușcă buza când simți o nevoie intensă de a-i mărturisi totul. Dumnezeule, nu era de mirare că avea așa mult succes la Bow Street. Nu trebuia decât să se uite în ochii unui infractor pentru a-l face să spună toate secretele.

Harland își coborî capul și respirația lui o gâdilă pe obraz.

– Vă dau un sfat, domnișoară Danvers. Jucați un joc doar dacă sunteți sigură că-l puteți câștiga.

– Este o remarcă interesantă venind de la un bărbat care deține un club de jocuri de noroc.

Harland ridică din umeri.

– E adevărat că o persoană poate avea noroc, dar mai devreme sau mai târziu norocul se va termina. Șansele sunt mereu în favoarea casei.

Nici norocul ei nu putea să mai continue. Dar el credea că are de ales? Trebuia să joace jocul.

– Mă consider avertizată, domnule, spuse ea în glumă.

Valsul se termină cu două note vesele.

Destul. Trebuia să înceteze să se mai tortureze cu durerea și plăcerea provocate de prezența lui și să se ocupe de ceea ce avea cu adevărat de făcut în seara aceea.

– Vă mulțumesc pentru dans, domnule. Și pentru sfat. Făcu o reverență și îi aruncă o privire care mima compasiunea. Vai. Văd un șir întreg de doamne care se așteaptă să valseze, acum, că ați intrat pe ringul de dans. Ați deschis cutia Pandorei.

Privirea lui alarmată când se uită la puzderia de femei aflate la marginea ringului îi provocă bucurie. Se folosi de acest moment ca să plece. Avea un rubin de furat.

Capitolul 18

Reuși să se strecoare cu ușurință în biblioteca din spatele casei. Încăperea, deși nu era deschisă pentru oaspeți, nu fusese încuiată. Emmy descuie ușile înalte care dădeau spre balconul îngust din fier forjat și se strecură afară. Aerul rece îi făcu pielea de găină.

Sub ea, conturul neclar al copacilor și arbuștilor îngrijiți dispărea în întunericul clădirii. Se prinse de balustradă și se uită în jos cu teamă. În partea dreaptă, la doar câțiva metri, balconul identic al familiei Carrington se ivea din piatra șlefuită. Ignorând senzația de greață, își ridică poalele rochiei și se cățără peste balustrada de metal. Era rece, chiar și prin mănuși.

Ura înălțimile.

Francezii aveau o expresie, *l'appel du vide*, „chemarea neantului". Întotdeauna simțea impulsul de a sări din locuri înalte, în ciuda fricii. Cu o săritură uimitoare, se întinse și se prinse de cealaltă balustradă, întâi cu mâna și apoi cu piciorul stâng. Înlemni pentru o clipă, suspendată în aer precum o stea de mare, cu câte o mână și un picior pe fiecare balcon. Gândul că cineva ar putea ieși afară și s-ar putea uita în sus, unde ar vedea, pe sub rochia ei, lenjeria de mătase bleumarin, o făcu să-și înăbușe un râs isteric.

Se împinse, se clătină și reuși să-și mute greutatea pe partea cealaltă, unde se cățără cu grație peste balustradă. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut să poarte pantaloni, dar croiala rochiei nu-i permisese să-i îmbrace pe dedesubt.

Gata. Ce era mai rău trecuse.

Avea palmele umede în mănuși, dar fereastra pe care Sally o strâmbase se deschise ușor. Emmy își ciuli urechile, încercând să audă vreun zgomot din interior, dar nu auzi nimic. Se strecură pe fereastra îngustă.

Casa familiei Carrington era identică cu cea a ambasadorului, dar biblioteca nu avea nici pe departe la fel de multe cărți. Toate

simțurile i se ascuțiră când intră în casă. Ce capcană îi întinsese Harland? Din moment ce era pe ringul de dans, nu avea cum să o aștepte, dar asta nu însemna că nu aranjase ca alți agenți de la Bow Street să fie acolo.

Emmy continuă să se furișeze înainte, studiind fiecare umflătură a canapelei, fiecare val al perdelelor, dar nu văzu pe nimeni altcineva. Pe măsură ce urca spre dormitorul lui Lady Carrington, sângele îi pulsa cu putere în urechi.

Rubinul era exact unde îi spusese Luc, într-o cutie îmbrăcată în piele roșie, în spatele șifonierului. Cheia, așa cum o asigurase, se afla sub papagalul de porțelan de deasupra șemineului. Emmy habar nu avea cum aflase Luc aceste informații, dar cum se știa că lordul Carrington se face că nu observă flirturile evidente ale soției sale, bănuia că existau destui domni care îi cunoșteau foarte bine dormitorul și care puteau fi convinși să împărtășească informația.

Era convinsă că fratele ei nu simțise nevoia să investigheze personal „bunurile“ lui Lady Carrington. Îi era prea dedicat lui Sally.

Montajul în gheare îi agăță mănușa când scoase piatra din mijlocul colierului și simți un junghi de vinovăție pentru că distrugea bijuteria. Locul rubinului nu era aici.

Emmy își puse mâna în păr și scoase o pană neagră pe care o așeză în cutia de bijuterii. Se gândi să ascundă rubinul în decolteu, dar cum sânii ei nu erau la fel de mari ca ai lui Sally, avea să formeze o umflătură evidentă și inconfortabilă. Îl ridică și îl ascunse în interiorul coafurii complicate. Întotdeauna avusese părul gros, precum coada unui cal. Era în siguranță acolo.

Încă nevenindu-i să creadă că Harland nu-i întinsese o capcană diabolică, coborî scările, alergând ușor pe covorul gros. În loc să se întoarcă pe balcon, plănuia să coboare un etaj, până pe hol, și să plece prin grădină. Ascultă, atentă la orice zgomot, neputând să ignore suspiciunea care nu-i dădea pace.

Unde era Harland? Oamenii lui? Era prea ușor. Era imposibil să nu fi plănuit nimic, mai ales după ce-i dăduse de înțeles că se află pe urmele ei...

Când ușa de la camerele servitorilor se deschise, înlemni.

Să-l ia naiba. Emmy avusese dreptate.

Se ascunse după un stâlp, cu inima în gât, dar în loc să audă vocea batjocoritoare a lui Harland ordonându-i să se predea, auzi

chicoteala discretă a unei femei și vocea groasă a unui bărbat, apoi sunetul pașilor pe podeaua de marmură.

– William, nu putem! șopti femeia gâfâind, fiind evident că vrea să spună: William, trebuie!

– Ba bineînțeles că putem, mârâi William. Se vor întoarce abia peste câteva ore. În plus, ai idee de câte ori te-am văzut aplecându-te peste vatră ca să aprinzi focul și am vrut să te iau în brațe?

– O sută? ghici fata, tachinându-l.

– O mie.

– Vai, William!

Emmy zâmbi când se lăsă tăcerea, semn că cei doi se sărutau.

– Haide, mormăi William. Să vedem dacă biroul unui lord este atât de rezistent pe cât pare.

Se auziră foșnete, sunetul unei uși deschise și zgomotul metalic al unei chei. Emmy îi felicită în mintea ei pe cei doi îndrăgostiți, fericită că se bucurau de acea seară. Era geloasă pe libertatea lor.

De la subsol se auzeau râsete și murmurul conversației dintre ceilalți servitori care erau sub scări. Păreau să se distreze la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, decât invitații de la balul de alături. Emmy zâmbi. Unul dintre motivele pentru care Șoimul Nopții lăsa întotdeauna în urmă o pană era ca să se asigure că slujitorii nu sunt acuzați de furt. Măcar ăsta era un lucru pe care nu-l avea pe conștiință.

Se uită repede în stânga și în dreapta, apoi se duse în spatele casei și ieși în grădina familiei Carrington. Râsetele și muzica se revărsau pe ferestrele deschise ale ambasadorului, dar vremea era prea rece ca oaspeții să iasă pe terasă. Cele două grădini erau despărțite de o balustradă joasă de piatră și trecu de acest ultim obstacol, sărind în sus, triumfătoare.

Ia de aici, Alexander Harland, cu avertismentele tale ascunse și amenințările indirecte! În seara asta, eu am câștigat jocul.

Emmy se apropie de construcția de sticlă din spatele casei și se strecură înăuntru. Sera ambasadorului era aproape neîncăpătoare pentru abundența tropicală. Arăta de parcă tapetul din dormitorul ei prinsese brusc viață, înfloritor și exuberant. O pădure cu trei dimensiuni.

Adierile vântului rece o făcură să tremure în timp ce merse pe aleile înguste de cărămidă spre partea din față a casei. Câteva

lampioane în stil chinezesc fuseseră așezate din loc în loc de-a lungul aleilor înguste, dar lumina lor dispărea în întuneric. Luna strălucea prin geamurile de deasupra, dar frunzele întunecate, palmierii și ferigile tropicale formau o umbrelă împletită care bloca lumina.

Emmy inspiră adânc, încercând să se calmeze complet. Mirosul era extrem de relaxant: pământ cald, fertilitatea vegetației bogate, flori dulci și argilă acoperită de mușchi. Simți un val de ușurare și se sprijini de unul dintre zidurile joase de cărămidă care separau fiecare secțiune. Îi tremurau mâinile.

Era prostesc, dar mereu se întâmpla asta. În timpul unui jaf era complet concentrată și reușea să-și controleze emoțiile. Dar apoi, când era în siguranță, singură în dormitorul ei, atunci se speria. Tremura. Uneori plângea. Se gândea la tot ce ar fi putut merge prost, chiar și când își punea mâinile pe lângă umeri, fericită.

Ridică brusc privirea când ușa din celălalt capăt al serei se deschise zgomotos. Un val de aer rece îi dădu fiori. Se așeză printre plante, fericită că rochia închisă la culoare o ajuta să rămână ascunsă. Probabil cineva avea nevoie de o pauză. Probabil un petrecăreț beat care avea nevoie de aer.

Ghete masculine se apropiau pe alee și Emmy se încordă. La naiba. De ce nu o luase pe altă parte? Nu trecuse prin toate astea ca să fie prinsă într-o situație compromițătoare cu un străin.

Zări o siluetă înaltă, amenințătoare și i se ridică părul pe mâini. Simți un fior îngrozitor pe șira spinării. Emmy se ridică, fără să-i pese că se dădea de gol, și auzi în întuneric vocea inconfundabilă, inevitabilă, a lui Alex Harland.

– Nefastă întâlnire la lumina lunii, domnișoară Danvers.

Capitolul 19

Emmy se încruntă în întuneric. Shakespeare? Își amintea vag o scenă. Era din *Visul unei nopți de vară*: Oberon și Titania, cuplul nepământean aflat în conflict. Foarte potrivit. Numai că ea nu era nici pe departe căsătorită cu Harland, slavă Domnului.

Își duse mâna la gât, fără să fie nevoită să se prefacă speriată.

–Lord Melton. M-ați speriat. Am ieșit să iau puțin aer. Mă pregăteam să plec.

Harland își înclină capul.

–Iar eu tocmai am sosit. Se pare că suntem destinați să fim mereu în contratimp, domnișoară Danvers. Rivali, dacă vreți.

Emmy reuși să râdă agitată.

–Vai, nu aș merge chiar așa departe, domnule.

–Nu? Se opri pentru o clipă, părând să se gândească. Atunci ce ați spune că suntem? Nu cred că ne putem considera prieteni.

Emmy ignoră durerea provocată de cât de ușor desconsidera ideea unei prietenii și ridică din umeri.

–Nu cred că știu. Dar cred că aveți destui dușmani în urma slujbei de la Bow Street.

Harland făcu un pas mai aproape. Emmy încercă să se ridice, dar zidul din spatele ei nu-i permitea să scape.

–E adevărat. Părea relaxat, ușor amuzat. Dar un rival bun are ceva. Ceva... înviorător, nu credeți?

–Nu m-am gândit niciodată la asta, minți Emmy.

–Eu m-am gândit. Un dușman te ține în priză, te face să-ți atingi potențialul maxim. De exemplu, eu nu mi-aș fi perfecționat abilitățile de tras la țintă dacă nu aș fi fost obligat să lupt atât de mult timp împotriva forțelor lui Napoleon. Nu aș fi învățat cum să urmăresc infractori dacă nu aș fi lucrat pentru Bow Street.

Un diamant se obține doar sub cea mai mare presiune. El și Camille gândeau la fel.

– Pare să vă placă vânătoarea, spuse ea și urî că vocea îi tremura. Trebuia să fie îndrăzneață și să flirteze, nu să fie agitată și să pară vinovată.

Zâmbetul lui licări în întuneric când făcu un pas mai aproape. O rază de lună îi lumina jumătate de față, mângâindu-i pomeții, linia dreaptă a nasului și buzele cu care zâmbea răutăcios.

– Da, îmi place. Prinderea unui infractor îți dă o senzație triumfătoare, cu atât mai intensă cu cât vânătoarea e mai interesantă. Vocea lui joasă, mieroasă îi provocă fiori. Lucrurile sunt mult mai satisfăcătoare atunci când trebuie să aștepți pentru ele, nu credeți?

Își coborî privirea la buzele ei și Emmy, fără să se gândească, își mușcă buza de jos. Expresia de pe chipul lui Harland deveni aproape îndurerată. Ridică privirea înapoi și Emmy simți că se topește sub intensitatea ei.

– De exemplu, aveți idee de când visez să-l am pe Șoimul Nopții la mila mea?

Inima ei începu să bată nebunește. Știa.

Nu! Nu știa sigur. Încerca s-o facă să spună ceva incriminator. Emmy strânse din buze ca să nu spună nimic.

Harland răspunse pentru ea.

– De mult. Și știu exact ce o să fac atunci când o să-l prind.

Emily suspină ușor. Pe el. A spus „pe el". Înțelesul dublu al cuvintelor lui era doar în imaginația ei. Încă era în siguranță. Pentru moment.

– Ce o să faceți?

– O să mă răzbun, oftă visător. Visez neîncetat la momentul acela. Abia aștept să fie în mâinile mele.

Dumnezeule. Căldura lui era la doar câțiva centimetri distanță. Emmy îi inspiră parfumul și pentru o clipă își imagină că se apropie de el și își lasă corpul moale în brațele lui, că își sprijină capul de masculinitatea lui fierbinte și puternică. În schimb păși în lateral.

– Chiar trebuie să mă întorc în sala de bal.

Harland se mută într-o parte, blocându-i drumul, și Emmy trăi un sentiment de panică. Mirosul puternic al pământului și al plantelor din seră o ameți.

Harland se aplecă în față conspirativ, de parcă întunericul îl făcea mai încrezător.

– Deci, ce faceți aici pe întuneric? Vă întâlniți cu un iubit?

Emmy icni uimită.

– Nu! Nu mă întâlnesc cu nimeni! Doar aveam nevoie de aer. E atât de aglomerat înăuntru.

Agitată, se întoarse și mirosi cea mai apropiată floare, un bujor înflorit. Bujorii era florile ei preferate, atât de bogați și cu un miros atât de dulce. Închise ochii. Cum Dumnezeului avea să plece dacă el îi bloca trecerea!

Alex se încruntă la imaginea tentantă din fața lui. Era o femeie incredibil de enervantă. De ce nu putea fi la fel de insipidă și inocentă ca celelalte femei din sala de bal?

Își înăbuși un geamăt și îi studie curbura fermecătoare a nasului, moliciunea ca de satin a buzelor dulci și mincinoase. De ce naiba nu putea fi atras de oricare dintre celelalte femei?

Prezența ei aici nu avea nimic de-a face cu o întâlnire amoroasă. Singurul lucru interzis pe care îl plănuise în seara aceea era o întâlnire cu caseta de bijuterii a lui Lady Carrington.

În mod ciudat, ideea că s-ar putea întâlni cu un alt bărbat îl deranja la fel de mult ca faptul că era o hoață, dar nu voia să se gândească prea mult la asta. Nu-i păsa câți bărbați săruta pe la colțuri. Absolut deloc.

Miji ochii. Purtând penele acelea în vârful capului era ca și cum s-ar fi lăudat că ea e Șoimul Nopții. Probabil îl considera la fel de prost ca piatra pe care o etichetase la muzeu. Lipsise doar câteva minute, dar era în stare să bage mâna în foc că, dacă se ducea alături, avea să găsească una din acele pene în cutia de bijuterii a lui Lady Carrington.

Furia îl consuma, atât față de ea, cât și față de el însuși. Era o mică mincinoasă, exact atât de vinovată pe cât o credea. Și atunci de ce ezita să o demaște? De ce voia să oprească timpul și să rămână în această stare de neștiință încă puțin? De ce simțea o nevoie disperată să o mai strângă o dată în brațe înainte ca totul să se ducă de râpă?

Dezgustul de sine îl lovi ca un bici. Nu se învăța niciodată, nu-i așa? Încă voia să ignore faptele, să creadă în inocența unui chip frumos, așa cum făcuse în Spania. Voia să nu-i vadă păcatele. Se abținu să nu râdă cu amărăciune. Poate că rana de la ochi era dreptate divină, dovada fizică a celui mai mare defect al său: orbirea voluntară.

Emmy mângâia acum petalele cerate ale unei orhidee, iar el încercă să nu-și amintească senzația pe care o avusese când le simțise pe pielea lui.

Concentrează-te.

Se întoarse spre el, cu ochii ei mari, și simți aceeași palpitație, acea senzație vibrantă că era viu. Mai simțise același lucru o singură dată, de la o „mașinărie electrostatică" pe care lordul Braxton o adusese ca truc de salon. Îi făcea fiecare nerv să tresară. Emmy Danvers îi provoca aceeași reacție.

Nu-și putea permite să simtă nimic pentru ea. Era o infractoare, iar el jurase să respecte legea.

Dar iată-l aici, consumat de dorință.

Acordurile slabe ale unui cadril se auzeau de dincolo de ușă, dar el se simțea departe de tot, de parcă ar fi fost într-o altă lume, una formată din întuneric și pământ. Pupilele ei păreau enorme, pielea radiantă în contrast cu rochia aproape neagră și își strânse degetele în palme ca să nu i le pună în jurul gâtului. Nu știa dacă voia să o sugrume sau să o seducă.

Se simțea ca un primitiv, eliberat din mrejele civilizației de întuneric și căldură. Nu avea rost să nege că o dorea. Nici să pretindă că nu avea să o sărute. De câteva zile se gândea aproape numai la asta. O dorea ca pe laudanumul pe care i-l dăduseră când fusese rănit prima dată.

Era sigur că avea rubinul asupra ei. Urma să fie plăcerea lui absolută să-l găsească.

Se apropie de ea și aroma ei îmbietoare îl îmbătă, mai amețitoare decât toate florile din jurul lor. O cuprinse de ceafă. Emmy tresări surprinsă și vru să spună ceva, dar el nu voia să audă scuzele ei.

– Nu mai spune nici un cuvânt.

Îi găsi buzele cu o precizie desăvârșită. Aproape se aștepta să-l împingă, dar, cu un geamăt înăbușit, se ridică pe vârfuri și îi răspunse la sărut părând la fel de disperată să-l guste pe cât era și el.

La naiba! Femeia asta era mereu surprinzătoare.

Alex închise ochii și o sărută profund, cu poftă. O lăsă să simtă cât de mult o dorea, într-un schimb erotic și imoral de răsuflări întretăiate. Inima lui Emmy bătea cu putere când el o trase mai aproape. Același ritm îi pulsa și lui în urechi, ca o bătaie de tobe.

Ar trebui să găsești rubinul.

Gândul rațional încercă să iasă la iveală printre valurile de plăcere. Alex își coborî mâinile de la ceafa ei și începu să o mângâie pe brațe, apoi în sus, pe coaste și la subsuori. Emmy scânci de plăcere, iar sunetul i se duse direct în vintre. Alex continuă să o sărute atrăgându-i atenția, în timp ce își trecu degetele peste corsetul ei, încercând să simtă umflătura rubinului. Dar nu simți decât balenele corsetului și trupul ei fin și maleabil.

Îi mângâie sânul și Emmy se arcui sub atingerea lui cu un geamăt care îl făcu să se simtă invincibil. Nu se putu abține și își strecură o mână pe sub corsetul ei, înăbușindu-și propriul geamăt. Doamne, era atât de catifelată. Greutatea din mâna lui era perfectă.

Timpul nu mai conta. Nu mai existau secunde și minute. Numai decenii în care să se bucure de gura ei, eoni de plăcere când îi coborî corsetul și se aplecă să o sărute. Emmy își încleștă mâinile în părul lui când își trecu limba pe pielea ei, bucurându-se de texturile diferite, sfârcul tare și încrețit și sânul ei ca de satin.

Îl copleși un val de dorință. Mai mult. Voia mai mult.

Capitolul 20

Emmy abia mai reușea să gândească în timp ce Harland îi gusta pielea. Fusese pe punctul de a leșina de la săruturile lui, dar asta? Rămăsese fără cuvinte.

Căldura îi cuprinse trupul și mușchii abdomenului se contractară pe măsură ce gura păcătoasă a lui Alex o făcu să simtă înțepături între picioare. Îi prinse sfârcul între buze și când trase ușor de el, lui Emmy aproape îi cedară genunchii. Era o tortură delicioasă care o satisfăcea și o lăsa așteptând mai mult în același timp.

Își dădu seama vag că începea să i se desfacă părul, agrafele începeau să cadă și buclele să-i alunece, dar asta nu conta când Harland făcea asemenea lucruri minunate. Abia când pieptenul de metal, care îi ținea ornamentul cu pene, începu să o înțepe cu putere reveni brusc la realitate.

Dumnezeule! Rubinul!

Emmy încercă să-și prindă părul cu disperare, dar nu avu cum să împiedice căderea; mormanul greu începu să alunece pe o parte și să se desfacă. Își arcui spatele, împingându-se fără rușine spre gura lui Harland în același timp și își înclină capul, încercând să împiedice rubinul să cadă. Căzu printre frunzele din spatele ei, cu un zgomot înăbușit.

Emmy răsuflă ușurată și simți un val de nepăsare. Harland putea să o caute peste tot acum și nu avea să-l găsească.

Se încruntă în întuneric. De asta o pipăia peste tot? O căuta?

Junghiul de revoltă fu imediat înlocuit de un zâmbet. Cui îi păsa care erau motivele lui? Acum putea fi singura dată când putea să experimenteze lucrurile minunate pe care le făcea. Și nu voia să se oprească.

Emmy îi trase fața spre a ei și îl sărută cu pasiune. Harland gemu.

– Dulce, murmură el, aproape acuzator. Ești al naibii de dulce!

Îi mângâie părul desfăcut, iar ea tremură când îl înfășură în pumn și trase de el. Gestul posesiv, aproape barbar, îi dădu fiori.

Își desfăcu degetele și își coborî palma de-a lungul coloanei ei, de la gât până la talie, apoi mai jos, apucându-i fundul. Strânse materialul rochiei și începu să-l ridice încet, iar aerul cald era ca o mângâiere pe pielea ei dezgolită de deasupra ciorapilor. Un sentiment dureros și frenetic înflori între coapsele ei când Alex își urcă mâna spre mătasea fierbinte a lenjeriei ei intime.

Emmy văzu unde voia să ajungă. Ea și Sally discutaseră despre lucrurile pe care un bărbat i le putea face unei femei, dar Sally nu descrisese niciodată suficient de bine plăcerea pură a acestui gest. Nevoia.

Alex găsi despicătura chiloților ei, iar Emmy îl apucă de umeri și începu să freamăte cu o încântare rușinoasă în timp ce el îi mângâia faldurile sensibile și aluneca în umezeala naturală a trupului ei. Se învârti în jurul miezului ei desfătător, tachinând-o fără milă, promițându-i mai mult, iar ea se frecă de mâna lui, îndemnându-l să continue. O sărută profund, cucerind-o cu gura lui în timp ce încercuia cu degetul intrarea trupului ei, ezitând atât de aproape încât Emmy își reprimă un geamăt agonizant. Fiecare parte a corpului ardea cu disperare. O durea.

Da, acolo. Mai mult. Te rog.

Clicul ușii fu cel mai îngrozitor sunet pe care îl auzise vreodată. Pentru o clipă amândoi înlemniră, imaginea unui desfrâu scandalos. Apoi Emmy icni și se îndreptă, în timp ce Harland se îndepărtă de ea cu o viteză amețitoare.

Poalele rochiei îi căzură înapoi, iar Harland, aflat deja la o distanță respectabilă, se întoarse spre ușă și își drese glasul.

– Și așa a ajuns ananasul exotic pe meleagurile acestea, domnișoară Danvers. Bineînțeles, în sălbăticie este polenizat de păsările colibri și uneori de lilieci, dar aici, din ce mi s-a spus, trebuie folosite alte metode pentru o recoltă roditoare.

Emmy clipi. Părea atât de normal, de parcă ultimele minute nu avuseseră nici un efect asupra lui. Ea abia își putea aduce aminte cum o chema.

Harland se întoarse, parcă abia acum zărind cuplul în vârstă care intră în seră și dădu din cap salutând relaxat.

– A, Lord Travers. Lady Travers. Bună seara. Tocmai discutam cu domnișoara Danvers despre faimosul ananas al ambasadorului. Este foarte pasionată de horticultură.

Emmy reuși să murmure o confirmare. Mai degrabă o desfrânată pasionată. Era convinsă că obrajii ei aveau o nuanță stacojie și că părul îi era răvășit, dar cuplul cărunt nu păru să observe nimic în neregulă. Mulțumi în gând pentru întunericul care o ajuta să se ascundă.

Harland se întoarse spre ea și făcu o plecăciune scurtă.

– Sper că v-am satisfăcut curiozitatea, domnișoară Danvers. Zâmbi secretos. Vă rog să-mi spuneți dacă mai vreți și alte informații despre asta.

Ieși din încăpere fără să se uite în urmă, iar Emmy se abținu să nu-l aplaude pentru spectacol. Emana aroganță și indiferență. Dacă nu ar fi reacționat atât de rapid, ar fi devenit victimele unui scandal.

Lady Travers îi zâmbi distrasă, fără nici un înțeles ascuns. Poate gândul că cineva ca lordul Melton, cunoscut pentru cât era de pretențios, ar putea să seducă o femeie neînsemnată ca Emmy Danvers era ridicol, în ciuda circumstanțelor suspecte.

Prefăcându-se la fel de nonșalantă, Emmy se întoarse spre flori și se prefăcu fascinată de un crin sălbatic pătat. Era mai bine să pară o intelectuală extrem de plictisitoare decât o femeie care era pe cale să se destrăbăleze în frunziș. Picioarele încă îi tremurau.

Lordul și Lady Travers începură să se plimbe pe una dintre celelalte alei, așa că Emmy se aplecă și luă rubinul de unde căzuse, apoi începu să pipăie după agrafe și pieptenul cu pene.

Nu se putea întoarce în sala de bal cu părul atât de răvășit. Îl răsuci și se înțepă cu câteva agrafe pentru că se grăbea, apoi se duse repede în vestiarul destinat doamnelor. Cu ajutorul unei oglinzi și al uneia dintre servitoarele ambasadorului, reuși să arate cât de cât prezentabilă.

Nu putea face nimic în privința buzelor, erau mai roșii și mai umflate decât în mod normal. Era roșie în obraji, iar ochii îi licăreau ștrengărește. Pericolul i se potrivea. Oare așa arăta mereu în timpul unui jaf? Nu se oprise să se uite într-o oglindă. Dădu din cap și se întoarse în sala de bal.

Harland nu era nicăieri și își spuse că se simțea ușurată. Ce se întâmplase acolo? La început crezuse că știa că rubinul e la ea. Dar apoi începuse să o sărute, iar dacă scopul lui fusese să o percheziționeze, dăduse greș.

I-ar fi plăcut să creadă că fusese atât de preocupat să o sărute încât devenise distras, dar nu credea că era posibil. Dar ce altă explicație exista? Că dăduse întâmplător peste ea în seră și decisese să o sărute? Și mai puțin probabil. Un bărbat ca Alexander Harland întotdeauna avea un motiv ascuns. Poate că se aștepta să o deruteze suficient de mult încât să-și mărturisească delictele?

În orice caz, primise o păsuire și nu avea de gând să caute la dinți calul de dar. Dădu cu ochii de Luc în sala de bal, iar acesta veni spre ea.

– Ai avut probleme? întrebă el, ridicând sprâncenele la vederea coafurii diferite.

Emmy încercă să nu roșească.

– Nimic cu care să nu mă pot descurca.

Da, se descurcase cu Harland. Și el cu ea. Chiar foarte bine. Frustrarea și rușinea se împleteau în interiorul ei. Slavă Cerului că fuseseră întrerupți. Fusese rușinos de aproape să i se dăruiască. În loc să se gândească la cum să scape de el, îl sărutase înapoi și se pierduse în gustul, mirosul și atingerea lui. Încă își aducea aminte cum îi simțea părul în mâinile ei, senzația mâinilor lui pe sâni. Gura lui pe sâni.

Camille veni în grabă.

– Suntem gata de plecare.

Emmy reuși să încuviințeze din cap.

Când trăsura ajunse acasă, se duse direct în camera ei. Nici nu se uită la rubin înainte să-l arunce cu nepăsare pe noptieră, apoi se aruncă pe pat cu fața în jos și gemu cu disperare.

Ce noapte! Era extenuată după toate emoțiile trăite, de la entuziasm la groază, de la exaltare la panică, apoi plăcerea interzisă și necugetată. Adevăratul succes fusese să-l sărute pe Harland, nu să fure rubinul. O avertizase să nu se joace cu focul, dar să se joace cu el era o plăcere paradoxală și îi era greu să se oprească.

Capitolul 21

– S-a întors, spuse Sally sumbru.

Emmy ridică privirea de la micul dejun singuratic, iar inima începu să-i bată nebunește la gândul că avea să-l vadă din nou pe Harland.

– Cine s-a întors? întrebă pe un ton răgușit.

– Danton. E pe hol, așteaptă.

I se strânse inima și nerăbdarea fu înlocuită de groază.

– Unde e Luc?

– La plimbarea obișnuită în parc.

Emmy înjură. Fir-ar! Nu voia să-l înfrunte singură pe Danton, dar Camille încă dormea și nu voia să o trezească.

– Condu-l aici. Și lasă ușa deschisă.

Când Danton intră, Emmy studie bărbatul care îi făcea viața un iad de aproape un an.

Sally îl descrisese destul de bine. Avea o înălțime medie, era îndesat, probabil cu vreo zece ani mai în vârstă decât Emmy, cu trăsături copilărești, aproape capricioase. Îi amintea de un copil care era pe punctul de a face o criză, mai puțin privirea intrigantă. În ochii lui nu se citea nimic inocent. Se uită la buzele și silueta ei, oprindu-se lasciv asupra decolteului și buzelor sale, de parcă avea dreptul să o studieze. De parcă era proprietatea lui.

Când zâmbi, Emmy simți un fior pe șira spinării. Era un bărbat care știa costul oricărui lucru, dar nu și valoarea lor. Și era evident că se bucura de rolul de păpușar, făcându-i să danseze după bunul-plac.

– Domnișoară Danvers, spuse el aplecându-și ușor capul. Ne cunoaștem în sfârșit.

Când Emmy se așeză la loc, el ocupă scaunul din fața ei, făcându-se comod cu o familiaritate care o irită.

– Eram extrem de curios să cunosc hoțul care a preluat pelerina Șoimului Nopții.

Emmy dădu sec din cap.

Danton ridică un cuțit de unt și începu să-l răsucească între degete.

– Trebuie să recunosc că am fost puțin ezitant când am auzit că o femeie îi va lua locul, dar nu pot nega că am fost încântat de succesul dumneavoastră. Bănuiesc că ați recuperat diamantul Regentului și albastrul francez.

Emmy încuviință iarăși din cap. Nu avea încredere să vorbească. Ar fi fost o idee prostească să-l provoace, dar nu se putea gândi la ce ar putea spune fără să-și piardă cumpătul. Cu ce drept o obliga să facă asemenea lucruri? Și cum îndrăznea să sugereze că era mai puțin capabilă decât un bărbat doar pentru că era femeie?

Se bucură că Luc nu era acolo. L-ar fi putut provoca să facă ceva prostesc. Cum ar fi să încerce să-l înjunghie cu cuțitul acela de unt.

Tăcerea ei nu părea să-l afecteze pe Danton. Acesta ridică din sprâncene și se întinse după o chiflă.

– Și rubinul?

Emmy reuși să vorbească.

– Îl am și pe acela. L-am recuperat noaptea trecută.

Dacă Danton venise să recupereze bijuteriile, i le putea da pe toate trei. Nu voia să-i dea motive pentru o altă vizită.

– Mă duc să le aduc.

Se ridică și ieși în grabă din cameră, lăsând-o pe Sally să stea cu ochii pe el de pe hol. Scoase cele două diamante dintr-un pantof și luă rubinul de pe noptieră.

Când le puse în fața lui Danton, zâmbetul lui o făcu să-și dorească să-l plesnească. Vărsase sânge și lacrimi ca să obțină bijuteriile acelea. Înfruntase pericolul și posibilitatea de a fi întemnițată. Nu era corect să le ia pur și simplu. Viziunea tatălui ei nu fusese să le vândă. Să i le dea lui Danton doar ca să le vândă i se părea cea mai mare trădare. Stomacul i se strânse de durere.

Își mușcă obrazul și îl privi pe Danton care analiză întâi diamantul de la Rundell & Bridge, apoi pe cel albastru, de la muzeu. Reflexiile multicolore se împrăștiară pe fața de masă albă când le ținu în lumina soarelui, iar bijuteriile fragmentară lumina pală precum o prismă.

Dar când ridică rubinul, respiră scurt. Se încruntă și se strâmbă nemulțumit.

–Asta vi se pare o glumă, domnișoară Danvers? Ce încercați să faceți dându-mi asta?

Emmy se încruntă.

–Ați cerut rubinul lui Lady Carrington. Acesta este.

Ochii lui licăriră furioși.

–Acesta nu este un rubin. Uitați-vă la el! Este o imitație. Nu are nici o valoare! Aruncă piatra către ea, pe masă.

Emmy se uită la el, șocată. Nu se uitase cu atenție la nestemată noaptea trecută; fusese întuneric, iar ea fusese prea distrasă de ceea ce se întâmplase între ea și Harland. Era posibil să fi fost păcălită?

Cu siguranță nu.

Vocea furioasă a lui Danton îi întrerupse gândurile ca un ecou îngrozitor.

–Încerci să mă păcălești, fetițo? Mă iei de prost?

Emmy sări în picioare și luă piatra de unde o aruncase.

–Nu! Bineînțeles că nu. Eu... Eu...

Nu avea o explicație. Acum, că vedea piatra la lumina zilei, era clar că era doar sticlă colorată. Era o imitație bună, de cea mai bună calitate, dar îl văzuse pe cel real și știa ce să caute. Miji ochii și, dezamăgită, zări pe suprafața rubinului punctele albe care indicau bule de gaz, liniile fine are crăpăturilor care ajungeau până la suprafață, lucruri care nu se găseau la un rubin adevărat.

Parcă având nevoie de altă confirmare, trecu marginea cuțitului peste el și văzu zgârieturile care rămâneau în urmă. Rubinul era a doua cea mai dură rocă după diamant. Nu ar fi trebuit să se zgârie.

La naiba! La naiba! La naiba!

Când schimbaseră rubinul cu un fals din sticlă? Unde era adevăratul rubin?

Danton se ridică în picioare. Luă cele două diamante și le băgă în buzunar. Era roșu de furie.

–Îmi veți aduce adevăratul rubin cât mai repede, domnișoară Danvers. Dacă nu, familia dumneavoastră va plăti prețul. Nu fac amenințări în van.

Emmy nu se obosi să-i răspundă. Când ieși din cameră, se trânti înapoi pe scaun și se uită la piatra falsă din fața ei, punându-și o sumedenie de întrebări. Cineva înlocuise rubinul. Dar cine? Și când?

Trase adânc aer în piept și încercă să gândească rațional. Oricare din membrii familiei Carrington ar fi putut înlocui piatra. Lordul Carrington ar fi putut face asta înainte de a-i oferi colierul soției sale, dar era puțin probabil.

Prea multă lume o văzuse pe Lady Carrington purtându-l în public, și avuseseră ocazia să-l examineze în persoană, ca să fie o imitație. Femeile iscoditoare din înalta societate bârfiseră și făcuseră supoziții despre el săptămâni întregi.

Lady Carrington ar fi putut să-l înlocuiască. Ar fi putut să amaneteze originalul și să îl înlocuiască cu un fals dacă avea nevoie de bani și nu voia să-i spună soțului ei. Emmy își mușcă buza. Sau poate alt hoț ajunsese înaintea ei? Dacă dădea crezare zvonurilor, erau destui oameni care aveau acces în dormitorul lui Lady Carrington.

Dar nici una din acele explicații nu îl lua în considerare pe geniul malefic, Alexander Harland. Era, fără îndoială, cel mai probabil făptaș.

Să-l ia naiba! Era sigură că avea rubinul undeva în siguranță. Asta făcuse acasă la familia Carrington în acea zi... îl înlocuise. Nu era de mirare că nu trimisese pe nimeni să o prindă; nu avusese nevoie. Fusese mulțumit să o lase să fure ceva lipsit de valoare.

Nenorocitul. Emmy știa că încerca să o ia peste picior prin cuvintele cu dublu înțeles. Îi plăcea să se joace cu ea, să o vadă cum se agită. Încercă să nu admire o asemenea manevră vicleană. Era exact ceea ce ar fi făcut ea.

Încercase să găsească rubinul asupra ei când o îmbrățișase în seră? Se prefăcuse că o dorește în timp ce ea se topea în brațele lui, gâfâind de plăcere?

Emmy luă o gură de ceai, încercând să se calmeze. Nu. Poate că nu avea prea multă experiență cu bărbații, dar dorința lui nu fusese simulată. Simțise dovada tare lipită de vintrele ei, o auzise în gemetele lui disperate și profunde.

Și unde îi aducea asta?

Oricare ar fi fost motivele pentru care o sărutase, era clar că știa că ea e Șoimul Nopții. Presupusese că avea să fure rubinul și avusese dreptate. Probabil că în acel moment era în drum spre ea, să o aresteze, cu un mandat de percheziție.

Emmy se uită la fațetele roșii ale pietrei false și fu învăluită de calm. Unde era Luc? Împreună, discutaseră despre ce aveau să facă dacă era prinsă, dar fusese întotdeauna o discuție ipotetică. Camille refuzase să vorbească despre asta, considerând că dacă spunea cuvintele cu voce tare însemna să cobească.

Emmy spusese întotdeauna că avea să ia vina asupra ei. Ce rost avea să fie pedepsiți cu toții? Îl obligase pe Luc să jure că va pleca împreună cu Sally și Camille în Spania sau Franța ca să scape de justiție, în cazul în care se afla că ea era Șoimul Nopții. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă. Fără îndoială, Camille era încăpățânată, dar avea peste șaptezeci de ani. Dificultatea unei călătorii era mult prea obositoare pentru ea.

Emmy se ridică. Încă nu fusese prinsă. Încă mai aveau timp să plece din țară. Bineînțeles, era neplăcut să lase în urmă singura viață pe care o știa, mai ales că nu era genul de persoană care să fugă de probleme. Dar era mai bine să trăiască în exil decât să fie condamnată la moarte sau trimisă într-o temniță în celălalt capăt al pământului.

Hotărâtă, se grăbi spre ușă și începu să dea ordine pe măsură ce cobora scările.

– Sally! Mă duc în parc după Luc. Trezește-o pe Camille. Spune-i că trebuie să plecăm. Împachetează-i bijuteriile, câteva rochii și...

Sunetul ciocănelului ușii o făcu să se oprească. Rămase înțepenită pe podeaua de marmură.

Prea târziu! O cuprinse un val de acceptare fatalistă și își îndreptă umerii. Foarte bine. Poate că jocul se terminase, dar avea de gând să accepte consecințele faptelor ei cu grație și demnitate. Aproape că nu-i tremură mâna când descuie ușa și se pregăti pentru privirea pătrunzătoare a lui Harland.

Băiatul care stătea pe scări nu era bărbatul la care se așteptase.

– O scrisoare pentru dumneavoastră. De la Bow Street.

Emmy o luă încruntându-se, iar băiatul își înclină pălăria și plecă în fugă. Emmy desfăcu sigiliul, citi conținutul și răcni furioasă, nevenindu-i să creadă.

Luc fusese arestat sub suspiciunea că este Șoimul Nopții. Era reținut la Bow Street pentru un interogatoriu legat de cel mai recent

jaf de la Muzeul Britanic. Se uită pieziș la semnătura arogantă de la finalul misivei. Scria simplu: „Harland".

Fir-ar să fie de treabă!

Când Camille coborî, Emmy deja se hotărâse ce să facă. Era evident că Harland îl arestase pe Luc, probabil în timpul plimbării sale de dimineață prin grădinile Mount Street, pentru a o provoca.

Inițial se gândise să se ducă direct la Bow Street și să ceară să-l vadă pe Luc, apoi să-i țină o predică lui Harland, criticându-l pentru că hărțuia un om nevinovat fără suficiente dovezi.

Dar Harland știa că nu arestase persoana potrivită. Dizabilitatea lui era dovada că nu avea cum să fie participant la vreunul din jafurile recente ale Șoimului Nopții. Era clar că nu el fusese cel care sărise prin balcoane, se ascunsese în butoaie sau în sarcofage mucegăite. Nu. Harland, un porc ipocrit, descoperise că era mult mai eficient să-i amenințe familia decât să o amenințe pe ea.

Emmy începu să bată cu degetele în masă. Probabil ticălosul plănuise să-l aresteze pe Luc noaptea trecută, când o sărutase până la epuizare. Probabil se aștepta ca ea să fugă până acolo, să implore ca fratele ei să fie eliberat și să se predea în fața lui, mărturisind tot ceea ce făcuse.

Nici o șansă. Jocul încă nu se terminase.

Cea mai bună metodă pentru a dovedi nevinovăția lui Luc era ca Șoimul Nopții să comită o altă infracțiune în timp ce el era întemnițat. Harland nu avea cum să-l mai acuze atunci. Dar ce să fure? În afară de rubin, despre care era sigură că se afla în posesia lui Harland, singura nestemată rămasă pe lista lui Danton era safirul Ruspoli. Dar ea și Luc nici nu reușiseră să confirme unde se afla, cu atât mai puțin să plănuiască furtul lui.

Emmy își mușcă buza. Harland făcuse ca totul să devină personal în momentul în care îl hărțuise pe fratele ei.

Așa că ea avea de gând să se răzbune pe măsură.

Nu avea cum să știe pentru cât timp plănuia Bow Street să-l rețină pe fratele ei, așa că trebuia să se miște repede. Încă mai avea cheia pe care o furase de la portarul clubului Tricorn. În seara aceea avea să pătrundă ilegal în club, să se strecoare în camerele private ale lui Harland și să-i lase o pană neagră pe pernă. Asta nu avea

să dovedească numai nevinovăția lui Luc, ci și să-i arate lordului Melton și cât era de vulnerabil.

Emmy zâmbi, încântată de planul ei. Când Camille intră în cameră, căscând politicos, cu mâna la gură, Emmy decise să nu-i spună despre vizita lui Danton, arestul lui Luc și decizia pe care o luase. Camille avea să se îngrijoreze pentru ei.

Sally putea să se ducă la Bow Street mai târziu și să-l asigure pe Luc că Emmy avea lucrurile sub control.

Iar ea nu putea decât să spere că așa era.

Capitolul 22

Când se furișă în grajdurile din spatele clubului Tricorn, Emmy tremură în ceața dinaintea răsăritului. Purta cămașa și pantalonii închise la culoare, cu un corset scurt pe dedesubt.

Spaniolii aveau un cuvânt pentru momentul acesta când se îngână ziua cu noaptea: *madrugada*. Englezii îi spuneau ora vrăjitoarelor. Era un moment ciudat, singuratic, în care inima puternică a Londrei înceta să mai bată. Singurele persoane treze la ora aceasta erau mamele nou-născuților, paznicii și barcagiii. Noaptea era pentru infractorii ca ea: oameni buni de nimic, ucigași, prostituate și hoți.

Din fericire, ferestrele de la etajul clubului Tricorn erau întunecate. Ar fi fost mult mai bine să aștepte până când era sigură de absența lui Harland, dar timpul nu era de partea ei. Trebuia să se asigure că nu-l trezește; avea să lase pana pe biroul lui, nu pe pernă. Nu era chiar atât de necugetată încât să încalce sanctitatea dormitorului său doar ca să demonstreze ceva.

Băgă cheia furată în încuietoarea ușii din spate. O răsuci ușor și înjură când descoperi că nu era potrivită, deși nu se așteptase să fie atât de norocoasă. Coborî tiptil scările care dădeau la subsol și încercă să descuie ușa bucătăriei. Roțile de metal scârțâiră și trosniră, iar zgomotul o făcu să tresară, dar apoi ușa se descuie cu un clic.

Succes!

De data acesta, balamalele nu scârțâiră și nu apăru nici un Brutus care să o împiedice să meargă înainte.

Intră în bucătăria imensă a clubului. Deasupra mesei de lucru se afla un suport de fier pe care erau agățate vase de cupru, oale și mănunchiuri imense de ierburi. Emmy se strecură printre formele care se conturau pe lângă ea și urcă scările care duceau spre partea privată a casei.

Nici unul dintre sfeșnice nu era aprins, dar recunoscu holul unde fusese trasă de Harland. Se uită spre ușa din capăt care dădea spre

partea publică a clădirii. O sărutase pe peretele acela. Pulsul îi crescu și mai mult.

Cu urechile ciulite, ascultând orice posibil zgomot, continuă să meargă, intrând în camera de mic dejun și apoi în salon. Ticăitul ceasului aflat pe pervazul de deasupra șemineului măsura cu precizie secundele. Nu se îndoia că în acea casă totul se făcea cu aceeași precizie. Și Harland, și Wolff erau obișnuiți cu regimurile militare. Ar fi putut să parieze că slujitorii anticipau orice nevoie. Nesupunerea ei nu avea să fie tolerată. Își înăbuși un râset impertinent.

În capătul scării, ascultă la prima ușă, dar nu auzi nimic. Se aștepta la asta: camerele lui Benedict Wylde erau goale de când se mutase cu noua sa soție, acum câteva luni.

Emmy îi povestise lui Sally planurile ei în după-amiaza aceea și, deși o avertizase să aibă grijă, nu încercase să o convingă să renunțe. În schimb, Sally plecase la Covent Garden și se întorsese cu Molly, prietena actriță.

Aflaseră că Molly fusese invitată de curând înapoi în salonul privat al lui Sebastien Wolff, lordul Mowbray, și avea informații nemaipomenite despre cine și unde dormea. La început ezitase să ofere informații, dar când Sally îi spusese că Emmy voia să ajungă în dormitorul lui Harland, nu al lui Wolff, aceasta devenise mai comunicativă. Era evident că actrița încă avea o slăbiciune pentru Wolff.

Dormitorul lui Harland era a treia ușă pe dreapta.

Emmy merse tiptil pe hol și își lipi urechea de ușă. Entuziasmul și frica îi provocau un gol în stomac. Molly le spusese că fiecare dintre cei trei bărbați aveau propriile locuințe, formate dintr-o sufragerie exterioară și un dormitor. Emmy nu trebuia decât să deschidă ușa fără să-l trezească pe Harland și să lase pana pe birou. Deja își imagina șocul de pe chipul lui când avea să o descopere dimineața.

Ușa se deschise cu un clic scurt, iar ea se strecură înăuntru, nevenindu-i să creadă cât era de îndrăzneață. Focul din șemineu se stinsese peste noapte, dar câțiva cărbuni încă străluceau. Reuși să deslușească în întuneric ușa închisă a dormitorului.

Perfect.

Încercă să nu ia în seamă pulsațiile din urechi, dar nu reuși să audă nici un sforăit sau mormăit de dincolo de ușă. Probabil că dormea fără zgomote. O năpădi brusc o imagine cu el în pat, cu părul răvășit pe pernele perfect albe.

Gândește-te la altceva.

Continuă să înainteze. Ce-i spunea camera aceasta despre rivalul ei? Mângâie marginea unui fotoliu tapițat, apoi se duse spre măsuța de toaletă cu oglindă pentru bărbierit. Pe ea descoperi un vas de porțelan, un brici pliabil, o curea de piele pentru ascuțit briciul și o sticlă de parfum. Se aplecă și îl mirosi. Hm. Pin și o urmă de coniac. El îi mirosise parfumul. *Quid pro quo.*

Ca să fie sinceră, întreaga cameră mirosea frumos, nu, mai mult decât frumos. Era ca și cum parfumul irezistibil al lui Harland se impregnase în fiecare bucată de piele și material. Își înăbuși valul de dorință din piept.

Fă-ți treaba, Em.

Într-un colț al camerei se afla un birou. Emmy băgă mâna în decolteu și scoase pana neagră pe care o ascunsese în corset, apoi o sărută pentru noroc. O puse exact în mijlocul biroului destul de curat. Misiune îndeplinită.

Se întoarse să plece, dar o licărire îi atrase atenția; sticla ei de parfum, chiar acolo, pe măsuță. Era aproape goală, dar se întinse după ea. Apoi mâna îi înțepeni în aer, când recunoscu obiectul de lângă ea.

Rubinul lui Lady Carrington.

Dumnezeule! Știuse că fusese el!

Era de mărimea unui ou de porumbel, frumos și strălucind chiar și în penumbră. Emmy se întinse după el chiar când, în liniște, se auzi un amnar scăpărând.

Capitolul 23

Emmy se întoarse îngrozită, în timp ce Harland aprinse cu calm fitilul unei lămpi cu gaz pe care o ridică, lumina gălbuie inundând spațiul dintre ei. Ușa dormitorului din spatele lui era deschisă; de când o privea din umbră?

Prin minte îi trecură o mie de posibilități despre ce s-ar putea întâmpla. Vru să vorbească: „Pot să explic! Nu e ceea ce pare!"

Numai că nu putea să explice. Nu fără să-i incrimineze și pe Luc și Camille. Era mai bine să-și țină gura.

Privirea lui Harland o pătrunse până în suflet. Era plină de acuzații, de cunoștință. Nu era surprins, să-l ia naiba. Știuse tot timpul că avea să vină. Dumnezeule, era atât de proastă! Îi întinsese o capcană, iar ea intrase direct în ea.

Purta o cămașă... aproape. Era deschisă la gât, iar marginea scoasă din pantaloni îi ajungea până la jumătatea coapsei. Slavă Domnului, încă purta pantaloni, dar era desculț. O așteptase? Emmy abia reușea să respire.

El fu cel care întrerupse tăcerea asurzitoare. Se sprijini de tocul ușii și își încrucișă relaxat brațele la piept.

– Știți, Bonaparte a spus o dată: „Niciodată să nu-ți întrerupi dușmanul când face o greșeală", dar în acest caz m-am simțit obligat să intervin. Nu am vrea să furați rubinul acela, nu-i așa, domnișoară Danvers?

Vocea lui era un mârâit gutural, răgușit de somn. Părea încântat, chiar amuzat, dar sub masca de politețe era furios. Emmy era sigură de asta.

– Știți ce urăsc, domnișoară Danvers? continuă el încet. Urăsc să fiu orb.

Emmy se încruntă.

– Credeam că v-ați pierdut doar...

Harland dădu din mână.

– Nu. Mă refer că am fost orbit de dumneavoastră. Dar s-a terminat. Adevărata Emmeline Danvers se află în fața mea.

O privi batjocoritor, agale, analizându-i ținuta, de la decolteul cămășii negre la pantalonii mulați pe care îi purta. Pielea începu să i se înfierbânte. Îi făcu semn către scaunul din fața biroului.

– Luați loc.

Emmy păși în lateral și se așeză pe scaun când picioarele începură să-i tremure.

Dumnezeule, ce avea să se întâmple cu ea? Avea să fie spânzurată? Exilată? Condamnată la muncă silnică?

Harland se apropie și se așeză pe fotoliul confortabil din fața ei, unde se rezemă ca un rege și o privi cu un interes cinic. Emmy își înfipse unghiile în palme. Harland își înclină capul într-o parte, ca și cum tocmai îi venise o idee.

– Sunteți atât de mică, zise cu voce tare. Croitoresele vă cer mai puțini bani pentru că e nevoie de mai puțin material pentru ținutele dumneavoastră?

Emmy clipi la auzul subiectului ciudat. Își imaginase că interogatoriul avea să înceapă imediat. „Spuneți-mi unde ați ascuns bijuteriile. Spuneți-mi de ce ați făcut-o. Spuneți-mi cum ați făcut-o."

Nu avea de gând să-i spună nimic.

Harland nu așteptă să-i răspundă.

– Nu că nu mi-ar plăcea. Priveliștea dumneavoastră în pantaloni este probabil cel mai frumos lucru pe care l-am văzut tot anul. Se uită în ochii ei. O nouă fantezie pe care să o adaug la colecția mea.

Emmy fu sigură că inima încetase să-i mai bată. Inspiră scurt. Interogatoriul începuse; voia să o scandalizeze suficient încât să recunoască.

– Am o grămadă, spuse el pe un ton sumbru. Cu noi doi.

Se uită la ea preț de cinci bătăi de inimă ale lui Emmy înainte să-și mute privirea.

Dumnezeule!

În aer plutea ceva întunecat și periculos, o simțire comună. Vânător și vânat. Prădător și pradă. Inima lui Emmy bătea cu putere, dar împletită cu frica, îi apăru un junghi ascuțit și nepoftit de dorință. Probabil era nebună.

O privea cu un zâmbet pe care nu-l putea descifra. Iar ea se uita la el cu precauție, ca la un animal sălbatic, neștiind ce urma să facă.

Harland bătu cu degetele în mânerul fotoliului.

– Pot să profit de această ocazie pentru a-ți spune ce plăcere a fost să te am ca adversar? Sincer.

Felul în care spuse „plăcere“, ușor tărăgănat, cu buzele perfecte lipindu-se și limba învârtindu-i-se în gură, îi dădu fiori.

Uf. Era o idioată. O idioată fără minte, cu rumeguș în loc de creier.

– Săptămâni întregi ai condus, iar eu te-am urmat. Dar acum ai primit o pedeapsă încântătoare. Nu mai poți fugi, Emmy Danvers. Ai fost prinsă. Își întinse picioarele și își încrucișă gleznele. Acum e momentul să spui că ești nevinovată.

Cinismul din vocea lui o făcu să tresară. Iubitul pasional din sera ambasadorului dispăruse. În fața ei se afla un om al legii dur, detectivul care își încolțise prada și se pregătea s-o omoare.

– Nu ai de gând să mă implori să te eliberez? o tachină el încet.

Emmy aproape pufni. De parcă asta ar ajuta la ceva. În vocea lui nu se citea nici urmă de iertare, de blândețe. Nimic din ce ar fi putut spune nu avea să-l facă să se răzgândească.

Își sprijini cotul pe brațul fotoliului și își mângâie buzele gânditor. Ochii începură să-i licărească cu răutate.

– Ar putea fi interesant să vedem cât de departe poți merge. Tonul lui politicos o înfurie. Unele femei, atunci când sunt condamnate la moarte, se roagă pentru burta lor.

Emmy se încruntă, confuză.

– Femeilor care sunt însărcinate atunci când sunt condamnate li se amână pedeapsa până la nașterea pruncului, explică el. În teorie, sentința ar trebui aplicată atunci, dar în practică, un nou-născut provoacă atât de multă milă, încât mama este deseori cruțată.

Harland își plimbă privirea de-a lungul corpului ei, iar Emmy își ținu respirația când își dădu seama ce voia să spună. Se înroși de furie și rușine.

– Nu aș intra în patul unui bărbat doar ca să-mi salvez pielea!

Harland păru amuzat de izbucnirea ei.

– Nu? Nu îmi vei oferi corpul tău în schimbul libertății?

Căldura o cuprinse la gândul de a fi cu el. Dacă ar fi fost un bărbat disperat, lipsit de onoare, ușor de convins să renunțe la obiectivul său, poate ar fi avut o șansă cu o astfel de tactică, dar Harland era enervant de cinstit. Să-l pună la orizontală și să încerce să-l convingă să o elibereze n-ar fi avut nici un efect asupra lui. Era imun.

Emmy îi aruncă cea mai disprețuitoare privire de care era capabilă.

– Dacă vă imaginați, chiar și pentru o clipă, că m-aș coborî la un asemenea nivel, Lord Melton, vă înșelați amarnic. Și în plus, adăugă, ca să fie sigură, chiar dacă aș fi genul de femeie care să facă asta, știu prea bine că nimic nu vă poate convinge.

Râsul lui grav îi făcu stomacul să se strângă mai tare.

– Ești sigură? De ce să nu încerci oricum? Ce ai de pierdut?

Chiar așa, ce avea de pierdut? Doar virginitatea. Doar mândria, onoarea, integritatea. Tot ce mai avea.

– Nu se știe niciodată, spuse el suav, iar vocea lui era precum un șarpe care se încolăcea strâns în jurul inimii ei. Poate voi ceda sub intensitatea pasiunii tale. O privi pătrunzător. Convinge-mă, Emmy.

– Nu!

Harland ridică o sprânceană.

– De ce nu? A funcționat seara trecută, nu-i așa? Te felicit. Dacă ai mimat pasiunea, ai fost extrem de convingătoare. Dacă nu mi-ai convins mintea, cu siguranță mi-ai convins corpul.

Emmy făcu ochii mari când auzi confesiunea lui. Harland zâmbi.

– Hai să încercăm ceva nou, ce zici? Eu o numesc „sinceritate". E atunci când spui lucruri adevărate. Pot să încep eu dacă vrei. Îmi provoci o erecție.

Emmy rămase cu gura căscată.

Harland își puse mâna în poală și își rearanjă umflătura care îi apăruse în pantaloni. Îi ajungea aproape până la curea. Nu făcu nici un efort să o ascundă; pur și simplu se uită în jos și începu să râdă.

Emmy nu-și putea îndepărta privirea. O cuprinse un val arzător de dorință. Nu mințea. O dorea. Și ea îl dorea pe el. Nu pentru că își imagina că îl poate convinge să o elibereze, ci pentru că, pentru prima dată în viața ei, avea în față un bărbat care știa adevărul, absolut tot adevărul despre ea, și încă o dorea. O dorea în ciuda lui. Poate chiar din cauza lui.

Toate simțurile i se treziră la viață. Paradoxal, asta era libertatea.

Harland se ridică brusc, iar ea făcu același lucru, prevăzătoare. El merse pe lângă birou, iar ea în direcția opusă, retrăgându-se până când se lovi cu fundul de masa pe care se afla lampa. Harland o privi triumfător, batjocoritor, părând să-i spună: „Unde crezi că te duci?" Îi blocase calea spre ușă și singura opțiune pe care o mai avea era dormitorul lui.

Nu era o opțiune.

Emmy se lăsă pe spate când el se apropie, până când nasurile aproape li se atinseră. Îi simți respirația caldă pe obraz și aerul se simți încărcat de ceva periculos, greu de descifrat.

– Iată alt adevăr, mârâi el, iar acum văzu clar furia din ochii lui. Nările i se umflară și ochii i se întunecară. Ești a mea acum, Emmy Danvers. N-o să-ți dau drumul niciodată. Nici dacă mă rogi în genunchi. Nici dacă mi-o tragi toată noaptea.

Cuvintele lui vulgare căzură între ei precum cărbunii încinși. Își coborî ochii întunecați, precum cerul în timpul unei furtuni, spre adâncitura claviculei ei care se zărea deasupra cămășii, apoi urcă înapoi spre buze. Amândoi gâfâiau, ca și cum nu ar fi fost suficient aer în cameră, iar Emmy nu-și aducea aminte ultima dată când fusese atât de excitată. Fiecare fibră a corpului îi ardea.

– Să te ia naiba, murmură ea.

Emmy își umezi buzele. Uneori, să furi ceva nu era chiar atât de rău. De exemplu, să furi un sărut.

– Eu...

– Taci, mârâi el. Nu pot să cred nici un cuvânt care iese din gura ta.

Capitolul 24

Alex nu-și amintea ultima dată când fusese atât de furios, atât de excitat, atât de plin de sentimente contradictorii. Voia să o sugrume pe ticăloasa amăgitoare pentru că îi dovedise că suspiciunile lui erau corecte, să o pedepsească pentru că făcuse ceva atât de prostesc încât să fie prinsă așa, de el.

Onoarea îi dicta să o denunțe, era o infractoare, una care furase bunuri de mii de lire care nu-i aparțineau. Și atunci de ce Dumnezeu se simțea vinovat pentru că o păcălise? Pentru că reușise să câștige? De ce simțea o nevoie ridicolă să o protejeze de consecințele capturii ei: moarte prin spânzurare sau, în cel mai bun caz, exil în colonii, care era aproape același lucru, doar că mai lent?

Și de unde îi venise sugestia să-și folosească trupul pentru a-l influența? Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte să gândească. O testase? Își spuse că o făcuse ca să o testeze, ca să-i provoace o reacție, dar niciodată nu avea să fie convins într-un asemenea mod. Dar o dorea atât de mult, încât era posibil să fie tentat să-și încalce principiile și să o lase să scape. Ar fi trebuit să fie dezgustat de ea, în loc să fie impresionat de integritatea ei, chiar și acum, când se dovedise că era o hoață și o mincinoasă.

Fir-ar să fie!

Alex o săgetă cu privirea. Cum putea cineva să pară atât de vinovat și atât de inocent în același timp?

Îi atinse buza de jos cu buricul degetului și fu cuprins de o senzație sălbatică, o nevoie primitivă de a distruge, de a cuceri. Voia să o devoreze, să-i stăpânească sufletul și sfidarea, să o vadă arzând sub puterea dorinței lui. Femeie nenorocită. Îl atrăgea împotriva voinței lui. În pofida rațiunii. Ce naiba avea să facă cu ea?

O sărută.

Căldura izbucni în momentul în care buzele lor se atinseră. Nu vrusese să facă asta, era sigur că nu, dar să o sărute părea cel mai

logic lucru din lume. Un lucru necesar. O prinsese. N-o putea lăsa să scape. Modalitatea perfectă de a împiedica acest lucru era să o sărute până la epuizare. Gata. Încă mai putea gândi logic.

Alex închise ochii și se lăsă pradă întunericului. Emmy își întredeschise buzele sub ale lui, atât de moi, atât de dulci, iar el își strecură limba în gura ei, gemând de satisfacție. Fără să vadă, se bucură de toate celelalte senzații: finețea pielii ei, mirosul ei captivant, suspinul ei pe care îl simți pe buze.

Femeie nenorocită.

Emmy nu înțelegea ce se întâmpla. De ce o săruta Harland? Era o pedeapsă? Nu părea o pedeapsă. Era minunat, iar asta era atât de greșit că îi venea să râdă. Harland îi strecură limba în gură și începu să danseze cu a ei, iar ea prinse marginea mesei ca să nu-i arunce brațele în jurul gâtului și să-l tragă mai aproape.

Îi murmură numele între sărutări, iar Emmy simți un tremur în interior. Căldura creștea și se împrăștia în tot corpul. Era o greșeală. O greșeală îngrozitoare, incredibilă.

O nechibzuință fatalistă o cuprinse. Era pe cale să-și piardă libertatea, poate chiar viața. Era ultima șansă la un moment de fericire. Dacă-i spunea lui Harland să se oprească, avea să o facă. Era suficient de respectuos încât să o asculte dacă se opunea. Dar ea nu voia să se opună. Pentru prima dată avea să ia ceva, pe cineva, pe care și-l dorea pentru ea. Chiar dacă era cel care avea să o ruineze, Alexander Harland îi putea oferi unul dintre cele mai frumoase momente din viața ei.

– Stai! țipă ea.

Harland înlemni și se dădu înapoi, suspicios.

Emmy se aplecă într-o parte și stinse lampa.

Harland înjură când se lăsă întunericul și întinse mâna după ea, probabil crezând că va încerca să fugă. O prinse de brațe cu putere, iar Emmy râse încântată.

O, da.

Se aruncă în brațele lui, cu tot corpul, îi puse brațele pe după umeri și îi trase capul în jos. Harland se împletici în spate, luat prin surprindere, apoi gemu când Emmy își lipi buzele de ale lui. Înțepeni pentru o clipă, iar Emmy crezu că avea să o împingă, dar, cu un geamăt gutural, o ridică, ținând-o cu mâna de coapse.

Camera se învârti în întuneric. Emmy își înfășură picioarele acoperite de ciorapi în jurul șoldurilor lui și se ținu strâns. Harland o lipi de pieptul lui și se sărutară cu o pasiune care o penetră până la călcâie.

Era Icar, care zbura prea aproape de soare, în timp, Persefona, care era târâtă pe lumea cealaltă. Nu-i păsa. Poate că era un dezastru, dar era un dezastru incendiar, impresionant, glorios. O ceață în care mâinile lor se căutau, un întuneric în care gurile lor ardeau.

– Ești o mincinoasă, gâfâi el. Și o hoață.

Emmy nu putea să nege. Își încleștă mai tare degetele în părul lui. Harland îi prinse între dinți buza de jos și trase de ea.

– Te doresc mai mult decât orice femeie pe care am cunoscut-o.

Emmy îl răsplăti pentru declarație cu un alt sărut lung, plin de disperare.

Harland o strânse mai tare de coapse.

– Vreau să te pătrund. Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea.

O încântau cuvintele lui vulgare. Acesta era Harland pe care voia să-l cunoască, neînfrânat, necivilizat. Liber.

– Da, răspunse ea cu ardoare.

Harland se opri și își ridică privirea. Abia îl putea vedea, doar un contur întunecat, dar știa că îl surprinsese.

– Da, spuse cu mai multă convingere. Și nu ca să-mi dai drumul. Nu are de-a face cu asta. E vorba despre noi doi.

Nu spera la iertare. Nu spera la nimic altceva decât la plăcere. În sfârșit găsise pe cineva căruia putea să-i încredințeze trupul, dar și secretele. Harland nu avea să o rănească, indiferent cât de mult îl tachina și îl chinuia. Dacă era într-adevăr ultima ei noapte de libertate, atunci voia să o petreacă așa cum trebuia. Avea să ardă în lumină. Să termine totul într-o minge de foc.

Harland o strânse în brațe. Îi simți respirația greoaie, mișcarea rapidă a pieptului lipit de al el. Înăuntrul lui părea să se ducă o luptă. Cu siguranță era o bătălie între procedurile legale și membrul tare care o apăsa pe vintre.

Emmy își dorea ca dorința să câștige. Avea nevoie să câștige. Tot corpul îi ardea, îi tremura de nerăbdare.

– Dezbracă-te, spuse ea.

Capitolul 25

Porunca ei păru să-l elibereze de ultima fărâmă de control. Cu o mișcare bruscă, se întoarse și o duse în dormitor. Simți o adiere, apoi un nod în stomac când căzu pe pat, iar Harland se lăsă peste ea cu toată greutatea lui încântătoare, împingând-o în salteaua moale.

Aici era și mai întuneric. Era dezamăgită că nu-l putea vedea, că nu-i putea vedea expresia feței și trupul incredibil. Dar, vai, îl putea simți. Cum o mângâia, o strângea, o alinta, o dezmierda. Pe neașteptate, Alex se răsuci pe spate și o trase după el, iar Emmy era acum deasupra, încălecându-l.

– Cămașa, spuse el răgușit și i-o trase peste cap.

Emmy nu știa cine avea controlul, dar nici nu mai conta când amândoi voiau același lucru. Întunericul îi dădea încredere. Era frumoasă, invincibilă. Nerușinată.

Alex o prinse de șold și mâna îi alunecă în sus, iar Emmy rămase fără aer când trasă linia corsetului scurt. Se chinui să desfacă funda din față. El îi dădu mâinile la o parte și trase. Materialul de bumbac cedă, rupându-se. Emmy mișcă din umeri și reuși să-l scoată, apoi trase adânc aer în piept când el îi cuprinse în palme sânii goi.

Șuieră cu respirația întretăiată, un sunet de plăcere pură, absolută.

– Emmy, gemu, iar felul în care îi rosti numele, ca pe o binecuvântare, o făcu să radieze. Atât de fină.

Îi strânse sânii, iar ea își lăsă capul pe spate, savurând modul în care îi freca sfârcurile întărite. Emmy simți cum mușchii abdomenului i se încordară când se ridică. Zări ceva alb când Alex își scoase cămașa și o aruncă deoparte, apoi îi simți doar trupul puternic și fierbinte lipit de al ei.

Încă stătea deasupra lui, cu picioarele de o parte și de alta a șoldurilor sale, împingându-l în saltea. Nu-i venea să creadă că era dezgolită împreună cu bărbatul acesta. Bărbatul acesta. Căldura era incredibilă, conturul mușchilor era mai mult de atât când își

trecu palma peste brațele lui, până pe piept. Atingerea ei îl făcu să tremure, iar Emmy se mișcă în poala lui încercând să ajungă mai aproape de locul acela necunoscut și tare care pulsa și ardea între picioarele ei.

– Fată obraznică.

Alex își coborî capul și îi prinse între buze unul dintre sfârcuri, în timp ce cu mâna îi împingea sânul spre el. Emmy se arcui și se lăsă pradă limbii lui care se învârtea și lingea și buzelor care sugeau provocator. Da! Asta făcuse în seră. Și de data asta nu avea cine să-i mai întrerupă. Avea să i se dăruiască în totalitate; fără îndoieli, fără regrete. Voia asta, avea nevoie de asta, cu toată ființa ei.

Alex o apucă de șolduri și o trase de deasupra lui, în lateral. Salteaua se mișcă lângă ea și Emmy bănui că își dădea jos pantalonii. Se întinse lângă el și făcu același lucru, mișcându-și șoldurile, deși nu la fel de eficient ca el. Îl lovi cu cotul în coaste, iar el gemu, pe jumătate de durere și pe jumătate amuzat.

– Ticăloasă.

Nu mai fusese niciodată dezbrăcată cu un bărbat până acum. Deși era întuneric, simți cum tot trupul i se înroșește. Dar nu avu timp să se mai gândească la asta. Harland se întoarse pe o parte, cu fața spre ea, iar greutatea lui o făcu să alunece spre el. Trupurile lor se atingeau din cap până în picioare. Îi simțea mădularul apăsându-i vintrele, iar inima îi tresări de teamă și nerăbdare. Aproape se bucura că nu-l putea vedea.

Doamne! Chiar era pe cale să facă asta.

Alex îi găsi șoldul în întuneric și gemu de satisfacție în timp ce îi mângâie talia, coatele, umerii și gâtul. Apoi își încleștă degetele în părul ei și o trase spre el pentru un sărut amețitor.

– A mea, murmură el cu buzele lipite de gâtul ei, iar Emmy nu putu decât să-i răspundă cu un geamăt.

Alex o împinse pe spate și se așeză ușor deasupra ei, îi mângâie brațele și i le ridică deasupra capului. O prinse de încheieturi, dar îi dădu imediat drumul pentru a-și plimba degetele pe pielea sensibilă a brațelor, pe sâni și apoi mai jos. Îi puse palma pe abdomen, iar Emmy își ridică șoldurile, disperată să-l simtă mai jos, în locul care pulsa și ardea. Numai el putea calma frământarea din interiorul ei.

– Nu aduci decât necazuri, gemu el, iar ea nu-și dădu seama dacă se plângea sau o lăuda.

Mâna lui alunecă între picioarele ei, iar dorința se transformă într-o flacără de plăcere. Degetele lui fură acoperite de umezeala ei, iar Emmy începu să freamăte în timp ce el se juca și o tachina. Alex chicoti misterios, de parcă ar fi știut cât de mult o chinuia, apoi îi acapară buzele într-un sărut lacom.

Emmy gemu încântată și își arcui spatele când el își strecură un deget în interiorul ei, uimită de intensitatea plăcerii. Trupul i se încordă în jurul lui în timp ce o dezmierda; mișcări lungi și seducătoare, care îi provocau în vintre o tensiune neîndurătoare, arzătoare. Curând ajunse aproape de ceva spectaculos, ceva de care avea nevoie, dar la care nu putea ajunge. Își ridică șoldurile și, prin sunetele incoerente, îl implora să elucideze confuzia pe care i-o provocase.

– Harland!

Își lipi podul palmei de pielea ei.

– Acum, gemu el.

Ordinul lui o aruncă într-un abis invizibil. Întreg trupul i se încordă, apoi se cutremură, pe măsură ce plăcerea curgea în valuri în interiorul ei.

Încă tremura când Harland se ridică deasupra ei și își sprijini greutatea în mâini. O apăsa cu partea de jos a corpului, o greutate savuroasă, necunoscută, iar Emmy își desfăcu picioarele ca să-i permită să se poziționeze mai confortabil între coapsele ei. O învăluia, o captiva în cel mai frumos mod posibil, iar mirosul lui dulce, mirosul lor, o stimula și mai mult.

Aici, în întuneric, erau egali, amândoi la fel de orbi. Nu-l putea vedea, dar îi auzi geamătul gutural; îi vibră în piept și îl simți până în interiorul ei.

– Vreau să te pătrund. Și tu vrei asta.

– Da, gâfâi ea.

O apucă de mână și o coborî între ei. Emmy își ținu respirația când îi strânse degetele în jurul mădularului său și le acoperi cu ale lui. Gemu pasional și pumnul i se încordă involuntar.

– Pacoste, murmură răgușit.

Emmy făcu ochii mari când îl simți. Fin precum catifeaua și tare ca lemnul. Încă ghidând mâinile unite, se poziționă la intrarea corpului ei, alunecând între petalele ei umede, iar Emmy tremură de nerăbdare.

Alex ardea de dorință să-și unească trupul cu al ei, dar trebuia să știe ceva înainte.

– Sunt primul bărbat din viața ta? întrebă cu respirația întretăiată. Ești virgină?

Îi auzi vocea surprinsă.

– Da, eu...

– Voi avea grijă, promise el, dar ar fi trebuit să-și muște limba.

În ciuda a ce spusese, nu intenționase să ajungă atât de departe. Plănuise să o aducă la extaz cu mâna, ca apoi să o lase să facă același lucru pentru el. O satisfacere care să stingă acea dorință ridicolă și incomodă. Dar, brusc, să o pătrundă pe Emmy Danvers i se păru ceva esențial pentru a putea supraviețui.

Faptul că era virgină ar fi trebuit să stingă ardoarea pe care o simțea, doar îi confirmase ceea ce bănuia, dar faptul că avea să fie primul care să-i arate ce înseamnă plăcerea îi dădea satisfacție.

Își spuse că nu făcea dragoste. Era doar sex. Poftă trupească. Sex în cea mai pură formă. Dar asta nu explica afecțiunea care se împletea cu atracția. Voia să o domine și să o protejeze. Să o stăpânească și să-i ofere siguranță. Nu înțelegea nimic.

Emmy probabil interpretă tăcerea lui ca ezitare.

– Te-ai răzgândit, Harland? șopti ea, iar el auzi tonul provocator și falsul curaj din vocea ei.

Obrăznicătură mică.

Își arcui șoldurile și o pătrunse puțin, apoi o simți cum se încordează. Broboane de transpirație îi acopereau fruntea. Voia să se cufunde adânc, până la capăt, dar trebuia să-și respecte promisiunea. Nu voia să-i facă rău. Voia să experimenteze aceeași plăcere copleșitoare ca și el. Dar, Dumnezeule, cât de bine îl făcea să se simtă!

Își strecură mâna pe sub coapsa ei, o ridică pentru un unghi mai bun și alunecă încă un centimetru. Se retrase și împinse din nou, iar ea icni. Îl prinse de încheieturi ca niște cătușe. Îl strânse, iar el își dădu seama că îi plăcea senzația; îl ținea captiv cu o atingere.

Ura că nu o putea vedea. Cel mai mare coșmar al lui era să fie complet orb. Îi amintea prea mult de momentele de după explozia care îl lăsase parțial fără vedere. Rămăsese înlemnit pe jos, cu urechile țiuind și toate celelalte sunete înfundate din cauza timpanelor perforate. Pentru o clipă îngrozitoare, crezuse că rămăsese orb în totalitate. Apoi privirea i se limpezise și reușise să vadă fum,

cerul și pe Seb care se rostogolea spre el, cu fața plină de sânge. Niciodată nu fusese mai fericit să-și vadă prietenul.

Acum era aici, în întuneric, cu Emmy Danvers, iar cel mai mare coșmar al său deveni cea mai frumoasă fantezie.

Întunericul i-ar fi permis să-și imagineze că era altcineva, dar îi era imposibil să uite cu cine era. Aroma ei înnebunitoare îi inunda nările. Gustul pielii ei era unic, floral și fermecător. Nu avea cum să uite că ea era sub el. Emmeline Danvers, nenorocitul de Șoimul Nopții.

Emmy începu să se foiască nerăbdătoare și o pătrunse cu totul.

– Fir-aaar, gemu el.

Trase aer în piept, hotărât să-i permită să se obișnuiască cu noua senzație, dar ea fremătă sub el, iar Alex nu mai gândi limpede. Se legănă înainte și înapoi până când intră cu ușurință și se desfătă la auzul suspinului ei de fericire când găsi ritmul perfect.

Nu mai putea fi delicat. Era înnebunit după ea. Disperat. Mâinile ei se plimbau de-a lungul trupului lui, încleștându-se în păr, strângându-l de brațe. Îl zgârie pe spate și îi provocă o senzație de durere și plăcere care îl cutremură.

– A cui ești? gemu el.

– A ta, gâfâi ea. Alex Harland. În vocea ei se citea aceeași încântare și uimire ca și într-a lui. Întotdeauna am fost a ta, îngăimă ea.

Alex rămase fără aer. Nu o auzise bine. Nu avea cum. Totuși îl făcuse să ajungă pe culmea extazului. Emmy îl strânse cu putere când simți din nou aceeași ușurare, iar Alex fu pe cale să-și verse sămânța înăuntrul ei, dar avu un moment de rațiune.

Nu în ea. Cu un geamăt răgușit, se retrase și atinse punctul culminant pe cearșafuri.

Capitolul 26

Emmy rămase întinsă, gâfâind pe cearșafurile care se răceau cu fiecare clipă ce trecea. Se uită în întuneric în timp ce inima ei își recăpăta ritmul normal.

Ce făcuse? Fusese o nebunie, un impuls de pasiune nestăvilită. Totul și chiar mai mult decât îi povestise Sally.

Voia să râdă nebunește, poate să și plângă puțin. Simțea că îi tremură picioarele și că respiră greu, ca și cum ar fi fost pe punctul de a cădea într-o prăpastie și reușise să se redreseze la timp.

Nu mai era virgină. În ochii societății reputația ei era ruinată, dar nu-i păsa. Ce mai conta părerea societății când ea era pe cale să fie închisă și judecată pentru furt? Gravitatea situației punea lucrurile într-o altă lumină.

Dar nu avea regrete. Dacă aceasta avea să fie singura ei experiență de a face dragoste, atunci se bucura că fusese cu Harland. Niciodată nu-și imaginase că se putea dărui altcuiva; numai lui.

Ecoul acelui gând o făcu să se oprească. Oare spusese asta cu voce tare? Cu siguranță se gândise la asta. Era purul adevăr. Niciodată nu dorise un alt bărbat așa cum îl dorise pe el. Sentimentele față de el erau atât de complexe, încât nici nu încerca să le înțeleagă. Îl dorea, chiar și atunci când era rivalul ei. Se gândea mereu la el. Îi păsa de părerea lui.

Era îndrăgostită de el? I se părea ridicol, imposibil, totuși nu era doar poftă trupească, doar o simplă atracție. Cu cât îl cunoștea mai mult, cu atât îl admira mai mult.

Însă el nu avea de ce să știe aceste lucruri.

Harland. Nu se putea gândi la el ca Alex, în ciuda momentului intim pe care îl trăiseră. Nu putea să uite cine sau ce era.

Era întins lângă ea, în întuneric; auzea cadența expirațiilor profunde și căldura nefamiliară a corpului său lângă al ei. Ar trebui să profite de letargia lui. Ar trebui să sară în picioare și să fugă din

cameră. Dar se simțea la fel de extenuată ca el. Își simțea picioarele ca de plumb, ca și cum oasele i se dizolvaseră.

În plus, trebuia să înfrunte realitatea. Chiar dacă reușea să fugă din cameră, din clădire, unde putea să se ducă? Nu avea cum să scape de soartă. Luc încă se afla în celulele de la Bow Street. Sally și Camille erau încă acasă. Nu-i putea duce suficient de departe înainte ca Harland să-i prindă din urmă.

Expiră profund. Era atât de obosită. Era aproape ușurată că fusese prinsă.

Aproape.

Sentimentul de disperare îi strângea pieptul și o lăsa fără aer. Nu mai putea să fugă. Viața pe care o cunoștea se terminase. Odată cu răsăritul soarelui, totul avea să se schimbe. În rău. În mult mai rău. Oare putea vorbi cu familia ei înainte să fie închisă?

Când Harland se răsuci pe pat, Emmy tresări. Salteaua se mișcă atunci când se ridică și se dădu jos din pat, iar ea auzi foșnetul cearșafurilor. Ce avea să se întâmple acum? Se îmbrăca? Era pe cale să aprindă lampa? Să o interogheze?

Auzi zgomotul încuietorii când răsuci cheia, încuindu-i înăuntru, iar inima începu să-i bată nebunește. Harland se duse la fereastră și verifică zăvorul. Aparent mulțumit după ce verifică toate ieșirile, se întoarse și se așeză pe pat, cu spatele la ea.

Emmy înghiți și reuși să-și găsească cuvintele.

– Și acum ce se întâmplă?

Alex nu știa cum să-i răspundă. Nu știa ce naiba avea să facă cu ea. Ar trebui să o aresteze imediat, să o ducă la Bow Street și să o închidă într-o celulă lângă fratele ei. Să o predea autorităților competente. Să pună în mișcare roțile justiției.

Dar prin comparație cu ceea ce făcuseră acum, datoria și onoarea i se păreau niște concepte îndepărtate, reci. Nu era nimic rece la ce se întâmplase între ei. Fusese doar căldură: arzătoare, înflăcărată, incredibilă.

Și-o imagină pe Emmy, înghețată și înfometată în celulele de la Bow Street sau, și mai rău, așteptându-și sentința în condițiile mizere de la Newgate, la mila paznicilor corupți și a funcționarilor bolnavi. Putea fi violată, bătută, omorâtă.

Suspiciunea își făcu loc în gândurile lui. Îi spusese că nu se culca cu el pentru a obține tratament preferențial, dar nu cumva mințea? Cu siguranță ar face tot ce i-ar sta în putință ca să nu fie pedepsită. Oare acesta fusese un ultim efort? O încercare disperată să-l facă să renunțe la ceea ce urmărea? Își trecu mâna prin păr. Doamne, nu știa. Oare mimase dorința față de el? Nu credea asta. Îi răspunsese cu ardoare, iar trupul ei fusese dornic. Mădularul îi tresări când își aduse aminte.

Nu se mai culcase cu o virgină până atunci. Lipsa ei de experiență ar fi trebuit să i se pară plictisitoare, dar nu i se păruse ceva apăsător. Se bucurase de ea. Entuziasmul ei o făcuse și mai înduioșătoare. Alex se încruntă în întuneric. Ar fi trebuit să se miște mai încet. Să fie mai atent. Era atât de mică. Oare îi făcuse rău? Rupsese ceva? Auzise că unele virgine sângerează prima dată...

Se ridică și aprinse lampa de pe măsuță.

Emmy clipi în fața luminii care apăru brusc și încercă să se acopere panicată.

– Stai! țipă ea. Sunt dezbrăcată. Încercă în zadar să-și acopere sânii și triunghiul întunecat dintre picioare. Ești dezbrăcat! îngăimă ea, confirmând un lucru evident.

Înainte ca Alex să-și poată cere scuze, Emmy prinse marginea păturii și o trase peste ea, dispărând sub cearșafuri.

Alex înăbuși un zâmbet șovăitor. Și el, și femeile cu care se culca de obicei se simțeau confortabil dezbrăcați. Nu simțeau rușine și erau mândri de trupurile lor, așa cum era și normal. Formele feminine erau frumoase. Extrem de diferite, fine și curbate, cu adâncituri și goluri intrigante.

Dar Emmy Danvers, virgină până în urmă cu câteva momente, era clar rușinată. Era o grămadă acoperită de cearșafuri.

Alex își găsi pantalonii mototoliți pe podea și se îmbrăcă.

– Poți să ieși, îi zise. Sunt îmbrăcat decent.

Emmy scoase un sunet asemănător unui pufnet de râs.

– În fine, sunt îmbrăcat, rectifică el sec. Probabil că niciodată nu avea să fie decent. Ceea ce-i făcuse ei era cu siguranță indecent. Îngrijorarea reveni. Trebuie să mă uit la tine. E sânge?

– Poftim?

Vocea ei era înăbușită de cearșafuri. Alex prinse partea de sus și le trase, descoperindu-i capul. Părul îi era răvășit și îi acoperea chipul.

– Te-am rănit? întrebă din nou. Uneori, prima dată...

Pielea pe care o putea vedea, o parte a obrazului și a gâtului, se îmbujoră.

– Ah! Nu, nu cred. Adică a durut puțin, la început, când ai, ah... sunt bine. Chiar sunt bine.

Alex se încruntă, neștiind dacă să o creadă sau nu. Neavând de ales, oftă și stinse lampa.

Nu gândea suficient de limpede încât să o interogheze acum. Trebuia să doarmă. Se gândi să o încuie în cameră și să se culce în dormitorul lui Benedict, dar nu avea încredere că nu va încerca să scape dacă o lăsa singură. Nu putea să lase garda jos nici măcar pentru o secundă în preajma ei. Deci, trebuia să rămână cu ea până dimineață.

Oftând, se întinse înapoi pe pat. Înainte ca Emmy să obiecteze, îi trase cearșafurile, i se alătură sub ele și o strânse în brațe. Emmy înlemni.

Cu spatele la el, corpurile lor se potriveau perfect. Fundul ei mic se cuibărea în vintrele lui, iar vârful capului îi venea exact sub bărbie. Spatele ei îi încălzea pieptul și trase adânc aer în piept, simțindu-i aroma părului.

Doamne, cât îi plăcea mirosul ei.

Îi puse brațul peste umeri și făcu un efort supraomenesc pentru a-l pune peste pieptul ei fără să-i cuprindă unul dintre sâni.

Poate simțind că purta încă pantalonii sau pentru că știa că nu are scăpare, Emmy se mai relaxă puțin.

– Am somnul foarte ușor, o avertiză el. Îmi voi da seama în secunda în care încerci să scapi. Nici să nu te gândești la asta.

Nu-i răspunse, iar Alex se relaxă. Se simțea extrem de fericit, deși mintea și inima îi erau în război.

Sau era un război între minte și părțile intime? Oare dorința temporară îl orbea? Nu ar fi fost prima dată când era păcălit de un chip inocent. Oare putea să tragă glonțul care să o omoare pe Emmy? Oare putea să o vadă moartă ca pe fata cu grenada din Spania? Poate că acum nu avea să fie nevoit să apese trăgaciul, dar rezultatul avea să fie același.

Se încruntă în întuneric. Situațiile nu erau la fel. Emmy nu rănise pe nimeni. Nu era un pericol pentru nimeni dacă rămânea în libertate. Oare putea să o creadă dacă promitea să nu mai fure niciodată?

Nu era sigur. Dar era clar că ceva o forța să continue furturile în ciuda pericolului. De îndată ce se lumina de ziuă, avea să o facă să-i explice.

Emmy rămase nemișcată în brațele lui Harland, fără a putea crede cum se desfășurase seara. Modul în care o ținea, cu trupul încolăcit în jurul ei, ar fi trebuit să i se pară o închisoare, în schimb se simțea... în siguranță.

Închise ochii strâns. Era o greșeală să caute consolare la un bărbat care nu-i putea aduce decât durere.

Când fusese mai tânără visase la cum ar fi să-l aibă pe Alexander Harland de partea ei, nu ca adversar, ci ca aliat. Ar fi fost un partener minunat, suficient de inteligent să plănuiască și să comploteze. Suficient de puternic să o protejeze de toți Dantonii din lume. Ce bine ar fi fost să-l fi avut alături când primise prima scrisoare!

Din păcate, o hoață nu putea angaja un detectiv de la Bow Street ca s-o ajute să-l găsească pe bărbatul care o șantaja. Aproape pufni la ideea ridicolă.

Se mai relaxă puțin. Era o senzație ciudată să se afle în brațele unui bărbat, dar în același timp i se părea complet naturală, ca și cum mai făcuse asta de o mie de ori înainte. Atât de prostesc. Era doar un armistițiu temporar, nimic mai mult. La răsărit, aveau să fie din nou dușmani. Dar pentru câteva ore putea pretinde că nu există ziua de mâine.

– Dormi, murmură Harland, iar ea simți pe spate vibrațiile pieptului lui.

Ce altceva putea face? Închise ochii și se lăsă pradă oboselii.

Capitolul 27

Când se trezi, aproape se crăpase de ziuă. Se așeză pe o parte și privi cum lumina se schimbă de la un gri-închis, la alb perlat și își dori să fi putut rămâne în întuneric pentru totdeauna.

La un moment dat, în timpul nopții, Harland îi dăduse drumul. Încă dormea lângă ea, întins pe spate, și trăsăturile lui deveneau mai clare cu fiecare minut care trecea. Era atât de frumos că aproape îi frângea inima. Avea părul răvășit și pieptul dezgolit sub cearșaful care se adunase în jurul taliei. Își amintea senzația mătăsoasă a părului printre degetele ei.

Avea pielea brăzdată de mici cicatrici, iar ea se abținu să nu-și treacă degetele peste ele, să-și pună palmele pe mușchii lui bine definiți. Îi amintea de statuia pe care o văzuse la Muzeul Britanic. Nu de gladiator, deși era la fel de musculos, ci de sclavul pe moarte. Chipul lui serios era relaxat, iar buzele frumoase erau moi și îngrozitor de tentante. Părea puternic, dar surprinzător de vulnerabil, aproape ca un băiețel.

Emmy oftă.

Nu mai putea visa cu ochii deschiși. Era momentul să-și înfrunte situația.

Expirația ei îl trezi. Își aținti ochii albaștri-cenușii asupra ei. Pentru o clipă zări în ei confuzie și neîncredere, dar își aduse aminte și imediat se trezi complet. Probabil că era ceva ce învățase în urma anilor în care fusese soldat.

Se ridică brusc și înainte ca Emmy să clipească, era deja lângă ușă. Se aplecă și luă cămașa și pantalonii ei, care căzuseră pe podea, iar ea se înroși când își aduse aminte că era dezbrăcată sub cearșaf.

I le aruncă, fără să schițeze vreun gest.

– Îmbracă-te. O să te aștept afară.

După ce plecă, Emmy folosi oala de noapte și se clăti cu niște apă pe care o găsi în urcior. Ștergarul de bumbac mirosea ca el. Când

se uită în oglinda de bărbierit, i se adeveriră cele mai mari temeri, abia dacă se recunoștea. Avea părul încurcat și răvășit, iar buzele îi erau mai umflate decât de obicei. Își trecu mâinile prin păr, apoi îl împleti în coadă și folosi o ață din ștergar ca să o lege la capăt.

Când se aplecă după pantaloni, mușchi ai abdomenului pe care nu-i mai observase până atunci începură să o doară, dar după ce se îmbrăcă, se simți mai pregătită să înfrunte orice ar fi urmat. Își îndreptă spatele, deschise ușa și intră în cușca leului.

Se așezase pe scaunul din spatele biroului și îi făcu semn către scaunul de dincolo de suprafața de lemn șlefuit. Din fericire, se îmbrăcase cu o cămașă; Emmy se îndoia că ar fi fost capabilă să gândească rațional dacă ar fi distras-o cu pieptul lui gol.

– Așază-te.

Emmy se așeză.

Alex își drese glasul și o străpunse cu privirea.

– Cred că trebuie să lămurim câteva aspecte legate de rolurile noastre în acest spectacol, domnișoară Danvers.

Emmy tresări la auzul exprimării oficiale, dar reuși să-i răspundă pe același ton.

– E o farsă? O comedie? O tragedie?

– Încă nu m-am hotărât.

Își întinse palmele pe birou. Nu avea să se gândească la mâinile acelea pe trupul ei.

– Negați că sunteți hoața cunoscută ca Șoimul Nopții?

Ridică ușor dintr-un umăr și îi aruncă o firimitură cu care să-l calmeze.

– Acela era tatăl meu.

Alex se încruntă la ea. Ridică o sprânceană. Granițele fuseseră trasate. Noaptea trecută fusese prea panicată ca să gândească logic, dar în dimineața aceasta nu avea să se predea fără să lupte.

– Singurul lucru pe care îl puteți dovedi este că am intrat ilegal în dormitorul dumneavoastră, spuse ea cu calm. Iar asta nu e chiar o infracțiune. Nu sunt singura femeie care vine neinvitată în dormitorul dumneavoastră la miezul nopții.

Încercă să ignore fiorul de gelozie pe care i-l provocă acel gând.

Alex o privi nerăbdător.

– Tatăl dumneavoastră este mort. Nu un om mort a intrat la Rundell & Bridge. Nu un om mort a furat diamantul albastru de

la Muzeul Britanic. Se aplecă mai aproape. Nu un om mort m-a numit un bolovan fără reacții.

Emmy își mușcă buza ca să nu zâmbească. Deci asta încă îl deranja? Foarte bine.

– Ce vreți să vă spun? Că am devenit Șoimul Nopții după tatăl meu? Credeți că cineva va crede asta? Sunt doar o femeie firavă și nesăbuită.

Spera ca asta să fie părerea judecătorilor dacă era supusă vreodată unui proces. Avea să se folosească de toate prejudecățile masculine: o tânără ca ea era mult prea proastă ca să pună la cale o asemenea serie de jafuri îndrăznețe, era prea slabă ca să le poată duce la capăt.

– Nu ați lucrat singură. Știu foarte bine că fratele dumneavoastră este implicat. La fel și slujitoarea aceea, Sally Hawkins.

La naiba! Emmy încercă să rămână impasibilă. Era pregătită să-și asume vina pentru toate infracțiunile Șoimului Nopții, cu condiția ca familia ei să fie cruțată. Poate era timpul să-i distragă atenția. Îi zâmbi melancolic.

– Mi-aș dori să ne fi cunoscut în alte circumstanțe, Lord Melton. Dar adevărul este că sunt...

– O infractoare, sugeră el suav.

Emmy își înclină capul, dar refuză să recunoască cu voce tare.

– Iar dumneavoastră sunteți...

– Nu un infractor.

– Exact. Așa că vom fi mereu în părți opuse. Ca Wellington și Napoleon. Dar îmi place să cred că am fi putut fi prieteni.

Alex pufni.

– E ca și cum le-ați cere avocatului apărării și procurorului să fie prieteni. Îi aruncă o privire ce îi provocă un nod în stomac. Cred că suntem destinați să fim dușmani pasionali.

Urmă o pauză stânjenitoare.

– Nu ai cum să scapi, spuse el încet. Știi asta, nu-i așa?

Entuziasmul tachinării dintre ei se stinse și fu înlocuit de un fatalism profund.

– Vorbește cu mine, îi ceru el. Spune-mi cum ai devenit Șoimul Nopții. Nu e ceva ce s-a întâmplat peste noapte. Probabil ți-a luat ani de zile să-ți perfecționezi abilitățile. Cine te-a învățat? Tatăl tău?

Emmy închise ochii. Și așa începea. Interogatoriul necruțător menit să-i dărâme zidurile de rezistență. Chiar nu mai avea rost să încerce să scape. Până la urmă, avea să o facă să cedeze. Nu se oprea până nu primea toate răspunsurile, dovezile de care avea nevoie. Chiar dacă mai trăgea de timp acum, nu ar fi decât o pauză de scurtă durată. Poate că avea să fie o ușurare să mărturisească în sfârșit.

Își îndreptă spatele în scaun și încercă să imite încrederea absolută a lui Camille.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu devin o infractoare, dar a fost inevitabil, ținând cont de deciziile tatălui meu. Și cum nu aveam de ales, am ales să privesc asta ca pe o provocare personală. Dacă trebuia să fiu o hoață, atunci aveam să fiu cea mai bună hoață din Londra.

Expresia surprinsă de pe chipul lui era încântătoare. Era evident că nu se aștepta să obțină o mărturisire atât de ușor. Emmy zâmbi.

– Sunt o infractoare extraordinară, dacă pot spune asta.

– Ai fost, spuse el cu duritate. Până ai fost prinsă.

Inima i se strânse în fața adevărului indiscutabil.

– De ce pietre prețioase? întrebă el. Și de ce doar cele ale Coroanei franceze?

A, deci făcuse legătura. Se gândise deja la asta. Cum altfel ar fi putut să-și dea seama că avea să fure rubinul lui Lady Carrington și nu altceva?

Îi zâmbi puțin tristă.

– Cum este fraza aceea? Drumul către iad este pavat cu bune intenții.

Harland se lăsă pe spate și începu să bată cu degetele în brațele scaunului.

– Știi care este adevărata definiție legală a furtului, nu-i așa? Adică să iei ceva care nu-ți aparține fără intenția de a-l returna.

Emmy fu cuprinsă de un val de furie.

– Am toată intenția să le returnez! Doar că nu oamenilor de la care le-am furat. Se vor întoarce la proprietarul de drept.

– Și presupun că tu ai decis cine este proprietarul lor de drept. Sarcasmul din vocea lui era atât de ascuțit, încât ar fi putut tăia sticla.

– Bineînțeles. Poporul francez.

Tăcerea care urmă era asurzitoare. Harland se uită la ea de parcă ideea că ar fi avut un motiv nobil pentru a fura nestematele nici nu-i

trecuse prin cap. Se simțea puțin insultată. Chiar o crezuse atât de lipsită de scrupule?

– Nu ai nici o remușcare față de ce ai făcut?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare, dar Emmy îi răspunse oricum.

– Sincer? Nu. Mă simt mândră. Dacă te aștepți la scuze, va trebui să aștepți mult și bine. N-o să-mi cer niciodată scuze pentru că mi-am făcut datoria. Datoria față de tatăl meu și datoria patriotică față de Franța.

Să fure bijuteriile era lucrul corect din punct de vedere moral. Emmy chiar credea asta. Dar își dorea ca responsabilitatea să fi revenit altcuiva. Patriotismul era un lucru bun, dar când o întorsese împotriva lui Harland, un om la care ținea, distrusese orice șansă la un viitor împreună cu el.

Harland oftă.

– Diamantul pe care l-ai luat de la Rundell & Bridge aparține Prințului Regent. Îl vrea înapoi.

– Păi, nu-l poate avea. Nu este al lui.

– Spune-mi unde este.

– Nu pot, zise cu sinceritate.

Nu avea idee ce făcuse Danton cu el. Lui Harland îi tresări un mușchi al mandibulei.

– Prostuțo! Asta nu e un joc. E o problemă foarte serioasă. Cine te-a pus să faci asta? Fratele tău? Bunica ta?

– Nimeni. Am fost doar eu. Am lucrat singură. Își încleștă pumnii. Nu înțelegi. A trebuit să o fac.

Ochii lui licăriră, iar Emmy încercă să se gândească la ceva care îl putea calma.

– Și dacă colaborez? întrebă repede. Voi returna diamantul alb și pe cel albastru de la Muzeul Britanic, în schimbul imunității.

Nu știa cum avea să recupereze bijuteriile de la Danton, dar...

– Prințul nu va accepta niciodată asta. Vrea ca Șoimul Nopții să înfrunte toate rigorile legii. Și ce se întâmplă cu celelalte bijuterii furate de-a lungul anilor? Ar trebui să uităm de ele, nu-i așa?

Oftă îndelung, cu exasperare. Emmy își întoarse privirea către perete, concentrându-se la sticla de parfum care încă se afla pe măsuță. Nu era în postura să negocieze. Era pierdută. Dar încă îl putea trage pe Danton după ea.

– Prea bine. Îți voi spune cine „m-a pus să fac asta". Un bărbat pe nume Emile Danton, un francez.

Îi povesti despre scrisorile lui Danton. Despre amenințări și cereri. Despre jaful de la Rundell & Bridge, despre cel de la muzeu, având grijă să nu-i implice pe Luc, Sally sau Camille în mărturisirea ei. Harland o ascultă în tot acest timp, iar când termină, Emmy trăi un ciudat sentiment de ușurare.

Scaunul lui scârțâi când îl dădu în spate, iar el se ridică cu o expresie impasibilă.

– Trebuie să plec.

– Unde?

– La Bow Street. O să-l eliberez pe fratele tău.

Respiră ușurată, deși Luc era eliberat doar pentru că ea se incriminase.

– Mulțumesc.

Harland încuviință din cap, se duse către un cufăr frumos de mahon și scoase o lavalieră. Emmy se gândi că și-o va pune la gât, dar el dispăru în dormitor, iar Emmy auzi surprinsă zgomotul apei în vasul de porțelan. Se întoarse răsucind bucata de material, acum udă.

– Bumbacul e mai rezistent când e ud, zise el sub formă de explicație. Pune-ți mâinile în spatele scaunului.

Emmy gemu în semn de protest, deși nu se așteptase cu adevărat să o lase singură în cameră, nelegată.

– Promit că nu o să fug.

Harland nu-i răspunse. Emmy încercă să ignore senzația respirației lui calde pe gâtul ei când se aplecă în spatele ei și îi strânse bucata de bumbac umed în jurul încheieturilor.

– Asta pare să fie un obicei în viața mea din ultimul timp, spuse ea în glumă ca să ascundă panica. Sunt mereu captivă în locuri în care nu vreau să fiu. Butoaie. Sarcofage. Camerele domnilor.

– Îmi pare rău, răspunse el răgușit. Nu va dura mult.

Nu, bineînțeles că nu. Probabil avea să se întoarcă de la Bow Street cu un set de lanțuri pe mărimea ei. Era surprinsă că nu avea unul la îndemână, pentru situații ca aceasta.

Mai trase o dată de legătură și se dădu înapoi, aparent mulțumit. Emmy încercă să-și miște încheieturile și se abținu să nu înjure. Chiar nu avea cum să scape, să-l ia naiba.

Auzi foșnetul hainelor în spatele ei, dar refuză cu vehemență să se uite până nu se îmbrăcă. Când apăru în fața ei, încercă să nu se

încrunte. Era incredibil de frumos. Umerii lați și coapsele lungi, care cu doar câteva ore în urmă fuseseră lipite de ea, ieșeau în evidență prin pantalonii maronii și redingota elegantă.

Voia să-i tragă un șut în tibie.

Harland se uită pentru o clipă la chipul ei îmbujorat, parcă memorându-i trăsăturile, apoi își coborî privirea spre decolteu, unde sânii îi erau împinși în față din cauza poziției nefirești a mâinilor. Își trecu mâinile prin păr cu un gest abătut și obrajii i se înroșiră.

Emmy ridică din sprâncene cu aroganță.

– Stai aici, îi ordonă el.

Îi aruncă o privire exasperată pentru a-i aminti cât de ridicol era.

– Pleacă.

Alex încuie ușa, băgă cheia în buzunar și porni pe hol, disperat să lase în urmă femeia enigmatică. Abia își putea ține în frâu nevoia de a fi violent. Nu cu Emmy, ci cu nenorocitul care o pusese în acea situație imposibilă.

Ironia faptului că își schimbase atitudinea – acum nu mai era furios pe ea, ci pentru ea – deveni evidentă în mintea lui. Dorința de a o proteja, de Danton, de ea însăși, de alegerile prostești, era aproape copleșitoare.

Văzuse cu ochii lui toate aspectele violenței în cei trei ani de război. Știa cât rău ar fi putut face unei persoane. Gândul că cineva o putea răni pe Emmy îi dădea fiori. Dacă Danton se atingea de un singur fir de păr din capul ei, avea să-l dezmembreze cu mâinile goale.

Alex expiră îndelung și încercă să se calmeze. Avea nevoie de spațiu. Nu să fie aproape de ea. Emmy Danvers era periculoasă. Îl lăsa fără aer. Nu era de mirare că nu putea să gândească limpede; creierul lui rămânea fără oxigen ori de câte ori se afla în prezența ei.

Ce voia de la ea? Râse cu disperare. Voia să fie o altă femeie. Voia să fie fata perfectă și inocentă pe care și-o amintise atâta timp. Voia să nu fie o infractoare.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost Șoimul Nopții? Încercă să găsească un răspuns. Dacă ar fi recunoscut-o într-o sală de bal și ar fi recunoscut-o ca fiind fata din grădină și ar fi aflat că este un exemplu de virtute, complet acceptată de societate? Ar fi luat în calcul să se căsătorească?

Se îndoia. Deși ar fi fost atras fizic de ea, nu-și putea imagina că ar fi avut multe în comun cu un model de perfecțiune. Ar

fi fost plictisit alături de o femeie perfectă, robotică din înalta societate, care voia doar să organizeze petreceri și să meargă la cumpărături. Ce-l atrăgea la Emmy erau curajul, inteligența și pasiunea pentru aventură.

De obicei își pierdea interesul pentru o femeie după ce ajungea cu ea în pat. Emoția urmăririi, misterul dispăreau. Ar fi trebuit să fie imun la farmecele ei până acum. Dar, dacă era posibil, acum era mai atras de ea decât noaptea trecută. Chiar și după ce mărturisise.

Ar trebui să fie încântat. O prinsese pe Șoimul Nopții și o făcuse să-și mărturisească infracțiunile. Dar toate acestea păleau în comparație cu triumful pe care îl simțise când corpurile lor se uniseră, când trăise satisfacția de a o ține în brațe. O dorea din nou.

Nu. Scăparea de noaptea trecută trebuia considerată nebunie temporară provocată de șoc și o varietate de emoții contradictorii. Să se culce cu ea a doua oară ar fi fost o greșeală colosală pentru care nu exista nici o scuză. Evitase dezastrul reușind să nu-și verse sămânța înăuntrul ei, dar nu avea încredere că ar mai putea face asta dacă se lăsa dus de val a doua oară. Îl făcea să-și uite propriul nume.

Îi părea rău că fusese nevoit să o lege. Vederea ei, cu pieptul care urca și cobora de furie, nu ar fi trebuit să-i trezească gânduri atât de păcătoase. Știa că există anumite locuri, cluburi, în Londra, care îi satisfăceau pe cei cu asemenea nevoi, iar el nu-și imaginase vreodată că i s-ar părea tentant ca o femeie să fie legată, la mila lui. Până acum. Mădularul încă îi era tare.

Femeie nenorocită. Ce avea să facă cu ea?

Capitolul 28

Lui Emmy i se păru că Harland fusese plecat ore întregi. Auzea ticăitul unui ceas undeva în dormitor, dar nu-l putea vedea. Se răsuci puțin câte puțin cu scaunul ca să fie cu fața spre ușă. Auzi de câteva ori pași grei dincolo de ușă, probabil unul dintre servitorii imenși de la Tricorn, dar nimeni nu intră.

Chiorăitul stomacului îi aduse aminte că nu mâncase micul dejun, iar foamea nu îi îmbunătățea dispoziția. O serie de gânduri negre i se succedară în minte. Faptul că nu știa ce avea să se întâmple o înnebunea. Într-un final, ușa se deschise și Harland intră în cameră, învăluit de parfumul de pin. Expresia lui sumbră nu prevestea nimic bun.

Inima începu să-i bată nebunește de frică.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? E vorba de Luc?

În loc să-i răspundă imediat, se chirci în spatele scaunului și îi dezlegă mâinile. Căzură pe lângă ea ca niște greutăți și Emmy le răsuci ca să repornească circulația.

Harland se așeză pe scaunul din spatele biroului.

– Fratele tău e bine. Am fost la Bow Street și l-am eliberat.

– Și? îl îndemnă ea, fiind sigură după expresia lui că mai era ceva.

– Cât eram acolo, m-am întâlnit cu colegul meu, Sebastien Wolff. Tocmai se întorsese de la Gravesend.

Emmy îl privi nedumerită.

– De ce s-a dus acolo?

– Să verifice bijuteria pe care nu ai apucat să o furi. Safirul Ruspoli.

Emmy rămase cu gura căscată.

– Știi unde e?

– Am avut puțin ajutor de la șeful Securității franceze, Vidocq.

– Sunt impresionată. Nici nu începusem să-l caut. Cine îl are?

Alex își relaxă sprâncenele.

– Se afla în posesia unui diplomat italian pe nume Franco Andretti. Din păcate, Seb a ajuns acolo la timp să vadă o scenă a crimei. Andretti a fost omorât noaptea trecută.

Emmy rămase fără aer.

– Poftim?

– Asasinul a lăsat o pană neagră la locul crimei.

Emmy încercă să nu țipe îngrozită.

– A făcut să pară o crimă comisă de Șoimul Nopții?

Una era să fii considerat hoț de bijuterii, și alta să fii suspect de crimă. Danton. El trebuie să fi fost. O amenințase cu violență, dar nu se gândise niciodată la ceva atât de grav precum crima. Era clar că nebunul nu avea să se dea în lături de la nimic pentru a obține bijuteriile. Faptul că îl implicase pe Șoimul Nopții într-o crimă atât de oribilă era un avertisment clar. Familia ei urma dacă nu făcea ce-i cerea.

Dumnezeule! Cum putea recupera lucrurile pe care le ascunsese tatăl ei dacă era prizonieră aici, sau întemnițată la Bow Street?

Dintr-odată, nu mai putu să respire, indiferent cât de repede încerca. Se aplecă în față și își puse fruntea pe genunchi ca să nu leșine. Harland îi puse mâna pe spate și începu să o mângâie de-a lungul șirei spinării într-un gest liniștitor atât de eficient, că aproape suspină recunoscătoare.

– Inspiră adânc, îi zise el. Încet.

Amețeala se atenuă și se ridică la loc. Harland se întoarse în spatele biroului.

– Criminalul a luat safirul? întrebă ea, deși știa răspunsul.

– Da. Seiful era deschis, dar gol. Hoțul l-a obligat pe Andretti să-l deschidă, apoi l-a împușcat cu sânge-rece.

– Deci acum Șoimul Nopții e căutat pentru crimă.

Nu-și mai simțea buzele. Abia mai putea vorbi. Harland încuviință din cap.

– Sigur un judecător își va da seama că este opera unui imitator, nu? își putea auzi disperarea din voce. Șoimul Nopții nici măcar nu a spart vreo fereastră. Nu e tipic.

Se simți neputincioasă, furioasă. Danton pătase memoria tatălui ei, moștenirea lui. Privirea gri-albăstruie a lui Harland părea să ardă din interior.

– Mă îndoiesc că un judecător se va obosi să analizeze dovezile. Prezența unei pene negre e incriminatoare. Numai furturile sunt suficiente pentru a-l trimite pe Șoimul Nopții la eșafod. Asta doar adaugă greutate unei sentințe inevitabile.

Nu era nevoie să spună care avea să fie sentința. Moarte. Emmy se aplecă în față și întinse mâinile spre el. Își simți inima ca de piatră.

– Lasă-mă să scriu familiei mele. Trebuie să-i avertizez. Te rog.

Harland miji ochii la ea.

– Crezi că Danton a făcut asta, nu-i așa?

– Cine altcineva ar putea fi?

Alex se uită la ea de peste birou. Pe chipul palid, ochii ei erau imenși, pistruii erau mai proeminenți decât de obicei. Însă buzele ei erau roz aprins, pentru că și le mușcase de îngrijorare sau după aventura lor pasională de noaptea trecută. Se înroși când își aduse aminte.

Privirea ei era atât de speriată, atât de lipsită de speranță, că îl durea inima. Își încleștă pumnii ca să reziste tentației de a sări în direcția ei, de a o strânge la piept și de a-i spune că totul va fi în regulă. Nu era un prinț pe cal alb. Nu-i putea promite nimic.

Gâtul i se mișcă atunci când încercă să vorbească.

– Ajută-mă, reuși să spună într-un final. Ochii îi licăriră cu hotărâre. Danton mă va contacta în curând ca să vadă dacă am reușit să fur rubinul. Se uită la nestemata care era încă pe măsuță, lângă sticla de parfum. Dacă află că am fost arestată, o să-mi distrugă familia. Lasă-mă să mă întorc acasă, doar până mă contactează. Voi stabili să mă întâlnesc cu el să-i dau rubinul și poți să-i întinzi o capcană.

Se uită în ochii lui și Alex simți acea tresărire, acum familiară. Nu putea să nu admire felul în care înfrunta problemele, cu capul înainte, fără să clipească. Era ca un biet aristocrat curajos care pășea cu mândrie pe scările ghilotinei. Osândită, și totuși sfidătoare.

– Nu voi încerca să scap, zise ea, anticipând replica lui. Sunt pregătită să fiu judecată pentru furturile Șoimului Nopții, dar refuz să fiu pedepsită pentru o crimă cu care nu am avut nimic de-a face. Danton trebuie oprit. Dacă îl prinzi, vei avea și criminalul și bijuteriile. Vei fi un erou.

Expresia ei îi spunea clar că dacă îi returna bijuteriile Prințului Regent, ar fi fost orice, mai puțin un erou.

Alex fu pe punctul să-i răspundă când o agitație de pe hol îi atrase atenția. O voce feminină și tonul mai gros al lui Mickey se amestecau într-o ceartă aprinsă. Deschise ușa la timp să îl vadă pe Mickey ținând strâns de braț o femeie frumoasă și durdulie care urca scările spre el, avansând ca o furie răzbunătoare.

– Alexander Harland? întrebă ea și modul în care îi striga numele era dovada clară că venea din East End. Ce-ai făcut cu Emmy, nenorocitule? Știu că e aici!

– Sally!

Emmy ieși pe lângă el. Alex încercă să o apuce de guler, dar fu prea rapidă. Se aruncă în brațele străinei ciufulite, cu un scâncet de fericire. Cele două femei se îmbrățișară, apoi se despărțiră și începură să vorbească în același timp.

– Sally! Ce faci aici?

– Em! Slavă Domnului! Nu știam ce să mai fac.

– Ce vrei să spui?

Emmy observă clar starea femeii. Părul lui Sally era desfăcut pe umeri și nu se deranjase să-și pună bonetă sau mănuși. Alex observă, aproape fără emoție, că avea un decolteu extraordinar.

– Ce s-a întâmplat? vru Emmy să știe.

– Încă o scrisoare, răspunse femeia pe un ton sumbru.

Îi aruncă lui Alex o privire alarmată, iar el înclină din cap cu sarcasm.

– Nu e nevoie de discreție, domnișoară Hawkins, spuse el încet, gândindu-se că această femeie era slujitoarea lui Emmy și complicea ei, Sally Hawkins. Cum reușise să-și ascundă formele feminine cu deghizarea de spălător de geamuri, acesta era un mister. Eu și domnișoara Danvers nu avem secrete. Savură modul în care Emmy se înroși la insinuarea lui deloc subtilă. Ce are de spus domnul Danton?

Sally o privi acuzator pe Emmy, parcă dezamăgită că cedase și îi mărturisise totul, apoi băgă mâna în decolteul amplu și scoase o bucată de hârtie împăturită. Suferința i se putea citi pe chip și ochii i se umplură de lacrimi.

– Îl are pe Luc!

Capitolul 29

Sally îi aruncă scrisoarea mototolită lui Emmy, care o citi cât de repede putu. Se pare că Luc fusese eliberat de la Bow Street și răpit aproape imediat de Danton.

– L-am întrebat pe unul dintre măturători, zise Sally. L-a văzut pe Luc urcându-se într-o trăsură de la capătul străzii, dar nu i s-a părut nimic ciudat. Nu avea nici un însemn sau simbol.

Emmy închise ochii, amenințarea lui Danton plutind în fața ei. Luc era ostaticul lui.

Îl lăsă pe Harland să ia hârtia dintre degetele ei tremurânde.

Dumnezeule! Nu se gândise că lucrurile puteau fi mai rele decât arestarea ei. Dar acum Danton amenința să-l omoare pe Luc dacă nu primea în următoarele douăzeci și patru de ore toate bijuteriile furate de tatăl ei.

„Dacă vă îndoiți de cuvântul meu", scrisese, „uitați-vă la exemplul domnului Andretti. Aceasta este soarta celor care îndrăznesc să mă sfideze."

Emmy tremură. Oare mențiunea aceea era o probă suficientă pentru a dovedi că Danton îl omorâse pe italian? Sigur era suficient ca să-l convingă pe Danton s-o ajute, nu:

– Camille știe? întrebă.

Sally dădu din cap.

– Încă nu. Era tot în camera ei. Am venit direct aici. Ce ar trebui să facem? Lacrimile ei erau pe cale să se reverse, dar le șterse în grabă. Nenorocitul ăla! Dacă îi face vreun rău lui Luc, o să-l...

Nu păru să găsească o descriere suficient de bună pentru a termina propoziția. Emmy o apucă de cot și o trase în camera lui Harland, unde se așezară pe fotoliile care încadrau șemineul.

Sally se uită în jur cu ochii mari, fără îndoială văzând cearșafurile mototolite și trăgând propriile concluzii, absolut corecte, legate de motivul pentru care Emmy nu se întorsese acasă noaptea

trecută. Îi aruncă lui Emmy o privire cu subînțeles, dar, din fericire, nu spuse nimic.

Harland intră în cameră și își aținti privirea pătrunzătoare asupra lui Sally.

– Acum cât timp a fost livrată scrisoarea?

– Aproximativ o oră.

– De un mesager?

– Da. Unul dintre băieții de pe stradă. Nu avem cum să ne dăm seama de unde a venit. Am mai încercat asta. Nici unul dintre ei nu știe unde locuiește.

– Momentan, domnișoara Danvers ne ajută cu investigațiile.

Emmy pufni într-un râs lipsit de eleganță la auzul cuvintelor pe care le alesese: sigur „ajută cu investigațiile".

Harland o ignoră.

– Domnișoară Hawkins, ar trebui să vă întoarceți la Waverley Garden și să așteptați instrucțiuni. Îi puteți spune contesei ce s-a întâmplat oricând doriți.

Emmy deschise gura să comenteze faptul că dădea ordine scurte legate de familia ei, dar Alex îi aruncă o privire care o făcu să tacă.

– Eu și domnișoara Danvers, continuă el, vom discuta despre locul bunurilor obținute ilegal de Șoimul Nopții.

Sally o privi cu disperare pe Emmy, iar ea ridică din umeri cu un gest care spunea: „ce aș putea face"? Între bijuteriile Șoimului Nopții și viața fratelui ei nu exista cu adevărat o alegere. Luc era mai important decât orice moft patriotic. Își iubise tatăl din tot sufletul, dar el era mort, în timp ce Luc, spera, era încă în viață.

Nu era atât de proastă încât să creadă că dacă îi ajuta pe cei de la Bow Street, pedeapsa ei putea să fie redusă, dar avea să facă orice pentru a-și salva fratele. Îi zâmbi lui Sally, sperând să o liniștească.

– Are dreptate. Te rog, du-te și stai cu Camille. Spune-i că am totul sub control.

Sally încuviință din cap, aparent convinsă de minciuna ei.

– Bine. Dar ai grijă, Em, ai înțeles? Îi aruncă o privire cu subînțeles lui Harland și se ridică, aranjându-și rochia. Să nu faci nimic din ce nu aș face eu.

Emmy se abținu să nu-i spună că asta nu însemna prea multe lucruri.

– Mickey va fi încântat să vă conducă acasă, domnișoară Hawkins.

Harland arătă spre ușă cu o mișcare largă a brațului, de parcă Sally era o ducesă, iar ea ieși în grabă pe hol, suspinând.

– Și, Mickey, adăugă el vorbind cu servitorul, spune-i lui Sam să-l înșeueze pe Bey.

De îndată ce foșnetul rochiei lui Sally și pașii grei ai lui Mickey nu se mai auziră, Alex se întoarse către Emmy cu o privire glacială.

– Gata cu discuțiile. Unde sunt restul bijuteriilor?

Emmy suspină morocănoasă.

– Prea bine. Sunt îngropate lângă ruinele unei mănăstiri. În Rutland.

– Rutland? întrebă îngrozit. Aproape de Lincolnshire? Dumnezeule! De ce acolo? Credeam că sunt aici, în Londra.

Emmy dădu din cap, bucurându-se de iritarea lui.

– Bunicul meu avea o cabană de vânătoare acolo. Însă nu poți merge să sapi pur și simplu. Doar eu și Luc știm exact unde se află ascunzătoarea. Îi zâmbi triumfătoare. Dacă vrei bijuteriile, va trebui să mă iei cu tine.

Harland se încruntă nemulțumit.

– De unde știu că nu mă duci pe o pistă greșită? Că nu vei încerca să scapi pe drum?

– În afară de faptul că îți dau cuvântul meu? replică. Măcar ai încredere că nu vreau ca Luc să fie rănit. Sunt la fel de dornică să-i dau bijuteriile lui Danton ca și tine.

Logica ei păru să-l mulțumească.

– Cât de departe este?

Emmy își înăbuși un zâmbet.

– Cam la o sută cincizeci de kilometri. Aproape de Stamford, pe Great North Road.

– Putem să ajungem acolo și să ne întoarcem până la ora asta mâine-dimineață?

– Cred că da.

– Durează cam șase ore dacă schimbă caii o dată.

– Poți să călărești?

Emmy dădu din cap.

– Nu pe o distanță atât de lungă. De obicei iau diligența.

Alex oftă adânc și se uită la ceasul de pe pervazul șemineului.

– Dacă plecăm acum, ar trebui să ajungem înainte de lăsarea întunericului. Îi voi spune lui Sam să pregătească o trăsură pentru tine.

– Dar nu și pentru tine?

Dădu din cap, strâmbându-se.

– Eu o să călăresc.

Emmy își spuse că sentimentul pe care îl avea nu era dezamăgire. Oare grimasa lui se datora faptului că nu suporta gândul de a fi în prezența ei sau pentru că nu-i plăcea să fie închis în loc să călărească? De ce-i păsa?

Alex se duse spre măsuță, luă rubinul și îl băgă în buzunarul hainei.

– Stai aici. Voi cere să ți se aducă niște mâncare.

Emmy strâmbă din nas când el se întoarse cu spatele, dar nu putea să fie supărată pe el când era atât de atent. Nu credea că îi păsa dacă mânca sau nu.

Încă era prizoniera lui, dar fusese sinceră când îi promisese că nu avea să fugă. Cu ajutorul lui Harland se putea întoarce cu bijuteriile la Londra mult mai repede decât dacă ar fi fost singură, ca să nu mai vorbească de faptul că îi oferea și protecție.

Atât timp cât îi dădea bijuteriile lui Danton la timp și îl salva pe Luc, nu-i păsa ce avea să se întâmple cu ei după aceea.

Dădu din cap. Avea să se bucure de compania plăcută și dureroasă a lui Harland până mâine. Probabil și-o căuta cu lumânarea. Chiar și acum, când trebuia să-l urască, nu putea face asta.

Câteva minute mai târziu, o servitoare cu părul castaniu aduse o tavă cu mâncare caldă, iar Emmy aproape gemu de fericire. Cafea cu lapte și zahăr. Șuncă și ouă. Pâine prăjită și dulceață. Harland se dovedea a fi un temnicer foarte plăcut. Tocmai mânca ultima felie de pâine prăjită, când Mickey sosi cu geanta ei de pânză.

– Domnișoara Hawkins v-a trimis asta, mormăi el. Excelența Sa a spus că aveți cincisprezece minute să vă îmbrăcați și să vă întâlniți cu el afară.

– Mulțumesc, Mickey. Emmy zâmbi și văzu cum gigantului i se înroșesc urechile.

Deschise geanta și aproape pufni în râs. Sally îi trimisese două dintre cele mai elegante rochii și alte câteva lucruri esențiale. Îmbrăcă o cămășuță scandalos de transparentă, corsetul și o pereche de ciorapi de mătase, apoi își trase pe cap rochia albastru-deschis. Măcar era din bumbac și nu dintr-un voal ușor, deloc practic, dar mânecile scurte, bufante nu-i țineau de cald, iar șirul de fundițe de pe decolteu erau complet inutile.

Din fericire, Sally pusese în bagaj și un sacou scurt pe care îl putea purta pe deasupra. Era din mătase albastru-închis și decorat cu o împletitură în stil militar în partea din față. Își perie părul, îl prinse în coadă la ceafă și îl prinse cu agrafele pe care le avea.

Nu în ultimul rând, se duse la măsuță, luă sticla de parfum și își aplică sfidătoare ultimele picături pe gât și încheieturi. Mirosul familiar o calmă. Își puse o pereche de mănuși din piele bej și luă poșeta pe care i-o trimisese Sally, în care se aflau o batistă, o oglindă rotundă, un briceag din sidef și câteva monede.

Un pistol ar fi ajutat-o să se simtă mai în siguranță, se gândi Emmy, dar nu aveau arme în casă și nu știa cum să folosească una. Harland era obișnuit cu arme serioase, ca puști și muschete; probabil ar fi râs dacă l-ar fi amenințat cu un pistol.

Când deschise ușa, Mickey o aștepta ca să o conducă la grajduri. Harland era deja acolo, îmbrăcat într-o manta de lână și cizme de călărie, ținând frâiele unui armăsar murg. Pulsul îi crescu atunci când îl văzu, așteptând cu un picior sprijinit pe una din spițele roții trăsurii și vorbind cu unul dintre grăjdari, un băiat cu ochi cenușii.

O luă de mână și o ajută să urce în trăsură. Simți un fior când îi prinse mâna într-a lui, în ciuda mănușilor. Avea să înceteze vreodată să mai fie afectată de prezența lui?

Îi aruncă o privire amenințătoare, ochii lui albaștri-cenușii contrastând cu genele negre.

– Nici să nu te gândești să încerci să scapi. Dacă fugi, o să te urmăresc până la capătul pământului. Să nu te îndoiești de asta.

Emmy încercă să nu tremure. Era o proastă să considere declarația lui pasionantă, dar inima începu să-i bată de dorință. Era clar că organul nu putea face diferența între o amenințare și o promisiune.

Oftând, se așeză pe pernele confortabile din piele și își înveli picioarele cu o pătură. Era posibil ca următoarele ore să fie ultimele momente de libertate. Avea de gând să profite de fiecare clipă.

Capitolul 30

Zgâlțâită de trăsură, Emmy aruncă un ochi pe fereastra îngustă. Nu durase foarte mult să ajungă la periferia Londrei, iar haosul și harababura capitalei începuseră să facă loc reședințelor sporadice de vară, câmpurilor de orz mângâiate de vânt și, din când în când, câtorva drumuri sătești. Își simți pieptul cum se strânge din cauza amintirilor dulci-amărui care o copleșeau. Făcuse drumul acesta de prea multe ori cu tatăl ei, de fiecare dată când exista o bijuterie nouă care trebuia depozitată în cutia de valori.

Drumul era dureros de familiar: indicatoarele pentru Lechworth și Biggleswade, priveliștea unduitoare a vieții rurale englezești. Niciodată câmpurile nu i se păruseră mai verzi, nici cântecul păsărilor mai dulce. Acum, că zilele îi erau numărate, viața părea infinit mai prețioasă.

Se opriră ca să schimbe caii la un han de poștalioane de lângă St. Neots, însă cu excepția cafelei și a plăcintei cu carne pe care i le oferi în trăsură, Harland își petrecu majoritatea timpului ignorând-o. Nu i se păru de mirare că nu dorea să o lase să își arate fața. Dacă cineva l-ar fi recunoscut în compania unei femei singure, ar fi putut crede că îi era amantă sau, mai rău, că urmau să fugă pentru a se căsători în secret. Pentru că, dacă te gândeai puțin, se îndreptau, într-adevăr, către Gretna Green. Ideea ar fi trebuit să i se pară amuzantă, în schimb, nu făcea decât să sporească jalea din inima lui Emmy. În ciuda nopții de pasiune petrecute împreună, ea și Harland nu erau îndrăgostiți lulea. Nu erau nici măcar prieteni. Erau adversari care semnaseră un armistițiu temporar. La Tricorn nu avusese timp să se gândească cu adevărat, însă acum, prizonieră într-o trăsură al cărei miros masculin de piele și cai, care îi amintea atât de mult de Harland, nu avea nimic altceva de făcut. Nu putea să scape de gândurile ei chinuite, la fel cum nu putea să scape de bărbatul acesta. Emmy se foi agitată în scaun.

I se oferise. Trupul lui gol fusese lângă al ei. Fusese înăuntrul ei. Întregul episod i se părea aproape incredibil – se simțea de parcă ar fi făcut dragoste cu o ființă misterioasă care exista numai în întuneric și care dispărea odată cu răsăritul soarelui –, numai că trupul ei își amintea cu o claritate dureroasă de tot ceea ce se întâmplase, chiar și fără dovezi vizuale. Pielea ei părea să fi dobândit o nouă sensibilitate, se simțea învigorată, de parcă atingerea lui Harland i-ar fi deschis ochii către o nouă lume a senzațiilor. Inima i-o lua la galop de câte ori se gândea la el, nu de frică, ci cu o anticipație păcătoasă. Oare seara trecută însemnase ceva pentru el, sau era doar un alt trup dornic să îi umple patul? Emmy își încreți nasul. Păruse destul de implicat. Săruturile lui fuseseră arzătoare, aproape disperate. Corpul lui fusese tare și pregătit pentru al ei. Îi murmurase și el numele în întuneric. Simți o mică parte a tensiunii ei risipindu-se. Nu, nu se gândise nici el la altcineva.

Seara trecută schimbase ceva în ea, într-un mod irevocabil. Se simțea de parcă ar fi fost descompusă și recompusă într-o manieră cu totul diferită. Cu toate acestea, era cât se poate de fericită că fusese vorba de el. Nu ar fi făcut-o cu nimeni altcineva. El, în schimb, i se potrivea perfect. Statornicia, imaginația, chiar și încăpățânarea lui extraordinară în a pune mâna pe ea arătau o tărie de caracter pe care nu se putea abține să nu o admire. Exact trăsăturile de care se folosise ca să o prindă erau cele pe care le găsea irezistibile. Fusese mai bun decât ea în acest joc suprem de șah și nu putea să îi poarte pică pentru asta. Ca adversar, nu putea decât să îl respecte. Emmy zâmbi cu tristețe. Alex Harland era un hoț la fel de mare ca ea. Îi furase inima cu patru ani în urmă și nu i-o mai dăduse înapoi. Calul lui ajunsese în dreptul trăsurii, așa că ea îi privi pe furiș profilul. Era dureros de arătos cu fața biciuită de vânt, arătând perfect confortabil în șa. Deși fusese înrolat la pușcași, nu într-un regiment de cavalerie, era destul de clar că se simțea confortabil în șa. Mușchii coapsei i se încordau pe sub pantalonii strâmți, iar felul în care șoldurile i se mișcau în ritmul calului era de-a dreptul indecent. Emmy aruncă iritată pledul din poală. Nu era corect. O putea desființa fără ca măcar să încerce. Soarele după-amiezii târzii cădea înclinat prin fereastră, încălzind-o și mai mult. Nasturii de cupru ai jachetei lui străluciră, iar ei îi veni o idee diabolică.

Îi spusese că e exasperantă, nu? Lasă că îi va arăta ea lui. Băgă mâna în geantă, scoase o oglindă micuță și o răsuci până când captă razele soarelui. Îndreptă fasciculul de lumină către fața lui Harland. Peticul de lumină concentrată îi dansă pe obraz și maxilar înainte să îi intre în ochi.

El scutură din cap, orbit pe moment, înainte să localizeze sursa. Emmy ascunse degrabă oglinda în poală. Îi aruncă o privire periculoasă, suspicios de asemănătoare cu căutătura lui Lucifer plănuind un act de rebeliune. Ea simți că inima i se zbătea să iasă din piept, însă el îi adresă un zâmbet vesel și flutură mâna în direcția ei. Era încă o plăcere să îl enerveze. Trecură pe lângă Alconbury, apoi pe lângă Stilton, un sat faimos pentru brânza pe care o producea – și în cele de urmă pe lângă Wansford, ultima oprire înainte de Alconbury și destinația lor finală.

Emmy își aminti o anecdotă amuzantă despre felul în care satul își primise numele complet: Wansford-in-England, pe care i-o povestise tatăl său. După spusele din folclor, numele venea de la povestea unui bărbat care, după ce adormise pe o căpiță de fan, se trezise plutind pe râul Nene. Panicat, întrebase un călător văzut pe albia râului unde se afla și când acesta îi răspunsese: „Wansford", îl întrebase: „Wansford în England?" Omului simplu îi fusese teamă că ar fi putut ajunge să plutească pe mare în altă țară. Emmy oftă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să scape din situația în care se afla plutind pe un râu.

Flori albe de lucernă și albăstrele de culoarea ochilor lui Harland se iveau prin tufișuri, însă Emmy se uită cu îndoială la cerul întunecat de deasupra lor. În ciuda luminii soarelui, un grup cenușiu de nori se ivi la orizont, amenințând cu apariția ploii într-un viitor nu foarte îndepărtat. Nu urma să se întunece de tot până la zece, așa că mai aveau câteva ore înainte de căderea serii, însă spera că aveau să-și îndeplinească misiunea repede. Nu era îmbrăcată pentru ploaie. Când făcură a doua oprire, la Hanul George din Stamford, Harland descălecă și îi spuse vizitiului trăsurii ei să coboare. Ea deschise fereastra când îl văzu apropiindu-se de ușa trăsurii.

– De aici încolo, o să mergem doar noi.

– În ce direcție?

Îi dădu indicații și simți centrul de greutate din fața trăsurii schimbându-se, când el urcă. Le mai luă cam douăzeci de minute pe drumul de țară înainte să ajungă la destinație.

– Oprește aici! strigă Emmy.

El opri caii, iar ea nu îl așteptă să o ajute să coboare. Dădu drumul scării de la trăsură și sări pe strada îngustă, bucuroasă că a scăpat de trăsura claustrofobică. Erau în inima peisajului rural, departe de oraș, iar drumul pe care se aflau nu era mult mai mult decât un drum de țară plin de vegetație. Copaci cu crengi lungi flancau cărarea pe ambele părți.

– E prea îngust ca să ajungem mai departe cu trăsura, explică ea. De aici încolo, mergem pe jos. Arătă cu degetul printre copaci. Cabana de vânătoare a bunicului e chiar aici, însă ruinele sunt în direcția asta. Haide.

Harland desfăcu caii de la trăsură și îi priponi într-un loc de unde puteau să mănânce din iarba de pe câmp. Își desfăcu haina, o aruncă în trăsură, apoi o urmări, pe măsură ce ea înaintă pe drumul îngust. Emmy aruncă o privire în urmă. Umerii lui păcătos de lați erau scăldați de soarele care cobora printre frunze, în timp ce pe față purta o mască a resemnării. Nu putu rezista tentației de a-l necăji.

– Ai o lopată la tine? întrebă ea inocent. Un târnăcop?

El se încruntă.

– Pentru ce?

– Ca să sapi după comoară, bineînțeles. O să trebuiască să mutăm o tonă de pământ și de pietre. Tata aducea mereu cu el un levier. Și câțiva scripeți.

El îi aruncă o privire exasperată.

– Nu ai spus niciodată că vom avea nevoie de un detonator.

Zâmbetul o dădu de gol, așa că el se opri în mijlocul frazei, cu mâna în șold.

– Scorpie mică. Nu am nevoie de nimic, nu-i așa?

– Numai de mâini și de puțină forță brută.

Chicoti. Continuă să îl ghideze, depărtându-se de drumul principal și trecând printre copaci în direcția vegetației sălbatice. Îl putea auzi pe Harland rupând crenguțe și luptându-se cu frunzele în spatele ei.

– Ești sigură că suntem pe drumul cel bun?

– O, da. Nu e îngropată lângă casa cea mare.

– Bineînțeles că nu e, mormăi el. Doamne ferește să fie cumva într-un loc ușor accesibil. Cunoscându-ți familia, mă aștept să fim mutilați de capcane și obstacole până să ajungem la comoară. O să încerc să ghicesc... va trebui să înotăm printr-un iaz plin de

țipari și să trecem printr-o groapă plină de mărăcini numai ca să ne apropiem?

Ea rânji auzindu-i glumele morbide. Era, cu siguranță, destul de morocănos. Oare se simțea la fel de frustrat din punct de vedere sexual ca și ea? Oare se simțea la fel de copleșit de furie neputincioasă după ce fusese aruncat în situația aceasta imposibilă? Așa spera.

Pătura de ghinde și jir îi trosnea sub picioare, iar Emmy se trezi inhalând plină de recunoștință. Iubea din inimă mirosul aerului de țară. Se aflau la distanță de o lume întreagă de smogul capitalei. Frunzele verzi formau o boltă deasupra capetelor lor, în vreme ce ultimele raze de soare ale zilei erau filtrate printre ele. Aerul nu era fierbinte și încărcat ca în sera ambasadorului și nici verdeața nu arăta îngrijită rigid, ca în grădinile de la Vauxhall. Era pur și simplu natura, sălbatică și neîmblânzită. Tot ce fusese sălbatic în Londra fusese deja îmblânzit. Nu doar grădinile, ci și persoanele, tivite după regulile societății, aranjate ca vița-de-vie pe spalier.

Toată lumea trebuia să se îndrepte în aceeași direcție, orice abatere urma să ducă la excludere și ostracizare socială. Oricine era prea sălbatic era împins înapoi în formație. Fetele erau certate dacă râdeau prea zgomotos, dacă dansau cu prea mult entuziasm. Pentru că scoteau la iveală un creier care funcționa. Mare parte din plăcerea pe care Emmy o simțea când fura ținea de faptul că știa că încălca toate așteptările. Că nesocotea toate regulile. Numai că încălcarea regulilor era însoțită de plata unui preț foarte mare dacă erai prins. Privi în jur și, pentru o secundă plină de panică, avu impresia că uitase drumul, însă chiar atunci copacii începură să se rărească și găsi luminișul pe care îl căuta.

Ruinele îmbrăcate în iederă erau la fel de pitorești pe cât și le amintea. Pietre cenușii, îmbrăcate în mușchi, se intersectau cu porțiuni mai noi de cărămidă roșie sfărâmicioasă. Emmy ocoli o porțiune de teren plină de urzici și se învârti în jurul unui zid înalt până la brâu, la capătul căruia se afla o fereastră rotundă cu două arcade, dar fără sticlă. Nu mai rămăsese nimic din grinzile și căpriorii de lemn. Coridoarele către ceea ce ar fi fost etajul superior se deschideau către nimic. Un grup de trepte de piatră sfărâmate urcau către aer.

Cândva, locul acesta fusese o biserică adevărată, plină de culoare și de viață. Emmy și-o închipui împodobită ca pentru o nuntă, cu

acoperișul și stranele pline de flori și lumânări. Razele soarelui ar fi trecut prin vitralii și și-ar fi presărat culorile ca de nestemate peste țesătura albă desfășurată pe altar. Un bărbat ar fi așteptat-o la altar alături de un preot cu fața blândă, pregătit să îi unească în sfânta căsătorie. Emmy urma să pășească înainte, tremurând de nerăbdare și emoție. Bărbatul ar fi fost întors cu spatele la ea, arătându-i umerii lați, însă identitatea lui îi era destul de clară, într-un fel dulce-amărui. Alex Harland s-ar fi întors și i-ar fi zâmbit de parcă ar fi fost cel mai norocos bărbat din lume. Se împiedică de o piatră care ieșea din pământ și aruncă o înjurătură. Ce vise prostești și imposibile! Se întoarse și îi aruncă un zâmbet luminos lui Harland, care păși în spatele ei.

– Ce e locul asta? o întrebă.

– A fost o mănăstire construită de călugării cistercieni. A început să se deterioreze în anii 1500, când Henric al VIII-lea a dizolvat mănăstirile și le-a confiscat averile. Îi aruncă o privire peste umăr. Îți dai seama câtă debandadă politică și socială, numai pentru că a vrut să divorțeze de prima lui nevastă, Caterina de Aragon, ca să se însoare cu Anne Boleyn.

Buzele lui Harland se curbară într-un surâs.

– *Cherchez la femme*.

Ea ridică din sprâncene.

– Este o zicală în franceză, spuse el. Sunt sigur că ai auzit-o și la bunica ta. Înseamnă că de câte ori există o problemă, sau vezi un bărbat care se comportă stupid și diferit de felul său de a fi, de cele mai multe ori, în miezul problemei e o femeie.

Îl privi indignată.

– O, da, tipic. Hai să dăm vina pe femei! Bărbații pot să se facă de râs și singuri, fără ajutor din partea noastră, să știi.

Privirea lui se înăspri.

– Cât de adevărat, domnișoară Danvers.

Capitolul 31

Alex își temperă valul de furie pe care îl trezise comentariul inocent al lui Emmy. Nu era cu nimic mai bun decât bătrânul și grăsanul rege Henric, nu? Se afla în pericol iminent de a se face de râs din cauza ei. Îl zăpăcise atât de tare, încât abia mai reușea să facă diferența între bine și rău, între nebunie și pasiune. Între pasiune și iubire. Nu. Nu iubire. Nici nu avea de gând să ia în considerare o asemenea posibilitate îngrozitoare. Atracția pe care o simțea față de ea era carnală, nimic mai mult. De parcă însuși cerul îi punea la îndoială negările, un tunet bubui în depărtare.

Alex aruncă o privire către cerul încărcat, apoi către ruine. Fără îndoială că un poet precum Byron sau Shelley ar fi considerat locul extraordinar de romantic. Era într-adevăr pitoresc, într-un fel gotic și întunecat. Tot ce îi mai lipsea era un amant visător, cu fruntea încinsă de febră, împleticindu-se de colo colo și smulgându-și părul din cap cu gândul la iubirea lui pierdută. Își reprimă un fornăit. Nu era el chiar așa un prost. Acesta fusese motivul pentru care refuzase să călătorească în trăsură: pur instinct de autoapărare.

Nu avusese încredere în sine să se afle închis într-un spațiu atât de intim cu prizoniera sa ore la rând. Ar fi început să simpatizeze cu ea. Ar fi făcut din nou dragoste cu ea. Era ca o sirenă, atrăgând idioți ca el și împingându-i la pierzanie. Francezii s-ar fi referit la ea ca la o femeie fatală, fatală pentru mintea și bunul lui simț. Avea un spirit zurliu, o fire jucăușă care îl făcea să se gândească la o zână. Alex mai aruncă o privire în sus, implorând Cerurile să îl salveze de tinere nărăvașe. Nu spera prea mult că o să și primească un răspuns pozitiv. Avusese mai mult noroc în a primi ajutor din partea diavolului pentru a-și controla propriii demoni. Deși avea impresia că până și Scaraoțchi ar fi găsit-o pe Emmeline Danvers prea greu de controlat. Ar fi aruncat-o înapoi pe pământ numai ca să aibă parte de cinci minute de liniște. Își făcea loc printre ruine acum, cu fusta

ridicată suficient încât să arate imaginea chinuitoare a unei glezne îmbrăcate în mătase. Alex strânse din pumn.

– Ești sigură că nu am intrat prin efracție? mormăi privind de jur împrejur după un semn de viață cu atenția unui soldat.

– Nu. Tot acest pământ îi aparține lui Camille. Dacă ne vede cineva, o să presupună că suntem amanți care s-au strecurat aici în căutare de intimitate.

Imaginile mentale pe care micul ei comentariu i le evocară îl făcură să își strângă pantalonii într-o tentativă nereușită de a elibera puțin din disconfortul care îi pulsa în zonă. Se mulțumi să abordeze un subiect mai puțin incendiar.

– Îți place să colecționezi cuvinte, îi spuse pe măsură ce o văzu retrăgându-se. Cuvinte care nu au o traducere directă în engleză.

– Sunt surprinsă că ți-ai adus aminte. Dar da. Francezii au multe cuvinte pe care noi nu le avem. *Mie*, de exemplu, este miezul moale al pâinii. Partea care nu e coajă.

Dispăru pe lângă marginea unei alte clădiri în ruină, însă ecoul vocii ei se auzi printre blocurile de piatră.

– *Empêchement* reprezintă schimbarea neașteptată de planuri în ultimul moment. E o scuză perfectă pentru momentele în care nu vrei să oferi explicații foarte clare despre motivul pentru care ai întârziat.

– Mi-a venit în minte un cuvânt spaniol pe care îl poți adăuga colecției tale, strigă Alex după ea. *Sobremesa*. Reprezintă momentul de după cină, în care spaniolilor le place să stea în jurul mesei ca să vorbească și să se certe.

Dădu colțul și o prinse din urmă, iar zâmbetul pe care i-l aruncă ea îi făcu inima să se izbească violent de capul pieptului.

– E un cuvânt excelent!

Ea se cățără peste un zid micuț și plecă înspre vest. El își dădu seama că e vestul, deoarece soarele apunea direct în fața ei, iar ultimele lui raze îi făceau fusta aproape transparentă.

Alex numără încet până la zece și încercă să ignore linia strălucitoare a fundului ei perfect.

– Aproape am ajuns, îi strigă veselă. Știai că bijuteriile Coroanei franceze nu au fost singurele care s-au pierdut?

– Nu s-au pierdut? o corectă Alex sec. Pierderea insinuează rătăcirea lor. Au fost furate. Cel mai recent, de către membri ai familiei tale.

Ea ignoră înțepătura.

– Au existat destule cazuri în care au trebuit să fie făcute noi bijuterii ale Coroanei pentru că cele vechi au dispărut. Regele Ioan a pierdut o dată bijuteriile Coroanei engleze într-o mlaștină aflată nu foarte departe de aici.

– Nu e adevărat, fornăi Alex.

– Ba e cu siguranță adevărat. S-a întâmplat chiar după semnarea faimoasei Magna Carta. În 1200 și ceva. Regele Ioan încerca să înăbușe o revoltă și a călătorit prin ținuturile mlăștinoase din estul Angliei. Arătă vag cu mâna către poalele dealului. În direcția aceea. El și anturajul său mergeau cu căruțe pline de provizii, într-una din ele aflându-se bijuteriile Coroanei. Ioan s-a îmbolnăvit, așa că se grăbea să traverseze cât mai repede The Wash, o câmpie mlăștinoasă din cauza mareelor, plină de pârâie, râuri și zone înșelătoare de nisipuri mișcătoare. Rânji, de parcă ideea de pericol o mulțumea. Călăreții au reușit să treacă în siguranță, însă căruța încărcată care căra și bijuteriile s-a scufundat pentru totdeauna în mlaștină. Regele Ioan a murit câteva zile mai târziu. Fiul său în vârstă de nouă ani, Henric al III-lea, a trebuit să fie încoronat cu una dintre diademele mamei sale. Scoase un chicotit încântat. Nici nu e de mirare că a rămas cunoscut ca regele Ioan cel Rău.

Privi peste câmpii cu o expresie melancolică întipărită pe chip.

– Sunt încă acolo, știi? Așteaptă doar să fie găsite. Peisajul se schimbă mereu. O furtună sau o maree înaltă le va scoate la iveală în cele din urmă.

Stomacul lui Alex se strânse la vederea poftei din ochii ei. Dacă o dădea pe mâna autorităților, nu avea să mai fie atât de liberă vreodată. Nu ar mai putea să privească niciodată către apus, visând la comori și aventuri. Nu ar mai avea nici un fel de viitor. Scutură din cap, încercând să alunge gândul acela deprimant.

– Unde mergem mai exact?

Ea mai continuă să meargă o vreme printre copaci, apoi se opri în fața unui monument de piatră sub forma unui obelisc înalt până la umeri. Era clar că nu era la fel de vechi ca ruinele, însă lichenii și daunele făcute de vreme indicau clar că exista acolo de ceva vreme.

– Ce e asta? Alex își îngustă privirea ca să poată citi inscripția de pe placa de alamă fixată pe marmura deschisă la culoare. Arată ca o piatră funerară.

– Păi, asta și este. Mai degrabă un monument. Ridicat în onoarea lui Lily. A fost câinele bunicii mele. Arătă către sculpturile florale stilizate de pe lateralele piramidei. Vezi crinii? *Lily* înseamnă crin în franceză.

– Este de asemenea simbolul regalității franceze, spuse Alex, care fu răsplătit cu o înclinare favorabilă a capului pentru că intuise corect dublul sens.

– Tata și-a găsit inspirația la lordul Byron, care a făcut ceva asemănător pentru Boastwain, câinele lui iubit. Versul îi aparține.

Alex se aplecă pentru a citi inscripția: *Lângă locul acesta sunt așezate rămășițele cuiva care a fost înzestrat cu frumusețe fără vanitate, putere fără obrăznicie, curaj fără brutalitate și toate virtuțile omului fără viciile lui. Această laudă, care ar fi doar o odă fără însemnătate dacă ar sta înscrisă deasupra cenușii umane, este numai un tribut al amintirii lui Lily, un câine născut la Paris în mai 1798 și decedat la Uffington, pe 18 noiembrie 1810.* Alex îi aruncă o privire femeii care stătea lângă el. Frumusețe fără vanitate. Curaj fără brutalitate. Își acceptase soarta fără amărăciune și fără să facă uz de trădare, cu grație, dacă nu chiar cu umor. Ce să facă cu ea? Trebuia să ia o hotărâre înainte să ajungă înapoi în Londra.

– Mormântul unui câine nu a fost prima opțiune când tata căuta un loc potrivit ca ascunziș, îi mărturisi fără să aibă habar de gândurile lui chinuitoare. A încercat alte câteva locuri înainte să se decidă asupra acestuia. În primă fază le-a scufundat într-un iaz, într-o cutie de tablă învelită în mușama, cu pietre atârnate de ea. Însă s-a dovedit foarte greu de recuperat. În cele din urmă, eu și Luc ne-am revoltat împotriva ideii de a trece prin nămol tot la șase luni ca să mai adăugăm o bijuterie. Iarna trebuia să spargem gheața. A fost groaznic. Dădu din cap ca să șteargă amintirea. Apoi i-a venit ideea să îngroape cutia cu o grămadă de trufe și să folosească un porc special antrenat în găsirea trufelor ca să îi dea de urmă.

– Un porc antrenat să găsească trufe? întrebă Alex sufocat de uimire. Glumești.

Ea rânji, savurând surpriza de pe chipul lui.

– Jur că nu glumesc. Camille a venit cu ideea. Soțul ei avea porcii la moșia lui de lângă Perigord, care e, după cum știe toată lumea, teritoriul trufelor în Franța.

Alex râse reticent.

– Și eu, care mă gândeam că nu se poate mai rău. Retrag ce am spus. Închipuie-ți că ar fi trebuit să cărăm cu noi un porc mare și împuțit.

– Se pare că sunt niște animale țâfnoase. Camille obișnuia să spună că poți recunoaște un proprietar de porci după degetele lipsă.

– Mă întreb de ce porcii găsesc trufele atât de irezistibile.

– Nu porcii, ci scroafele, clarifică Emmy. El se încruntă.

– Numai scroafelor le plac trufele?

– O, nu, sunt convinsă că și porcilor le plac, însă numai scroafele sunt folosite pentru a le găsi. Îi rânji cu tupeu, iar el își dădu seama că urma să spună ceva de-a dreptul scandalos. Scroafele găsesc trufele irezistibile pentru că miros fix ca porcii virili. Așa că sunt înnebunite, încercând să localizeze sursa.

– Doamne sfinte!

Alex dădu din cap amuzat. Pe de altă parte, cine era el să strâmbe din nas? Înțelegea perfect puterea dorinței pe care putea să o stârnească un miros. O adiere a parfumului blestemat al lui Emmy era suficientă ca să îl scoată din minți. Probabil că ar fi fost în stare să dărâme uși ca să poată ajunge la ea. I se strânse inima când își dădu seama cât de bine se simțea în preajma ei. Era o companie amuzantă și lângă ea se simțea la fel de liber pe cât se simțise lângă Benedict și Seb. O plăcea. Oare deveneau prieteni? Asta ar fi fost o greșeală fatală și nu ar fi făcut decât să îngreuneze lucrurile atunci când urma să o predea autorităților. Fir-ar să fie! Emmy îngenunche pe pământul din fața treptelor, fără să se gândească la noroi și la rochia ei, și își trecu degetele peste dungile de mortar dintre pietre.

– Ce trebuie să facem? întrebă Alex.

– Să dăm la o parte bucata din fața pietrelor.

Oftând cu ușor regret la gândul stării impecabile a pantalonilor lui, Alex îngenunche lângă ea și o împinse ușor cu umărul.

– Nu te răni la mâini. Le dau eu la o parte. Îndepărtă un strat de mușchi și încercă să împingă lespedea. Nu există nici un câine îngropat aici cu adevărat, nu? Nu o să dau de oase?

Ea chicoti.

– Nu, ești în siguranță. Adevărata Lily este îngropată lângă cabana de vânătoare. Locul ăsta e mai mult simbolic. Tata obișnuia să spună că reprezintă de fapt moartea monarhiei franceze, sfârșitul Franței așa cum era înainte de Revoluție.

Avea o expresie tristă, iar Alex ar fi vrut să se ia la palme pentru că o făcuse să își amintească ceva ce îi provoca durere. Își dorea ca ea să zâmbească. Bucata de piatră se mișcă între degetele lui, iar ea scoase un sunet de încântare.

– Da. Așa.

El trase piatra, făcând să alunece o bucată de pământ negru care fusese în spatele ei. Emmy începu să îl dea la o parte, iar el făcu același lucru, așa că, în vreme ce lucrau, mâinile li se mai atingeau din când în când. Când pumnul lui lovi ceva tare, se auzi un zgomot metalic, ceea ce o făcu pe Emmy să ofteze cu anticipație. Întinse mâna în gaura neagră pe care o făcuseră și scoase o cutie de tablă aparent neinteresantă. Își schimbă poziția și se așeză cu picioarele încrucișate pe iarbă. Era roșie în obraji, ochii îi sclipeau de bucurie, iar Alex își înfrână cu greu dorința de a se apleca să o sărute. Deschise capacul și el își ținu respirația. Acolo, în fața lui, strălucind în ultimele raze ale soarelui asemenea unui morman de aur magic al spiridușilor, zăcea un aranjament de diamante, smaralde, perle și metale prețioase. Bijuteriile pierdute ale Coroanei Franței.

Capitolul 32

Lui Alex nu îi venea să creadă. Întinse mâna către cutie și scoase o coroană de aur cu un aspect aproape minimalist, împodobită cu pietre prețioase enorme și cu patru flori mari de crin în vârf. Nu știa prea multe despre lucrurile vechi, însă coroana părea de-a dreptul antică.

– Asta e coroana lui Charlemagne, spuse Emmy cu un ton didactic. Regii Franței au fost încoronați cu ea timp de sute de ani. Se zvonea că ar fi fost distrusă în timpul Revoluției, însă tata a reușit să o fure înainte să fie topită. Scoase un cercel și îl legănă liniștită între degetele lungi și subțiri. Avea un diamant în formă de pară la fel de mare ca un proiectil de muschetă. Aceștia erau cerceii preferați ai Mariei Antoaneta. Aruncă cerceii înapoi pe grămadă și scoase cu o mână o piatră fațetată cu sclipiri galbene, mare cât o nucă, iar cu cealaltă, o piatră roz-piersică, ce avea o formă aproape ca de inimă. Le ridică pentru a le inspecta și palmele îi străluceau cu mici curcubeie. Alex oftă încet.

– Diamantul Sancy, șopti cu respect, privind cu atenție bijuteria din mâna ei dreaptă. Un diamant în formă de scut de un galben pal. Are mai mult de cincizeci de carate și a fost cumpărat în secolul al șaisprezecelea, la Constantinopol, de către ambasadorul Franței în Turcia, seniorul de Sancy. L-a adus în Franța, unde Henric al III-lea, complexat de propria chelie, îl folosea ca ornament pentru boneta pe care o purta mereu ca să își ascundă lipsa podoabei capilare. Zâmbi către bijuterie, vizibil încântată de povestea din spatele ei. În timpul următoarei domnii, când Sancy a fost superintendent al Franței, Henric al IV-lea l-a folosit ca garanție pentru un împrumut substanțial cu care a angajat soldați. Un mesager a fost trimis să ducă bijuteria, însă nu a ajuns niciodată la destinație pentru că fusese urmărit de hoți. Știind că omul era cât se poate de loial, Sancy l-a căutat și când, în cele din urmă, i-a găsit cadavrul aruncat într-un mormânt superficial, Sancy a ordonat să fie deshumat și

să i se deschidă corpul. Ochii i se dilataseră pe măsură ce spunea povestea morbidă. Și ghici ce? Au găsit diamantul în stomacul servitorului, care îl înghițise ca să nu poată fi furat.

Alex se strâmbă într-o grimasă.

– Sper că a fost foarte atent curățat.

Ea rânji.

– A ajuns în posesia cardinalului Mazarin, care i l-a oferit lui Ludovic al XIV-lea.

Luă piatra roz în cealaltă mână.

– Acesta este diamantul Hortensia, din India, botezat în cinstea Hortensiei de Beauharnais, fiica vitregă a lui Napoleon. Napoleon îl purta în împletitura epoleților, asta până când tata l-a furat de la Ministerul Marinei.

– Uimitor, murmură Alex, fără să știe sigur dacă se referea la comoară sau la femeia din fața lui. Buna ei dispoziție era molipsitoare. Adora felul în care era mereu pregătită pentru o aventură. Era una dintre femeile care și-ar fi urmat bărbații oriunde, chiar și în război, asemenea nevestelor și amantelor care urmaseră bătăile tobelor de-a lungul peninsulei sau chiar pe câmpul de la Waterloo. Ar fi vrut să o prindă în brațe, să o învârtă și să o sărute. Dădu drumul bijuteriilor, cu zgomot, înapoi în cutie și își curăță mâinile de pământ, apoi îi aruncă un rânjet neastâmpărat. Alex încercă să își dea seama ce o amuza atât de tare și mârâi când văzu cum îi arătau hainele. Fără să își dea seama, își ștersese noroiul de pe mâini pe pantaloni. Avea pete de iarbă în genunchi, iar cizmele lui nu aveau să mai arate niciodată la fel. Hoby, cizmarul lui, avea să fie oripilat. Râsul ei jucăuș ieși la suprafață.

– Ce priveliște! Ilustrul conte de Melton plin de noroi ca un porc în cocină!

Alex își îngustă ochii și încercă să pară indignat, însă nu se putea gândi decât la cât de bine arăta ea. Pielea îi era îmbujorată, mantaua îmblănită i se lipea de corp într-un fel extrem de provocator și simți cum corpul i se încălzește în ciuda răcorii nopții. Luă cutia din poala ei, o puse pe iarbă, apoi îi luă mâna și o ajută să se ridice. O rafală neașteptată de vânt scutură copacii și primii stropi mari de ploaie căzură pe lângă ei, făcând frunzele să tresalte. Avea fața întoarsă către el, cu buzele desfăcute ca o invitație. Furtuna iminentă încărca static aerul dintre ei, iar el simți că i se ridica părul pe mâini din cauza

anticipației. Ochii îi căzură pe gura ei. Zâmbetul începuse să i se șteargă pe măsură ce devenea conștientă că erau singuri în mijlocul pădurii, fără nimeni altcineva pe o distanță de kilometri întregi. Își trecu limba peste buze și făcu un pas în spate, către adăpostul copacilor.

– Am avut parte de vreme îngrozitoare în ultimul timp, murmură ea și lui Alex îi veni să zâmbească la auzul emoției bruște ce i se ghicea în voce. Lumea spune că vara nu mai vine anul ăsta.

Se apropie și închise golul dintre ei. Ea gâfâi ușor și lovi cu spatele trunchiul unui castan enorm.

– Chiar așa? întrebă el leneș.

Ea aprobă din cap, cu ochii larg deschiși. O privi printre gene, bucurându-se de valul roșiatic care îi colora gâtul și obrajii.

– Nu te mai uita așa la mine, îi spuse cu respirația întretăiată.

– Așa, cum?

Ea scutură din cap și râse fâstâcită.

– De parcă tocmai ai fi luat o hotărâre.

– Ți se pare că arăt de parcă te-aș dori? Cizmele lui îi atinseră fustele. Ți se pare că arăt de parcă m-aș gândi la toate lucrurile depravate pe care aș vrea să ți le fac? Pentru că exact la asta mă gândesc.

Ea deschise larg gura, surprinsă, ceea ce l-ar fi făcut să râdă dacă nu ar fi fost atât de chinuit de dorință.

– Toată ziua am vrut să vin lângă tine în caleașcă, recunoscu, țintuind-o nerușinat cu privirea. Am vrut să urc, să te împing în scaun și să fac din nou dragoste cu tine. Se aplecă în față, îi atinse pieptul cu pieptul său și îi putu simți micile puncte excitate. Vreau să te văd. Toată. Vreau să îmi văd mâinile pe pielea ta. Vreau să îți simt sfârcurile ude în gură. Vreau să îți văd fața atunci când ai orgasm.

Emmy abia respira. Felul în care o privea Harland îi făcea inima să o ia la goană și o umplea de căldură între picioare. Se luptase întreaga zi cu atracția pe care o simțea față de el. Îi era imposibil să îi urmărească mișcările puternice și grațioase fără să își imagineze greutatea trupului lui asupra ei. Ochii lui aveau aceeași culoare albastră-cenușie ca și norii de deasupra lor. Tunetele se spărgeau peste capetele lor de parcă cineva ar fi rostogolit butoaie pe pardoseala de piatră a râului. Altă pală de vânt cutremură copacii și ploaia începu de-a binelea, un șuierat constant care întorcea frunzele și lovea pământul. În sinea ei se născu un puseu sălbatic pe măsură. Iubea furtunile, le iubea ferocitatea, nevoia de dramă. Se ridică pe

vârfuri și îl prinse de gulerul hainei. Atât așteptă. O sărută adânc, cu toată gura. Un sărut greu, aproape dureros, care dădu drumul unei pofte atât de intense și de întunecate, încât Emmy tremură lângă el. Putea să îi guste furia și frustrarea. O dorință care se potrivea perfect cu a ei. Gustul plăcerii interzise o făcu să geamă în gura lui. Simți că i se taie genunchii și îl prinse de haină ca să poată să se ridice. Mâinile lui îi ridicară fustele în grabă, făcând-o să scoată un geamăt rapid de aprobare. Un tunet asurzitor se sparse direct deasupra capetelor lor și amândoi tresăriră. Nechezatul panicat al cailor de la trăsură se auzi prin pădure.

– La naiba! Harland îi dădu drumul cu o viteză deloc măgulitoare și Emmy se abținu cu greu să nu protesteze în momentul în care fustele îi căzură la loc în jurul gleznelor. El se aplecă după cutia de bijuterii și îi aruncă o privire pe care nu știa cum să o interpreteze. Trebuie să mergem să avem grijă de cai. În ce direcție e trăsura?

Reuși să își adune gândurile zăpăcite de sărutarea lui și, cu inima bătând nebunește în piept, îi spuse:

– Pe aici. Urmează-mă.

Își ridică fustele și începu să fugă în direcția prin care veniseră, atentă să nu se împiedice de crengile și bolovanii care umpleau pământul de sub picioarele lor. Copacii îi protejau puțin, însă tot erau bombardați de picăturile de ploaie, iar când ajunseră la trăsură erau amândoi uzi leoarcă. Ploaia se mai domolise, însă era neplăcut de rece, iar Emmy, cu picioarele complet scufundate într-o baltă plină de noroi, înjură. Când reuși să zărească în cele din urmă caleașca, scoase un strigăt de deznădejde. Caii fuseseră speriați de furtună. Deși Harland îi legase pe amândoi, unul dintre ei reușise să scape și ori se împiedicase, ori lovise intenționat lateralul caleștii. Calul nu era de găsit, însă caleașca stătea înclinată într-o parte ca un bețiv. Se vedea că osia din față era ruptă și că spițele roții înalte erau spulberate. Harland se apropie de calul speriat care le rămăsese, scoțând sunete liniștitoare. Trebui să se dea în lături de câteva ori înainte să reușească să prindă hățurile și să liniștească animalul care tremura de spaimă, mângâindu-l pe gât. Se uită prin ploaie către intrarea pe alee, căutând cu privirea calul dispărut, însă Emmy suspecta că acesta era de mult departe. Mormăi.

– La naiba! Se pare că va trebui să mergem pe jos.

Emmy oftă.

– Până la Stamford? E la kilometri distanță. Își lăsă blestematele de fuste să cadă în jurul picioarelor și arătă în direcția trăsurii. Nu ne putem adăposti acolo până când trece furtuna?

Încercă să ignore roșeața pe care o simțea în obraji la amintirea vorbelor lui despre ce i-ar face în trăsură. El se uită încruntat către cer.

– Nu. Nu arată de parcă urmează să se oprească prea curând. Am petrecut prea multe nopți dormind sub cerul liber pe ploaie în timpul războiului, mulțumesc mult. Dacă tot o să mor din cauza pneumoniei, aș prefera să fac asta într-un pat. Am trecut pe lângă un han la vreo doi kilometri de aici, nu-i așa?

Emmy oftă.

– The Bertie Arms. Însă are o reputație îngrozitoare. Nici o persoană cât de cât cu stare nu a petrecut vreodată noaptea acolo. Probabil că e plin ochi de hoți la drumul mare.

– În cazul acesta e destul de improbabil să ne întâlnim cu vreun cunoscut, îi răspunse el cât se poate de rezonabil. Plus că tu ar trebui să te simți ca acasă în așa o ilustră companie.

Întoarse calul și începu să pășească pe alee. Emmy se strâmbă pe la spatele lui.

– Nu putem să lăsăm trăsura aici, pur și simplu. Ce se va întâmpla cu lucrurile mele?

El ridică din umeri, dar nu se opri.

– Poți să îți iei geanta cu tine, dacă vrei. Poți la fel de bine să iei și jacheta mea. Eu sunt deja leoarcă.

Cu un oftat învins, Emmy întinse mâna în trăsură și scoase de acolo geanta ei și haina lui. Greutatea hainei de lână aproape că o dezechilibră, însă reuși să și-o arunce în jurul umerilor. Poalele îi erau mult prea lungi și le târâia după ea în noroi. Era învăluită de mirosul lui, prins în fiecare fibră a hainei, iar aroma de pin și mosc îi făcea corpul să se strângă pe interior. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost întrerupți? L-ar fi lăsat pe Harland să o posede acolo, lângă copac? Acolo, pe pământ, în ploaie? Își simți stomacul zvâcnind. Cel mai probabil i-ar fi permis. Încă simțea o foame dureroasă de el. Se forță să îl prindă din urmă. Erau numai doi kilometri de mers până la han. Putea să se descurce. Nu era o floare sensibilă de seră, asemenea majorității domnișoarelor din înalta societate.

Capitolul 33

Ploaia se transformă într-un potop de proporții biblice în timpul ultimului kilometru agonizant. Emmy înaintă cu greu împreună cu Harland și calul, cu pantofii stropind prin băltoace și dinții clănțănindu-i de frig. Întunericul căzuse rapid peste sat, și era foarte puțină lumină de la lună, care să le arate calea. Se conduceau mai mult după sunete, după tropăitul potcoavelor calului pe pământ, înjurând durerea din propriile picioare și faptul că tălpile subțiri ale încălțărilor ei stupide nu ofereau nici o protecție împotriva drumului pietros. Ciorapii îi erau uzi, iar fustele îmbibate de apă erau atât de grele, încât făceau fiecare pas să fie și mai dificil. Îi era foame, era aproape leșinată de oboseală.

Nici un alt călător nu mai trecu pe lângă ei. Nimeni nu mai fusese atât de neghiob încât să iasă pe o asemenea vreme. Emmy clipi prin ploaia abundentă, ce părea să bată mai degrabă dintr-o parte și nu direct de sus, condusă de un vânt asurzitor și meschin. Vocea lui Harland pluti înapoi către ea.

– Așa a plouat și în dimineața bătăliei de la Waterloo. A fost o vreme mizerabilă. Dar ploaia poate că a fost cea care ne-a ajutat să câștigăm în acea zi. Tunurile francezilor s-au blocat în noroi. Le-au lăsat în urmă când s-au retras și am putut să capturăm o mare parte din ei.

Un astfel de tun îl rănise pe el. Emmy înălță o scurtă rugăciune în semn de mulțumire că fusese salvat. Oricât de mizerabil s-ar fi simțit acum, măcar era în viață. Putea să simtă ploaia pe piele. Putea să hărțuiască infractori inocenți ca ea. Conturul confuz al hanului Bertie Arms se arătă într-un final, iar ei îi scăpă un oftat. Era chiar mai rău decât își amintea. Torente de apă cădeau șiroaie de pe acoperișul jos, iar fațada cu ramă din lemn părea că abia poate să ducă etajele superioare. Întreaga structură părea a fi susținută doar din dorință și rugăciune.

Trăsăturile lui Harland deveniră mai pronunțate pe măsură ce înaintară în curtea hanului luminat de o torță slăbuță pâlpâind cu-rajos împotriva năprasnicului vânt. Stomacul lui Emmy se strânse la gândul că vor petrece o noapte într-un astfel de loc, dar oriunde era mai bine decât să stea în ploaie și în întuneric. Chiar dacă erau purici, șobolani și pânze de păianjen, cel puțin era cald și uscat. Un tânăr sfrijit se strecură afară din han și duse calul la grajd, iar Harland se îndreptă către ușa dărăpănată din față, ce părea că abia se mai ține în balamale.

– Ne vom preface soț și soție, șopti el. Vom împărți o cameră.

Emmy se încruntă, dar nu comentă. Fie că era pentru protecția ei, fie că el nu avea încredere în ea că nu va fugi, ei nu-i păsa. Îi era mult prea frig și se simțea mizerabil. Își ținu bagajul lipit de trup.

În doi timpi și trei mișcări apăru hangiul, un individ cu păr slinos, care, dându-și seama dintr-o sigură privire de calitatea hainelor lui Harland, în ciuda noroiului, și găsind în el un client înstărit, le arătă ceea ce numea el cea mai bună cameră din han, după ce trecu împreună cu ei printr-o încăpere plină de oameni și urcară pe niște scări care păreau instabile.

Evident că el nu crezu prezentarea lui Harland ca „domnul și doamna Brown". Harland preluă conducerea, comandând o cărămidă caldă care să fie pusă pe pat și să le fie pregătită cât mai repede o baie fierbinte. O supă caldă, pâine. Lumânări din ceară, și nu din seu. Hangiul își atinse fruntea cu respect.

– Da, domnule.

Omul nu avusese probabil niciodată un membru al aristocrației sub acoperișul său. Emmy tot uita că Harland era un conte cu drepturi depline și, mai mult, al doilea fiu al unui duce. Chiar și fără să facă uz de titlu, avea un spirit natural de comandant, ce-i aducea un respect aproape universal. Trebuie să fi fost rezultatul serviciului său militar. Se relaxă complet când văzu focul din șemineu. Harland păși înainte și dădu un șut pentru a-l ațâța, mai adăugă doi bușteni, iar ea își întinse brațele către căldura slăbuță, simțindu-se straniu de recunoscătoare. Camera era mică, cu un singur pat cu baldachin, o singură masă dintr-o bucată flancată de două scaune, un lavoar ale cărui picioare din față fuseseră rupte și sprijinite de o Biblie aurită și de o comodă cu sertare, care abia se mai ținea pe picioare și căreia

îi lipsea totul în afară de două mânere. Harland oftă și se întoarse întinzând brațul către ea.

– Ai putea să-mi desfaci manșeta? În nici un caz nu îmi pot da jos jacheta fără ajutor.

Emmy încă era învăluită sub manta, strângând marginile cu degetele ce păreau încă înghețate bocnă. Părul îi era complet ud, picurându-i din vârfuri în mod jalnic pe spate, iar apa cursă din fuste făcuse o băltoacă pe preșul de sub ea. Pregătindu-se pentru o pală de aer rece, trase haina de pe umeri și o lăsă să cadă pe podea împreună cu geanta, apoi apucă mâneca lui Harland și îl ajută să își scoată îmbrăcămintea udă. Trase mai întâi un braț, apoi pe celălalt. El aruncă haina pe unul dintre scaune și își desfăcu lavaliera.

– Scapă de hainele alea ude, să nu te îmbolnăvești. Așază-te lângă foc și usucă-ți părul. Mă duc să caut ceva fierbinte de băut.

El plecă înainte ca ea să poată formula un răspuns. Emmy se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele tari. Niciodată nu-i fusese atât de frig și niciodată nu se simțise atât de descurajată. Această furtună fusese un dezastru. Danton îi dăduse timp doar până a doua zi după-amiază pentru a obține bijuteriile și mai aveau încă șase ore bune de călătorie până dimineață, presupunând că ar putea procura o nouă trăsură. Nu voia să-și imagineze ce avea să i se întâmple lui Luc dacă nu se întorcea la timp.

Greața puse stăpânire pe ea. Ar fi putut să-l convingă pe Harland să închirieze un cal și să ducă bijuteriile înapoi la Londra fără ea? Putea să aibă încredere că i le va da lui Danton, astfel încât acesta să-l elibereze pe fratele ei, înainte ca Bow Street să pună capcana pentru a-l prinde pe francez? Nu era sigură.

El îi voia atât pe ea, cât și pe Danton. Dinții începură să îi clănțăne, fie de teamă, fie de frig, și își strânse brațele în jurul taliei, simțindu-se groaznic. Ce n-ar da pentru o ceașcă bună de ceai! Capul îi zvâcnea, degetele îndurerate de la mâini și de la picioare acum se încălzeau din nou. Harland avea dreptate. Nu putea rămâne în hainele ei umede.

Cu o grimasă, reuși să desfacă o parte dintre nasturii de la spate, apoi își trase rochia udă peste cap. Bumbacul se rupse, iar nasturii săriră pe podea, dar totul fusese un dezastru, așa că ce mai conta? Își dezbrăcă jupa umedă, corsetul și cămășuța și mulțumi Domnului că își adusese haine de schimb. De teamă că Harland s-ar putea

întoarce în orice moment, trase pe ea o cămașă uscată și se înveli în pătura care acoperea patul, dar care nu-i ajungea decât de la umăr până la gleznă. Ușa se deschise și ea ridică privirea, văzându-l astfel pe Harland cu o servitoare după el, purtând o tavă. Fata puse tava pe masă și aprinse o lumânare pe colțul șifonierului.

– Baia dumneavoastră va fi gata în scurt timp, doamnă.

Harland dădu din cap, iar ea încuviință și plecă. El făcu un semn către tavă.

– Ți-am luat ceai, spuse el răgușit. Cu lapte și zahăr. Și supă. Sper că este în regulă.

Emmy aproape că se încruntă la el pentru că era atât de amabil. Era obișnuită cu Harland cel poruncitor și arogant. Harland cel drăgăstos și grijuliu fusese ținut la distanță. Lacrimile îi usturau ochii, iar ea clipi pentru a le da la o parte. Ura să plângă. Slăbiciune. Din fericire, el deja se întorsese și nu îi văzuse căderea rușinoasă de spirit. Patul scârțâi când el se așeză pe margine și își scoase cizmele cu mare greutate, rămânând în cămașă, pantaloni și ciorapi. Emmy își îndepărtă privirea de la felul în care pantalonii lui umezi i se mulau pe picioare.

– Bea-ți supa, porunci el.

Împotriva tuturor așteptărilor, supa era fierbinte și delicioasă. Emmy se simțea mai bine cu fiecare înghițitură. Harland se așeză pe scaunul din fața ei și goli repede propriul castron, iar Emmy avu un gând ciudat că așa s-ar fi întâmplat și dacă ar fi fost cu adevărat căsătoriți: domnul Brown și soția lui, împărțind mâncarea în liniște. Harland părea atât de abordabil, atât de uman. În cămașa cu gulerul descheiat, cu părul umed și ciufulit, ar fi putut fi un muncitor robust proaspăt întors de pe câmp, nu un membru important al înaltei societăți. Un sentiment de regret o cuprinse în timp ce îl privea mâncând.

Dacă ar fi fost o fată obișnuită, capabilă să-și aleagă propriul destin, în loc să fie o delicventă exact asta și-ar fi dorit: un soț, o familie, un cămin. Stomacul i se strânse de suferință. Aceasta era o privire crudă către un viitor pe care nu l-ar fi putut avea niciodată. Își dorea un bărbat căruia să-i poată încredința secretele ei. Cineva cu mintea iute și un simț sarcastic al umorului. O contradicție umană: umeri puternici și mâini blânde. Un bărbat care n-ar fi plictisit-o, nici nu ar fi pus-o în umbră, nici n-ar fi făcut bășcălie de ea, cu excepția unei

tachinări drăgăstoase. Un bărbat cu inima bună, care i-ar fi deschis ușile și ar fi fost bun cu câinii. Un bărbat ca el, care ar fi renunțat la haină și ar fi tremurat doar ca să îi fie ei cald. Avea încredere în el. Îl iubea. Era o idioată.

Capitolul 34

Emmy acceptă o ceașcă de ceai cu un murmur de recunoștință și, în timp ce adăuga lapte și zahăr în cana ciobită, era cât se poate de conștientă de faptul că nu purta altceva decât un cearșaf și o cămășuță subțire de noapte. Nu și-ar fi închipuit niciodată că va ajunge să bea ceai cu Alex Harland în asemenea circumstanțe. O bătaie în ușă o scăpă de o introspecție mai profundă. Tânărul morocănos care le dusese calul în curtea interioară așeză o cadă mică de aramă la picioarele patului, ajutând-o apoi pe una dintre cameriste să toarne câteva găleți de apă fierbinte în ea. Tânăra îi aruncă ocheade timide lui Harland în timp ce așeza prosoape curate pe pat, însă acesta nu-i dădu nici un fel de importanță. Buzele i se curbară a surâs când se uită la cadă. Era clar prea mică pentru ca el să se așeze în ea.

– Poți intra tu prima.

Emmy scutură din cap. I se pusese un nod în gât la gândul de a se dezbrăca de tot în fața lui.

– Nu e cazul, serios. Nu vreau să fac baie.

El chicoti.

– E clar că nu te-ai uitat în oglindă. Ești atât de împroșcată cu noroi, încât e greu de spus ce e pistrui și ce e nămol.

Luă una dintre cârpele pentru spălat, o înmuie în apa fierbinte și o stoarse. Inima lui Emmy o luă la galop când se apropie de ea, îi prinse bărbia și începu să îi curețe fața. Rămase nemișcată, prea emoționată pentru a face ceva, în vreme ce cârpa fierbinte i se plimba pe obraji, pe tâmple, pe nas. Ochii lui nu îi întâlniră pe ai ei. Părea absorbit de misiunea pe care o avea, de parcă i-ar fi fost servitor. Era o senzație ridicol de erotică. Bumbacul era subțire, așa că îi putu simți degetele prin material când se apropie să îi curețe buzele. Își simți tâmplele zvâcnind.

– Dacă freci cu mai multă putere, poate reușești să îndepărtezi câțiva dintre pistruii aia afurisiți, glumi ea cu voce stinsă.

El se opri locului o secundă.

– Mie îmi plac pistruii tăi. Îi apăsă puțin obrajii și îi dădu capul pe spate ca pentru a-i expune gâtul pe toată lungimea lui. Emmy își înfrână un frison ușor, pe măsură ce cârpa se plimba pe zona sensibilă din spatele urechii, apoi coborî până la stern. Era atât de conștientă de apropierea lui, de felul în care aerul părea să se încarce pe măsură ce mâinile lui se plimbau pe pielea ei. Simțea cum i se saltă fiecare firicel de păr de pe corp și aproape că gemu când el ridică, într-un final, cârpa de acum rece de pe corpul ei și se îndepărtă.

– E mai bine acum, spuse el cu o voce joasă.

Îi întoarse spatele și Emmy închise ochii. Fiecare gest al bărbatului ăstuia părea să fie făcut ca să o lase fără apărare, moale ca o cârpă. Ce tortură avea să fie să-și petreacă toată noaptea lângă el! Din salonul de sub ei răzbea zgomotul monoton al conversațiilor.

– Ei bine, dacă nu ai de gând să folosești apa caldă, o voi folosi eu, îi spuse.

Emmy deschise ochii șocată. Înainte să își dea seama ce se întâmpla, îl văzu ridicând mâinile deasupra capului și trăgându-și cămașa. Mișcarea scoase la iveală pielea plină de cicatrice a spatelui lui și o pereche delicioasă de omoplați. Simți că i se usucă gura. Aparent nepăsător la impresia pe care o crea, se întoarse, iar priveliștea oferită din față arăta mult, mult mai bine decât spatele. Cămașa i se strânsese pe brațe pe măsură ce ridica fiecare mână ca să își desfacă butonii.

Bicepșii îi străluceau la lumina lumânării, iar privirea ei flămândă se plimba peste abdomenul lui musculos și bine sculptat. Dumnezeule mare, era cu adevărat magnific! Știa că avea un corp musculos, îl simțise în întunericul de la Tricorn, însă nu își închipuise cât de incredibil ar arăta în lumina lumânărilor. Sfârcurile lui, care arătau ca niște monede mici de bronz, erau întărite din cauza frigului. Își azvârli cămașa deoparte și apucă un prosop curat, iar ea probabil că reuși să scoată un sunet strangulat, pentru că se întoarse să o privească întrebător.

– Care e problema? Nu îmi spune că ești timidă. Nu după noaptea trecută.

Deși își simțea limba ca de plumb, se chinui să îi arunce o replică sofisticată și inteligentă.

– Nu am văzut încă pe nimeni să își dea jos cămașa așa.

– A, ai văzut mulți bărbați în timp ce se dezbrăcau?

Ea își îngustă ochii auzindu-i tonul ironic.

– De fapt, nu am văzut nici unul. Nici măcar pe fratele meu.

Privirea lui se aprinse cu o licărire de amuzament.

– Însă porți haine bărbătești atunci când furi. Își înclină provocator capul. Și tu cum o faci de obicei?

Ea se ridică și pătura îi căzu de pe umeri.

– Așa. Își încrucișă brațele în față la nivelul taliei și imită gestul de a-și trage cămașa peste cap.

El se cutremură.

– Probabil că umerii femeilor sunt diferiți. Eu probabil că mi-aș disloca ceva dacă aș proceda la fel ca tine. Buzele lui se despărțiră într-un zâmbet răutăcios. De fapt, nici nu cred că ar fi posibil. Ia arată-mi.

Emmy începu să râdă.

– O, nu. Nu mă las păcălită așa ușor. Vrei doar să mă vezi goală.

Expresia lui se schimbă într-o secundă de la una jucăușă la una încărcată cu intenții.

– Nu pot să neg asta, zise el ușor. Am vorbit serios în pădure. A fost bine aseară, însă nu am reușit să te văd. Nu am reușit să te savurez cu adevărat. Vocea lui răgușită îi tăia respirația. Stomacul i se strânse în fața valului de dorință, fierbinte și puternic. Te doresc, Emmy Danvers. Și vreau să te am pe îndelete.

Cum ar fi putut vreo femeie să reziste la așa ceva? Avea încă pantalonii pe el și Emmy nu își putu opri privirea din a coborî către umflătura mândră care se freca de material. Nu mințea. O dorea cu destul de multă disperare. Sally îi spusese mereu că virginitatea era un concept supraestimat.

– Bărbații se agită atât de mult să fie primii, îi spusese direct. Însă gândește-te de câte ori vei face dragoste în viața ta. De câteva sute de ori, dacă ai noroc. Prima oară te pune mereu la încercare, pentru că nu știi exact la ce să te aștepți. E ca și cum ai călări un cal. La început e mai mult dificil decât plăcut. Dar cu puțin exercițiu și cu armăsarul potrivit – chicotise ușor când spusese asta –, în foarte scurtă vreme devine ceva extrem de plăcut. Dacă îți place ceva, asigură-te că e ceva ce el va continua să facă. Nu poți doar să zaci acolo și să te aștepți ca el să îți citească gândurile. Spune-i. Ghidează-l. Sau schimbă-ți tu poziția.

Ajunsă în acel punct, Emmy se făcuse roșie la față ca sfecla, însă asta nu o făcuse pe Sally decât să chicotească răutăcios.

– Jumătate din distracție vine din a-i spune ce să facă, ce îți place, crede-mă. Bărbaților le place când fetele fac asta.

Emmy fusese virgină seara trecută, însă găsise totul ca fiind extrem de plăcut. Era clar că Harland era un amant talentat, un amant căruia îi păsa de felul în care se simțea partenera lui.

Nu putea să își dorească un debut mai bun în artele senzuale. Pe de o parte, se îndoia, pe de alta, își dorea cu ardoare să existe ceva în plus față de ceea ce trăise cu o seară în urmă. Și-ar fi dorit să experimenteze tot ce se putea experimenta. Să primească tot ce avea el de oferit. Chiar dacă ar fi fost numai pentru o noapte. Cu inima gata să îi iasă din piept, făcu un pas în direcția lui.

– Da.

El își deschise brațele și o trase către el, făcând-o prizoniera îmbrățișării lui. Își odihni capul pe pieptul lui. Îi auzi bătăile inimii, puternice și ritmice. Căzu pradă ispitei și deschise gura pentru a-l gusta cu o ușoară atingere a limbii. El o strânse și mai tare în brațe.

– Emmy. Mă omori.

Își trecu mâinile prin părul ei și îi ridică fața către el, cerând tăcut un sărut. Dădea dovadă de nebunie, de slăbiciune, de prostie. Ei nu părea să îi pese. Se aplecă asupra ei și o sărută încet și cu atenție.

– Ai gust de miere, mormăi. Și miroși a paradis. Doamne, mă scoți din minți. Stăteau nas în nas acum. În ciuda încăperii reci, corpul lui radia căldură. Era lipită de el și îi simțea bărbăția trezită. Nu te-am iertat pentru batjocura de la Muzeul Britanic, să știi, îi spuse cu buzele lipite de ale ei. Fată neastâmpărată ce ești. Ai lăsat să se înțeleagă că sunt moale. O legănă. Dă-mi voie să îți arăt cât de tare pot să fiu de fapt.

Se simți străbătută de un val de căldură păcătoasă care o ardea pe dinăuntru. El îi luă mâna și i-o conduse spre mădularul lui. Degetele ei se strânseră în jurul lui din proprie inițiativă, făcându-l să scoată un geamăt adânc.

– Sunt destul de tare pentru tine, Emmy?

Îi trase cămășuța de pe umeri și sărută porțiunea de piele pe care o dezvelise. O mușcă ușor și îi trimise fiori în tot corpul. Ea scoase un sunet vag de aprobare și își înclină capul ca să îi ofere acces mai ușor, însă el se îndepărtă.

–Așteaptă. Am nevoie să fac o baie. Am călărit toată ziua. Sunt extraordinar de murdar. Deschise gura ca să îi spună că nu îi păsa, că îl dorea exact așa cum era, transpirat și îmbibat de ploaie, însă îl văzu cum se dezbrăca pe marginea patului.

Se uită fascinată la picioarele lui dezgolite, la tot părul de pe gambă. Era atât de masculin. Cu o privire provocatoare, se ridică încet și își desfăcu pantalonii, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să îl oprească. Nu îl opri. Era gol. Era glorios, minunat de gol. Îl mai privise pe fugă în dimineața aceea la el în dormitor, însă acum putea să îl admire în voie. Era un bărbat frumos, o creatură născută pentru plăcere și păcat. Lumina lumânărilor i se plimba pe corp în vreme ce privirea ei urmărea linia ațâțătoare de păr care îi cobora de la buric către membrul care i se ridica mândru între picioare. Nu părea deloc stânjenit de propria goliciune. Păși în cadă, udă iar cârpa cu care îi curățase fața și se spălă pe față și pe gât. Emmy se uita hipnotizată la el în vreme ce își freca umerii, brațele și pieptul, cu apa curgându-i pe corp. Apa reușise să găsească drumul cel mai scurt printre mușchii bine conturați ai corpului lui. Ea ar fi vrut să urmeze același traseu cu limba.

Îi aruncă o privire plină de milă când văzu cicatricea lungă care i se întindea pe coapsă. Îngrijise rana groaznică a lui Luc, așa că își dădea seama cam cât de mult durase să se vindece, cât de mult trebuie să îl fi durut. I se strânse inima de mila lui.

–Ai căpătat rana aceea în aceeași perioadă în care ți-ai pierdut vederea?

El aruncă o privire în jos, de parcă ar fi uitat deja că cicatricea era acolo.

–O, nu. Asta a fost un cadou din partea unui mercenar francez la Badajoz. A durut al naibii de rău.

Emmy își adună curajul de a păși către el și de a-i lua cârpa din mână.

–Lasă-mă să te ajut. Întoarce-te.

După prima secundă de surpriză, el se întoarse cu spatele. Ea trebui să se ridice pe vârfuri pentru a-i atinge ceafa, coborând apoi pe spate și trecând cu cârpa către cele două rânduri de mușchi care îi străjuiau coloana vertebrală. El își strânse pumnii pe lângă corp.

Își simțea mușchii tresărind pe măsură ce îi spăla coastele și triunghiul dintre ele. Ea îngenunche lângă cadă și îi trasă cu ajutorul cârpei coapsele, apoi zona din spatele genunchilor, fascinată parcă

de felul în care părul lui părea să fi prins apa în vârtejuri întunecate. El fremăta ca un armăsar nerăbdător când îi atinse gleznele. Se simți stăpânită de o putere extraordinară. Îi dăduse permisiunea să îi exploreze corpul. Putea să facă orice dorea.

– Întoarce-te cu fața, îi porunci cu o voce joasă.

Era încă în genunchi, așa că atunci când el se conformă, erecția lui puternică se opri exact în fața ei. Se mișca de parcă ar fi avut o viață proprie.

– Atinge-mă. Vocea lui era încărcată de dorință. Emmy se simți amețită. Auzise despre asta de la Sally și era ceva la care visase în momentele întunecate. Orice s-ar fi întâmplat după, urma să îi cunoască gustul. Se apleca spre el.

Capitolul 35

Alex dădu ochii peste cap când îi atinse mădularul. Îi sărută ezitant vârful, apoi își trecu limba peste întreg organul, de parcă ar fi curățat o lingură de ultimele urme de înghețată de la Gunther. Simți că îl lasă genunchii. Femeia asta avea să îl omoare, era pe cale să-și dea duhul de atâta plăcere și nici măcar nu îi păsa. Nimic din ce trăise nu-i produsese la fel de multă plăcere ca atingerea ei dulce și neexperimentată. Când simți că nu mai putea îndura tortura explorărilor ei, se aplecă și o ridică în picioare în fața lui. Era îmbujorată, iar un ochi îi strălucea poznaș.

– Gata, sau terminăm înainte să fi început.

Ieși din cadă, o prinse de poalele cămășuței și i-o trecu peste cap. O conduse în direcția patului, înainte să apuce să protesteze că era goală sau să se simtă stânjenită, și se împinse deasupra ei. La senzația extraordinară oferită de pielea ei moale lângă a lui și simțind parfumul ei care îi umplea nările, respirația i se opri o secundă în piept. Doamne! Se sprijini într-un cot pentru a se uita la ea, absolut vrăjit. Era frumoasă. Asta îi lipsise cu o noapte înainte: imaginea pielii ei de alabastru, o privire aruncată sânilor ei perfecți și picioarelor ei lungi. Îi simțise corpul, auzise sunetele sugrumate de plăcere pe care le scosese în întuneric, însă nu putuse să o vadă.

Acum, îi era încântare pentru ochi. Era moale și caldă și extraordinar de feminină. Îi vedea sfârcurile roz-închis întărite din cauza frigului în lumina pâlpâitoare a lumânării. Părul lung care se revărsa pe pernă se potrivea perfect cu buclele din locul unde i se uneau coapsele și imaginea lor îi făcu gura să se usuce cu anticipație. Era întinsă sub el ca o masă de sărbătoare. Ar fi vrut să se arunce asupra ei ca un animal sălbatic, să o guste și să o răvășească, însă de data asta nu îl grăbea nimic. De data aceasta nu aveau să mai existe pipăieli în întuneric.

Voia să vadă fiecare expresie a feței ei, să îi simtă fiecare frison. Puteau să se bucure împreună de călătorie, de descoperiri. Membrul

lui se întări până ajunse la pragul durerii. Doamne, cât de mult o dorea! Lăsându-se să cadă pradă tentației, îi mângâie talia și cu degetele răsfirate îi exploră porțiunea de piele de lângă buric. Dacă ar fi vrut, probabil că i-ar fi putut cuprinde talia cu ambele mâini.

– Ești atât de micuță, murmură mai mult pentru sine. Doamne, mi-e teamă că o să îți fac rău. Că o să te zdrobesc.

O auzi chicotind și își îndreptă ochii către fața ei, iar ea îi mângâie brațul de la umăr spre încheietura mâinii cu o atingere așa de ușoară că îl făcu să se încordeze ca un motan.

– Și tu ești atât de mare, îl tachină ea. Alex Harland cel înspăimântător de pe Bow Street, cunoscut pentru că nu arată milă nimănui.

El se prefăcu supărat, însă, după ce îi întâlni ochii, se simți atras cu totul în adâncul lor.

– Nu o să îmi faci rău, șopti ea plină de încredere. Nu mi-ai făcut rău nici aseară, nu? Sunt mai puternică decât par, Harland. Pot să îndur orice o să îmi oferi.

Îl prinse de ceafă și îl trase către ea pentru un sărut care îl făcu pe Alex să geamă. Chicoti încântată de efectul sărutului ei și îi sărută bărbia și gâtul până la claviculă. Când ajunse la umeri, îl îmbătă cu un șuvoi de mușcături ușoare presărate cu atingeri delicate ale limbii. O tortură dumnezeiască. Alex se lăsă să cadă pe spate, împletindu-și degetele cu ale ei și dându-și seama cu un soi de detașare disperată cât de mari erau mâinile lui față de ale ei. Avea degete delicate, cu unghii de un oval perfect. Prin comparație, mâinile lui arătau ca niște labe de urs.

Cum puteau niște mâini atât de micuțe să îi provoace atâta necaz? Era bucluc și fărădelege într-un ambalaj micuț și irezistibil. Îi duse degetul la gură și se bucură de felul în care ochii ei se măriră atunci când începu să îl sugă. Îi eliberă mâna și îi cuprinse sânul, savurându-i greutatea dulce, și o văzu cum își mușcă buza de jos într-un gest inconștient, dar extrem de provocator. Niciodată în viață nu i se mai întâmplase să fie atât de disperat după o femeie.

Doamne, nu era cu nimic mai bun decât un băiețel excitat! Mirosul pielii ei îi explodă în minte și singurul lucru la care se mai putea gândi era că trebuia să o guste. Nu conta că se aflau de părți diferite ale legii. Tot ce conta era că se aflau pe aceeași parte a acestui pat. O sărută apăsat pe talie. Trandafiri și bujori. Nebunie și păcat. O văzu arcuindu-se când îi luă sfârcul în gură și îl supse

cu putere. O sărută tot mai jos, schimbându-i poziția corpului, și o simți încordată când îi sărută buricul. Plecă cu sărutările tot mai jos. Își poziționă umerii între coapsele ei ca să o vadă în toată splendoarea. Ea încercă, instinctiv, să se acopere cu mâinile.

– Stai, îi spuse cu răsuflarea tăiată. Ce faci?

– Nu am reușit să ajungem până aici data trecută, îi zise plimbându-și privirea pe trupul ei.

Avea obrajii îmbujorați de rușine, așa că îi aruncă un zâmbet provocator și plin de încredere.

– Ai încredere în mine, Emmy. O să-ți placă. Îți promit.

Emmy se lasă pe spate, iar Harland îi sărută interiorul coapsei. Avea încredere totală în el. Dacă îi spusese că o să îi placă, cine era ea să îl contrazică? Era clar că avea mai multă experiență. Totuși, se zbătu când respirația lui fierbinte ajunse la esența ei feminină. El chicoti și ridică întrebător o sprânceană.

– Pot?

Ea reuși să aprobe amețită și gemu incoerent de plăcere când limba lui atinse bucata cea mai sensibilă de carne. Îl privi. Avea ochii închiși, cu genele coborâte de parcă ar fi gustat ceva incredibil de dulce, ceva ce trebuia savurat. O linse din nou, cu o mișcare leneșă, care o făcu să se înfioare. Era o atingere diferită de cea a degetelor, însă era la fel de înnebunitoare. Pielea îi fu scăldată de fiori calzi și reci, ace mici de gheață și flăcări. Îi arătase puterea lui, cunoașterea lui. Îi atingea corpul cu atâta măiestrie și, cu toate astea, nu se simțea deloc constrânsă.

Se simțea liberă. Se simțea infinit de puternică. Emmy își înfipse călcâiele în saltea, lăsându-l să o venereze cu gura. Fără milă – doar capitulare. Nu se așteptase la nimic altceva din partea lui. Ajunse tot mai sus, pășind pe marginea abisului, disperată să sară în uitare dulce. Chemarea vidului. Așa că voia să sară.

– Harland. O, Doamne! Te rog.

Alex voia să o vadă pierdută, la fel de irațională pe cât era și el, voia să o vadă cerșind ceea ce abia aștepta să îi ofere. Se trase de lângă ea și o auzi, mormăind frustrată înainte să se urce deasupra ei. Trase adânc aer în piept, luptând cu nevoia de a-i desface picioarele și de a se împinge cu putere în ea. Îl ațâța către haos, către nebunie. În schimb, aluneca în ea atât de încet, încât amândoi suspinară adânc.

Scrâșni din dinți până când îl duru maxilarul. Atât de bine. Atât de bine. Atât de bine. I se potrivea ca o mănușă. Era periculos de aproape de a-și da drumul. Închise ochii, hotărât să o facă să termine înaintea lui, și fu răsplătit cu un țipăt mut, pe măsură ce își mișcă șoldurile. Repetă mișcarea și reuși să creeze un ritm care o făcu să își înfigă unghiile în spatele lui.

– Da. Așa. Mai mult.

Simțindu-se cuprins de disperare, îi luă fața în mâini și o sărută adânc, cu limba mișcându-se la unison cu restul corpului. Sublim. Era cu el, peste tot în jurul lui, și simți că se apropie de apogeu exact când ea, ajunsă pe propriile culmi, își dădu capul pe spate și scoase un țipăt răgușit. O simțea mișcându-se în jurul lui și asta fu suficient pentru a-l declanșa. Se trase din ea în ultima secundă, în vreme ce simți un val de plăcere atât de mare, încât rămase aproape inert. Se prăbuși lângă ea într-o oboseală dulce, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Pe toți dracii! Ce femeie!

Emmy îl ținea pe Alex lipit de ea, în timp ce amândoi se străduiau să-și recapete răsuflarea. Ea îl mângâie pe spate și pe umerii lați și se uită la baldachinul de deasupra ei cu un fel de mirare amețitoare. O letargie fericită îi cuprinse corpul. Se simțea ca un fulg și totuși fremăta de energie exuberantă și de satisfacție. Se simțea invincibilă.

De parcă ar fi furat focul din ceruri sau ar fi cucerit vreun vârf de munte inaccesibil. Inima îi reveni la loc, pe măsură ce lumea își recăpăta dimensiunile obișnuite. În ciuda acelui punct culminant final, frenetic, nu se simțise ca o împerechere fără minte. Simțise că face dragoste. Expresia tachinatoare de pe chipul lui Alex, felul blând în care o convingea spre plăcere, ardoarea săruturilor lui vorbeau despre ceva mai profund și mai complicat decât simpla poftă sexuală.

Sau fusese doar o dorință din partea ei? Poate că el se uita la fiecare femeie cu care se culca cu aceeași expresie tandră și exasperată. Poate că el își săruta toate iubitele de parcă ar fi fost singurele femei din lume.

Capitolul 36

Și de când începuse să se gândească la el ca și cum ar fi fost Alex, în loc să fie Harland? Emmy închise ochii disperată de propria ei nebunie. Era îndrăgostită, dar habar nu avea cum să definească relația lor, care fusese atât de ciudată. Un joc ticălos și cochet de-a șoarecele și pisica, amestecat cu neîncredere și admirație reticentă. O parte dornică și încăpățânată a ei insista să devină prieteni, dar și îndrăgostiți, însă partea pragmatică a ei știa cât de ridicol era acest lucru.

– Nu cred că putem spune despre noi că suntem cu adevărat prieteni, spusese el.

Era adevărat. Infracțiunile ei, deși comise sub presiune, erau de neiertat, iar viziunea lui Alex despre lege era una strictă. Nu se putea aștepta ca el să se schimbe și nici nu ar fi vrut s-o facă. Loialitatea față de profesia lui, dorința de a vedea dreptatea înfăptuită, fusese unul dintre lucrurile pe care ea le iubea cel mai mult la el. Se îndoia că reticența ei avea orice fel de importanță în fața unei instanțe de judecată. Faptul că nu dorise să fure aceste bijuterii nu ar fi interesat pe nici un judecător.

Îi mângâie părul lui Alex, în timp ce el se dădea la o parte mormăind niște scuze și trase cearșafurile peste ei. El o strânse în brațe și o trase către el într-o îmbrățișare care aduse lacrimi dulci și amare în ochii ei. Fusese cu adevărat prinsă într-o cursă. Alex nu avea nevoie de cătușe sau de constrângeri fizice. O legase cu pasiune. Cu dragoste. Și, ca un dependent de opiu sau ca un jucător înrăit, nu putea să se abțină, deși știa că acest lucru ar duce la ruină. Din poziția ei, întinsă pe o parte, putea vedea cutia care conținea bijuteriile așezate pe pervaz.

Timpul se scurgea în defavoarea ei. Aproape că simțea lațul strângându-i gâtul. Un sentiment îngrozitor de finalitate puse stăpânire pe ea și simți dintr-odată nevoia de a valorifica fiecare

moment prețios rămas, pentru a-i rămâne în memorie pentru totdeauna. Lumânarea pâlpâia încă pe comodă, iar focul dădea o strălucire antică odăii. Se întoarse în brațele lui Alex. El își coborî bărbia pentru a o putea privi de jos cu o expresie somnoroasă și întrebătoare, iar ea îi mângâie obrazul cu degetul, minunându-se de faptul că era liberă să o facă. Dreptul de a-l atinge era încă o noutate.

– Știai că ochii tăi sunt de culoare albastru regal?

Nu avea habar de unde venise acel gând absurd, dar el zâmbi, aparent nemulțumit de dorința ei de a vorbi. Urmări cu degetul arătător ridurile de îngrijorare care apăruseră între sprâncenele ei, apoi îi mângâie nasul.

– Mai am un cuvânt pentru tine, murmură el. Te-ai întrebat vreodată cum se numește spațiul acesta dintre sprâncenele cuiva?

El găsi din nou locul, iar Emmy se încruntă instinctiv, creând o brazdă sub degetul său.

– Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.

El îi netezi sprâncenele.

– Englezii nu au un cuvânt pentru asta, dar spaniolii da. *Entrecejo*.

El îi atinse vârful nasului, de parcă ar fi certat un cățeluș obraznic, iar ea schiță un zâmbet. Părea atât de mulțumit de el însuși. Ea ridică o sprânceană și încercă să adopte un ton binevoitor.

– În regulă. Recunosc că te-ai dovedit a fi mult mai folositor decât mi-am imaginat vreodată în a-mi oferi cuvinte noi și interesante.

Buzele îi zvâcniră.

– O, sper că am dat dovadă de cunoaștere și în alte câteva domenii, domnișoară Danvers, spuse el cu voce afectată.

Ea reuși să chicotească obosită, iar el o trase aproape.

– Dormi acum, porunci el.

Căscă de simți că-i crapă fălcile și închise ochii, simbolul masculinității depline, iar Emmy îl privi mirată. Părul îi era ciufulit, buzele roz de atâta sărutat. Părea mai tânăr decât de obicei, ca un băietan, iar ea simți o bruscă dorință de afecțiune. Era ciudat să-l vadă atât de vulnerabil. Avea sentimentul că doar câteva persoane erau îndreptățite să-l vadă pe lordul Melton, cel care avea o fire rece și controlată, atât de liniștit cum era acum. Simți o fericire dureroasă. Se bucură că îi fusese dat să îl vadă așa. Fără să deschidă ochii, el o trase și mai strâns către el și îi ascunse capul sub bărbia lui. Se potriveau perfect. Emmy își lăsă mâna pe pieptul lui și

închise ochii, ascultându-i ritmul constant al inimii. Oare va regreta el aceste momente pe care le petrecuseră împreună? Și-ar aminti-o cu afecțiune, când ea nu avea să mai facă parte din viața lui? Făcu din nou dragoste cu ea chiar înainte de răsărit. Emmy avu un vis erotic în care ea fusese sub el, corpul lui mare o fixa, mâinile lui perverse explorându-i fiecare centimetru de piele.

– Am mulți prieteni, îi șopti el la ureche. Ceea ce mi-ar trebui ar fi... un adversar. Crezi că poți face asta pentru mine, domnișoară Danvers? Crezi că poți continua să alergi pentru totdeauna?

Se trezi la realitate înfierbântată și frustrată, înfășurată în cearșafuri, doar ca să-l descopere pe Alex, cel real, nu pe cel din vis, ținându-i sânii în mână și sărutându-i ceafa, în timp ce se lipea de spatele ei.

Îi strecură mădularul tare între fese, iar ea îl trase cu un geamăt surprins în timp ce el se freca între coapsele ei.

Sângele i se încălzi. Dintr-o mișcare instinctivă, ea își înclină șoldurile, iar el o penetră. Ea își împinse spatele către el, încântată de geamătul lui gâtuit și de senzațiile provocate de noua poziție. El se retrase și se rostogoli pe spate, convingând-o să se așeze deasupra lui. Cu genunchii apăsând pe saltea împrejurul șoldurilor lui, cu palmele lipite de pieptul lui, ea înțelese rapid ideea. Alunecă încet pe mădularul lui, bucurându-se de îmbătătoarea senzație de putere în timp ce învăța să controleze ritmul. După un timp, el o împinse și ea se întinse deasupra lui.

Sânii ei îi mângâiară părul aspru de pe piept, cu o delicioasă senzație de frecare. Degetele de la picioare îi mângâiară partea din spate a genunchilor. El îi prinse șoldurile și o penetră, iar prin noua poziție atinse un punct adânc în interiorul ei, o promisiune de extaz. Ea se ridică, dorind să stingă flăcările, și nu mai dură mult până putu relua respirația și plonja în acel vârtej de fericire. Nu mai voia să răsară soarele niciodată.

Capitolul 37

Alex se trezi încet la viață, cu o senzație lascivă de bine. Lumina soarelui îi încălzea o parte a feței. Fără să deschidă ochii, lăsă senzația să își facă loc în el și își dădu seama, puțin șocat, că era fericit. Nu doar mulțumit, ci vesel. Îi venea să sară jos din pat, să deschidă larg fereastra și să își strige fericirea lumii întregi. Se simțea invincibil și mai optimist de cât se simțise vreodată. Noaptea trecută alături de Emmy fusese extraordinară. Dădu cu mâna în lături, căutând-o, însă nu simți decât așternuturi reci.

Se ridică brusc, cuprins de panică, și se uită în cameră. Unde era? Îmbrăcată în cămășuță și cu genunchii la piept, stătea la fereastră și se uita în curtea hanului. Se întoarse când îl auzi mișcând și îi aruncă un zâmbet timid, de parcă nu ar fi fost sigură de răspuns. Lumina dimineții care cădea în spatele ei îi transforma dezordinea buclelor nepieptănate într-o aură portocaliu-roșiatică și pentru o secundă Alex rămase împietrit. Cu obrajii strălucitori de culoarea piersicii, cu buzele roz și cu afurisiții ăia de pistrui, era, de departe, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Își dorea să o ia protector în brațe și, în același timp, își dorea să o domine. Își temperă un val puternic de dorință.

În ultimele douăzeci și patru de ore, ajunsese la o concluzie. Nu putea să o predea celor din Bow Street. Avea nevoie de protecția lui. Și nu numai în fața procuraturii, ci și în fața lui Danton. Și cea mai bună metodă de a o proteja – asta după ce îl prindea pe Danton și îl trimitea în judecată pentru asasinarea italianului – era să îi ofere protecția numelui său. Era contele de Melton. Așa că, dacă se căsătorea cu el, chiar dacă cei din Bow Street ar fi decis să o pună sub acuzare pentru furt de bijuterii, ca nevastă a unui conte, putea să facă apel la „privilegiul de aristocrat".

Fiind contesă, nu putea să fie arestată sau încarcerată decât la cererea altor membri ai înaltei societăți. Ar fi avut dreptul să fie

adusă în fața unui juriu de aristocrați care să îi decidă pedeapsa în Camera Lorzilor și, pentru că nu avea să fie acuzată de trădare sau de crimă, cele două excepții de la regulă, chiar dacă era găsită vinovată, pentru că era la prima abatere, putea să scape nepedepsită.

Alex spera că va putea evita complet punerea sub acuzare dacă îi înapoiau Prințului Regent toate bijuteriile, nu numai diamantul pe care îl furase de la Rundell & Bridge. Lui Prinny îi plăceau foarte mult gesturile mărețe și dramatice și nu se sătura de ocaziile în care își putea arăta mărinimia. Ar fi fost mai mult decât încântat de ideea de a putea să prezinte bijuteriile dispărute ale Coroanei franceze ambasadorului Franței sau chiar nou-înscăunatului Ludovic, în timpul următoarei vizite de stat.

Prințul era de asemenea un adept al rezolvării dușmăniilor de moarte prin căsătorie. Suflet romantic, ura violența și prefera mereu rezolvarea pașnică a oricărei probleme. Alex urma să garanteze personal pentru comportamentul viitor adecvat al soției lui și urma să aibă grijă să o ferească de belele. Îi veni să râdă cu voce tare. Doamne Dumnezeule! Oare își pierduse mințile? Nu crezuse niciodată că se va căsători.

Cel puțin nu în următoarele două decenii. Cu toate astea, nu găsea deloc neatrăgătoare ideea de a se căsători cu Emmy Danvers. Dimpotrivă. Era atras de ea în feluri pe care nu le mai trăise cu vreo femeie. Dacă o lua de nevastă, putea să o sărute oricând dorea. Însă dorința lui nu era doar sexuală. Dorința era, fără doar și poate, un factor important, însă era mai mult decât atât. Îi iubea tăria, curajul, istețimea.

Îi plăcea să o privească din partea cealaltă a camerei atunci când împărtășeau o glumă, de parcă ar fi fost amândoi prinși într-un soi de comunicare tăcută. Îi aprecia simțul umorului și iubea până și momentele de liniște, când o ținea în brațe în întuneric, când doar stătea lângă ea fără să-și vorbească. Îi captiva mintea. Îi captiva inima.

Alex clipi. Doamne sfinte! Era oare îndrăgostit? În felul acela despre care băteau câmpii poeții? Cu siguranță nu era iubirea plângăcioasă și întunecată a lui Shelley, și nici admirația tăcută a lui Keats. Nu era nici agonia disperată, distrugătoare de suflete a lui Byron. Să fi fost mai degrabă genul de iubire exasperantă, cu înțepături și

tachinări, dintre Beatrice și Benedict sau Katherina și Petruchio a lui Shakespeare? Poate.

Erau încă atâtea lucruri pe care nu le știa despre ea, lucruri pe care un bărbat care se gândește la o femeie ca la o viitoare soție ar trebui să le știe. Ce mâncăruri îi plăceau și ce mâncăruri nu îi plăceau, dacă știa să cânte la vreun instrument muzical. Cum îi plăcea ceaiul. Însă erau lucruri minore, fără importanță reală. Îi cunoștea esența.

În ciuda fărădelegilor ei, credea în bunătatea sa intrinsecă. Nu era rea sau lipsită de sentimente. Îi păsa foarte mult de cei în care avea încredere și pe cei care aveau norocul să îi fie cu adevărat apropiați i-ar fi apărat până la moarte. Probabil că ar fi fost un soldat excepțional. Abia aștepta să afle toate lucrurile mărunte care o caracterizau. Lucruri care, fără îndoială, aveau să îl scoată din minți, să îl încânte și să îl fascineze în egală măsură. Era pragmatică, o persoană realistă. Nu credea că l-ar fi refuzat. Și-ar fi dat seama că era cea mai bună opțiune. Alegerea care ar fi provocat cele mai puține neplăceri familiei ei.

Probabil că s-ar putea numi o căsătorie din interes, cel puțin pentru ea. Întotdeauna i se păruse că formularea aceasta era de o prostie remarcabilă. Realitatea era că tot ceea ce reprezenta această femeie era un inconvenient. Cel mai probabil propria familie ar crede că făcuse o mezalianță îngrozitoare, însă erau obișnuiți ca el să facă lucruri ieșite din comun. Acesta probabil că ar fi fost cel mai mare scandal al lui de până acum. Trecuseră peste rușinea pe care le-o provocase când fusese proprietarul unei săli de jocuri de noroc. Vor trece și peste asta. Tatăl său îl bătea la cap de ani întregi să se așeze la casa lui și să înceapă să îi ofere nepoți.

Și, până la urmă, cui îi păsa de ce credeau ceilalți? O voia pe Emmy, cu mintea ei ageră și cu gura ei spurcată. Putea să găsească neveste mult, mult mai rele. Poate că i-ar prii căsnicia. Văzuse că Benedict se schimbase de când era însurat cu Georgiana. Era mai fericit, mult mai așezat, de parcă Georgiana îi adăugase vieții o dimensiune în plus, care până atunci lipsise. Alex era atât de obișnuit să trăiască doar cu vederea parțială, încât nici nu i se mai părea că îi lipsește ceva. Dar dacă și-ar fi recăpătat total vederea? Poate că și căsnicia era la fel? Ca și cum ai fi câștigat ceva ce nu știai până

atunci că lipsește și te-ai fi trezit cu o viață infinit mai bogată astfel. Se rugă ca acesta să fie și cazul lui.

– Nu pari a fi prea matinal, Harland.

Salutul amuzat al lui Emmy îl scoase din reverie și își dădu seama cu ușoară durere că petrecuse ultimele minute holbându-se la ea ca un idiot.

– 'Neața, mârâi. Vocea îi era cu cel puțin o octavă mai joasă din cauză că tocmai se trezise, așa că și-o drese și încercă din nou. 'Neața, domnișoară Danvers. Sper că ați dormit bine. Îi făcu plăcere să vadă roșeața ușoară ce îi colora obrajii. Nu credea că se va plictisi vreodată de a o rușina. Își trecu degetele prin păr, apoi peste obraz, căutând să vadă dacă avea nevoie de un bărbierit, deși era lipsit de sens pentru că nu avea setul de bărbierit cu el și nici nu ar fi avut vreodată încredere să folosească o lamă pusă la dispoziție de cei de la han. Ar fi fost probabil ruginită și tocită. Și și-ar fi tăiat urechea cu ea.

– Ar cam trebui să plecam, spuse abrupt. Trebuie să ne întoarcem la Londra ca să organizăm ambuscada ta asupra lui Danton. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Ea își luă ochii de la pieptul lui dezgolit și se uită încruntată pe fereastră.

– Ce ar trebui să facem cu trăsura? Mă îndoiesc că o să găsim pe cineva care să o repare la timp. Și nu cred că pot să călăresc tot drumul până la Londra.

Alex dădu cuverturile la o parte și își așeză picioarele pe podea. Ea își ținea privirea ferită. Asta îl făcu să își înăbușe un zâmbet. Își găsi pantalonii și îi trase pe el, alături de ciorapi și de cămașă. Cizmele lui arătau dezastruos. Deși erau uscate, îi fu aproape imposibil să le tragă în picioare. Reuși în cele din urmă și se întoarse către ea.

– Cobor până la sala de mese să văd dacă e ceva de mâncare pentru micul dejun. Și o să mă interesez să văd dacă putem închiria vreun vehicul.

Se uită intenționat în cutia cu bijuterii să vadă dacă totul era încă la loc, iar ea îl privi mânioasă.

– Chiar crezi că aș fi avut timp să le ascund undeva?

El luă cutia în brațe și îi aruncă un zâmbet seducător.

– Mai bine mă asigur decât să îmi pară rău. Știu cât de periculos ar fi să te subestimez, dragostea mea. Ar trebui să te simți flatată.

Ea pufni, oarecum calmată. El se opri cu mâna pe clanță, se întoarse și îi spuse: Nu îți face griji în ceea ce îl privește pe Danton. Am vorbit cu Seb – lordul Mowbray – înainte să plecăm și i-am spus să fie pregătit. Ai încredere în mine, nu e prima ambuscadă pe care o punem la punct. Îmbracă-te și coboară când ești gata.

Capitolul 38

Călătoria înapoi la Londra fu lipsită de evenimente. Calul care scăpase în timpul furtunii fusese descoperit cu frâiele prinse într-un tufiș la câțiva kilometri în josul drumului și fusese adus la han, aparent fără să fi pățit nimic grav în urma aventurii lui. Alex reușise să procure o trăsură acoperită, ponosită, dar utilă, de la un cleric local pe nume Blythe. Era veche, cu perdele mâncate de molii, arcuri metalice și umplutură din păr de cal care ieșea din scaune. Mirosea a mucegai și a câine ud, dar roțile erau sănătoase, iar lui Emmy nu-i păsa cât de îngrozitoare era, cu condiția să-i aducă înapoi la Londra la timp pentru a-l salva pe Luc.

La Stamford, Alex își recuperă calul, un armăsar frumos pe nume Bey, și vizitiul. La fel ca la venire, călări alături de trăsură, lăsând-o pe Emmy singură cu gândurile ei tumultuoase. Nu mai fusese nimeni altcineva în încăpere când luaseră micul dejun, cu excepția proprietarului serviabil, și avuseseră parte de o masă extrem de politicoasă. Când Alex își întindea mâna după tacâm sau după cana de cafea, atenția ei era atrasă de încheietura mâinii sau de buzele lui. O amintire fugară a nopții de dragoste îi apărea din când în când în minte. Își petrecuse întreaga masă încercând să scape de rușinoasa roșeață din obraji. Privirile amuzate și pline de înțeles ale lui Harland, de parcă ar fi știut exact ce gândea ea, nu erau deloc de ajutor. Emmy îi aruncă o privire dincolo de fereastra trăsurii. În această dimineață maxilarul lui era ușor întunecat de umbra bărbii. Arăta ca un tâlhar sau ca un pirat – un partener ideal pentru furtul de bijuterii.

Trăsura ricoșă într-un șanț, iar cutia de bijuterii alunecă pe podea și se izbi dureros de glezna ei. Alex o așezase lângă ea cu subînțeles, de parcă ar fi trebuit să se simtă onorată de încrederea lui. Emmy pufni. Unde credea el că va pleca cu ea? Nu prea putea sări dintr-o trăsură care se afla în mișcare și să înceapă să alerge pe câmpuri.

Ar fi prins-o în scurt timp. Alex îi spusese să nu-și facă griji în legătură cu întâlnirea cu Danton, dar era imposibil. Era foarte posibil ca el și Mowbray să fi pus capcane similare în timpul armatei, dar ar fi implicat vreuna ostatici? Se îndoia de asta. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Luc, ea nu și-ar ierta-o niciodată. Și dacă Danton nu i-ar contacta, așa cum spusese că o va face? Dacă îl ucisese deja pe Luc? Tâmplele începură să-i zvâcnească. Ignorând scaunele pline de cocoloașe și incomode, ea se întinse și trase haina grea a lui Alex peste ea, deși era plină de noroi. Parfumul lui îi oferea un pic de confort și, în cele din urmă, adormi, epuizată de griji și oboseală.

Era mijlocul după-amiezii când tropăitul cailor răsună în grajdurile din spatele clubului Tricorn. Sebastien, Lord Mowbray, trebuie să le fi pândit sosirea, pentru că ușa din spate se deschise și el coborî treptele. Se strâmbă arogant la vederea trăsurii ponosite.

– Ce naiba ai făcut cu trăsura noastră?

Alex descălecă.

– Este undeva în cel mai adânc și întunecat loc din Lincolnshire, cu un ax rupt. Am aranjat s-o duc la un meșter din Stamford și pe urmă s-o aduc înapoi aici, când este reparată.

Mowbray ridică din sprâncene. Deschise ușa trăsurii și întinse mâna ca să o ajute pe Emmy să coboare, dar Alex îl împinse cu umărul din drum și îi luă locul.

Emmy le zâmbi amândurora în semn de mulțumire. Ochii lui Mowbray scânteiau de interes. Cu siguranță murea de curiozitate să afle ce se întâmplase.

– Se pare că ai avut o călătorie plină de evenimente, pufni el.

Alex îi trimise un zâmbet care o făcu să se topească.

– Ai putea spune asta, murmură el.

– Ai recuperat bijuteriile?

– Da.

Întinse mâna către trăsură și scoase cutia.

– Vino înăuntru și îți voi arăta.

Mickey aștepta în hol să-i debaraseze de mantii. Alex se îndreptă spre salon, apoi se întoarse către Emmy.

– De ce nu te duci sus ca să te împrospătezi? Trebuie să vorbesc puțin cu Lord Mowbray.

Emmy refuză să fie alungată atât de ușor. Se întoarse și se adresă lui Mowbray.

– Presupun că ai luat legătura cu bunica mea. A trimis Danton instrucțiuni despre schimbul de bijuterii pentru Luc?

Mowbray rânji văzând felul în care ea ignora sugestia lui Alex.

– Da. A trimis un bilet pe strada Waverton în această dimineață. Vrea să se întâlnească la Kew, pe terenul palatului care se construiește acolo, la ora zece în seara asta.

Emmy dădu din cap.

– Prea bine. Voi fi gata. Se întoarse spre Alex. Aș dori să le anunț pe Sally și Camille că avem bijuteriile. Nu vreau să se îngrijoreze inutil.

– Poți să le scrii o scrisoare acum. Voi ordona să fie trimisă îndată. Ai hârtie și cerneală pe biroul meu.

Ea dădu din cap, ca o regină care le face o favoare supușilor ei umili, și se întoarse către portarul masiv.

– Bun. În acest caz, domnule, ăăă, Mickey, se corectă ea, când își dădu seama că habar nu avea de numele de familie al bărbatului, aș aprecia foarte mult dacă aveți ceva de mâncare. Și o ceașcă bună de ceai, dacă nu e deranjul prea mare.

Urechile uriașului se înroșiră, în timp ce ea îi zâmbea cu dulceață.

– Desigur, domnișoară. O să-i spun domnului Lagrasse. Va fi plăcerea lui.

Alex dădu ochii peste cap, iar ea știu imediat ce gândea: ce fel de prizonier dă ordine oamenilor în așa fel? Nu-i păsa. Era îngrijorată peste măsură. Dacă avea să-i fie prizonieră cel puțin pentru alte câteva ore în plus, până când l-ar fi întâlnit pe Danton, atunci el ar putea să-i ofere măcar o masă a naibii de decentă. Ea urcă scările foarte mânioasă. Seb râse înăbușit în timp ce Emmy se îndepărtă de ei.

– Foarte supusă prizoniera pe care o ai. Pare îngrozită de tine.

Alex îi aruncă o privire urâcioasă.

– Aș vrea să te văd pe tine descurcându-te. Femeia asta e greu de controlat.

– Pariez că este.

Seb chicoti din nou, cu ochii pe fundul obraznic al lui Emmy în timp ce ea urca scările, iar Alex își înăbuși dorința de a-l strânge de gât, doar ca să-i ia lui Seb gândul de la asta. Se întoarse și intră

cu pași mari în birou, unde îl descoperi pe Benedict Wylde, contele de Ware, așezat lângă foc.

– Benedict este aici, apropo, spuse Seb cu întârziere.

Ben se ridică de pe scaun.

– Am auzit că ați avut aventuri fără noi.

Privi cutia cu un interes fățiș.

– Sunt uimit că ai reușit să te separi de soția ta, contracară Alex sarcastic. Ne considerăm onorați de prezența ta.

Benedict râse.

– Într-o zi, voi doi vă veți regăsi fericiți și încătușați, și vom vedea cât de dispuși sunteți să plecați prin ploaie în jurul țării.

Seb îi aruncă o privire îndoielnică.

– Nu există o femeie în viață care să mă facă să intru de bunăvoie în capcana preotului.

Benedict se strâmbă. Cu siguranță, Seb nu ascunsese părerile sale despre acest subiect: căsătoria era pentru idioți. Sincer, Alex credea că mariajul lui Benedict era probabil primul cu adevărat fericit pe care Seb îl întâlnise vreodată. Propria sa familie cu siguranță nu îi oferise exemple strălucitoare de fericire matrimonială.

Tatăl lui Seb, ducele de Winwick, fusese unul dintre cei mai puternici adversari ai căsătoriei pe care Alex îi întâlnise vreodată. Secretul cel mai prost păstrat în înalta societate era faptul că tatăl lui Seb nu fusese căsătorit cu mama acestuia la momentul concepției fiului. Prima soție a ducelui, o femeie plictisitoare, conștientă, murise dând naștere fratelui vitreg mai mare al lui Seb, Geoffrey, care era cu doar opt luni mai în vârstă decât însuși Seb. Seb fusese rezultatul unei aventuri pe care ducele o trăise cu o contesă italiană nestatornică. Când prima sa soție murise, ducele se căsătorise rapid pe ascuns cu această contesă care era deja însărcinată, pentru a-și legitima fiul și pentru a se asigura că are o „rezervă", în cazul în care Geoffrey s-ar fi dovedit la fel de bolnăvicios ca și mama sa. Căsătoria nu se dovedise una fericită. Contesa avea mult prea multă poftă de viață pentru a se mulțumi să rămână în țară și să aibă rolul de ducesă. Se întorsese la Londra și avusese o serie de amanți, iar ducele își continuase drumul, cu o succesiune de actrițe și curtezane din ce în ce mai tinere.

Mama lui Seb murise de variolă când el avea șase ani, iar ducele jurase atunci că nu se va mai recăsători. Femeile, susținea el, pur

și simplu nu meritau deranjul. Nu era de mirare că opiniile lui Seb despre acest subiect fură deja exprimate. Alex îi aruncă o privire lui Benedict, care părea a fi de acord cu căsătoria. Fusese grețos de fericit cu noua sa soție în ultimele luni. Abia de își mai putea opri zâmbetul de când avusese loc nunta și avea pe față acea expresie plină de satisfacție de sine, de parcă ar fi descoperit un secret pe care Alex și Seb nu l-ar fi înțeles încă. Nu că Alex ar fi fost supărat pe fericirea prietenului său, desigur, dar știa că șansele ca el însuși să găsească o fericire similară în statutul de om căsătorit erau extrem de îndepărtate.

Seb și Benedict scăpară amândoi fluierături de mirare, în momentul în care Alex săltă capacul cutiei și le arătă bijuteriile. Seb luă diamantul de culoarea piersicii, cel pe care Emmy îl denumise Hortensia, și îl ridică în lumină.

– La naiba! Acest lucru este suficient pentru a face chiar și inima lui Prinny, iubitoare de lucruri prețioase, să bată mai repede.

Îl puse la loc și turnă trei pahare de coniac din decantorul de pe bufet. El îi oferi mai întâi lui Alex.

– Bei? Arăți de parcă ai avea nevoie. Ai stat treaz toată noaptea asigurându-te că mica noastră hoață nu a fugit cu bunurile, nu-i așa?

– Ceva de genul.

Seb îi aruncă o privire plină de înțeles.

– Sunt sigur că te-ai dat peste cap ca să-ți faci datoria. Știm cu toții cât de conștiincios ești, Harland.

Alex îi aruncă o privire puternică și Seb rânji.

– În timp ce tu te bucurai de interludiul tău bucolic cu frumoasa noastră captură...

– Mă ocupam cu recuperarea bunurilor furate, îl corectă Alex.

– Așa cum am spus. În timp ce îi arătai minunatei domnișoare Danvers cât de greșite erau acțiunile ei, am găsit un martor în cazul uciderii italianului.

Alex pufni șocat.

– Ai găsit? Excelent!

Seb ridică din umeri, pretinzând o modestie pe care cu siguranță nu o avea. Omul era pe cât se poate de arogant.

– Ei, sigur, vă mulțumesc. A fost destul de bine, dacă îmi permiteți să povestesc.

– Spune-mi totul.

– Ei bine, când am ajuns la Gravesend, am cercetat puțin prin împrejurimi și am auzit despre un servitor dispărut din gospodăria lui Andretti. Poliția locală nu a reușit să-l găsească și a presupus că este fie complice, fie că el însuși a fost ucis, iar trupul lui a fost înlăturat de către criminal.

Alex clătină din cap în timp ce se lăsa pe unul dintre fotoliile confortabile care flancau șemineul.

– Nu are nici un sens. Pana neagră de la locul crimei face trimitere directă către Șoimul Nopții. De ce l-ar ucide pe servitor și i-ar ascunde trupul când nu a încercat nici măcar să ascundă uciderea italianului?

– Nu am spus că localnicii sunt cei mai ascuțiți la minte, nu-i așa? Încep să văd de ce Conant îi disprețuiește.

Benedict dădu din cap.

– Chiar erau o grămadă de amatori. Nu a fost găsit nici un indiciu care ar arăta că au habar de ce fac.

Seb îi aruncă o privire nostimă.

– Dar divagăm. Le-am spus localnicilor că nu credem în vina servitorului dispărut și le-am comunicat că, dacă se va prezenta vreodată la Bow Street, va primi o audiere echitabilă. Am sugerat chiar că va exista o recompensă financiară pentru informații.

Alex dădu din cap.

– Bine gândit.

– Ieri, un italian pe nume Stefano Mancini a trimis un mesaj către Bow Street pentru a stabili o întâlnire la o tavernă de pe docurile East India Company.

Gura lui Seb schiță un rânjet batjocoritor.

– Mancini a fost martorul întregii povești, spuse Benedict.

– Era pe punctul de a-i oferi stăpânului său obișnuitul digestiv după cină, când a sosit un „gentleman englez" și s-a prezentat în birou. Mancini, servitorul perfect, a auzit voci ridicate și a decis să asculte la ușă. Întrucât era făcută dintr-un stejar englezesc bun și solid, el auzea foarte puțin, așa că s-a strecurat pe marginea casei pentru a vedea ce se întâmpla prin fereastra biroului. Era întuneric, așa că era destul de sigur că nu va fi văzut din interior.

– Foarte lăudabil, spuse Alex șiret.

Seb se uită la Benedict, apoi continuă el povestea.

– L-a văzut pe stăpânul său scoțând o pictură de pe perete și deschizând seiful ascuns în spatele ei. Din păcate, orice ar fi dorit gentelmanul englez nu era înăuntru. Englezul a devenit agitat. Mancini l-a văzut scoțând un pistol din pelerină și amenințându-l pe Andretti. Andretti a ridicat mâinile și s-a dus la biroul său, unul pe care îl adusese din Italia. Căutând în interiorul unui sertar, a eliberat un compartiment secret și a retras o piatră mare, albastră. Se pare că asta era ce căuta englezul. A băgat piatra în buzunar, i-a făcut semn lui Andretti să se așeze și l-a împușcat calm în cap. Mancini, în mod justificat, credea că el va fi următorul. A fugit și s-a ascuns într-o fermă de vaci din apropiere. Când a fost sigur că ucigașul a plecat, s-a întors la casă, și-a împachetat câteva lucruri, a luat o parte din bunurile care i-ar fi putut fi utile din seif și a fugit la Londra.

– Planul său, îl întrerupse din nou Benedict, era să prindă o barcă înapoi către Genova natală, dar a fost jefuit și bătut la întoarcerea în locuința sa. Fără bani și fără alte opțiuni, el a decis să-i contacteze pe cei din Bow Street și să reclame recompensa pentru informații despre criminalul lui Andretti.

Alex se aplecă.

– Îl poate identifica pe Danton cu adevărat?

– Fără nici o îndoială, spuse Seb. Și este dispus să depună mărturie. Este nerăbdător să îl vadă pe ucigașul stăpânului său adus în fața justiției. Conant l-a pus într-o casă păzită din Whitehall până îl vom prinde pe Danton.

Alex dădu din cap.

– Împreună cu tentativa de mărturie a lui Danton, scrisă în biletul pe care i l-a trimis lui Emmy, mărturia lui Mancini ar trebui să fie suficientă pentru a-l condamna. Bun.

– Deci tot ce trebuie să faci acum este să-l prinzi și să recuperezi safirul, spuse fericit Benedict. Ușor.

Seb se încruntă.

– Ce vei face?

Benedict își bătu genunchiul cu palma și se ridică.

– Mă voi întoarce la soția mea. Îmi pare rău că ratez o aventură, băieți, dar i-am promis lui Georgie că o voi însoți la teatru. Va trebui să o faceți fără mine. Să nu vă lăsați împușcați, bine?

Capitolul 39

Alex își înghiți restul de coniac și se încruntă uitându-se către foc în timp ce Benedict plecă.

– Danton se așteaptă să o întâlnească pe Emmy, singur, la ora zece, corect?

– Da.

– Atunci vom merge cu ea și vom lua poziții prin apropiere. Nu o vreau lângă nenorocitul ăla ucigaș mai mult decât este absolut necesar. Ea e martoră. Nu există nici o șansă să o lase în viață. Va încerca să o împuște, la fel cum a procedat și cu Andretti. De îndată ce vom avea calea liberă să-l împușcăm, o vom face, ai înțeles?

– Nu-l putem ucide, spuse Seb, cu o expresie sumbră. Știu că este tentant, dar avem nevoie de el în viață pentru a fi adus la proces.

Alex se încruntă.

– Știu.

– Dacă vrei să fie mai în siguranță, de ce nu împrumutăm câinele de pază de la Muzeul Britanic? Cu siguranță pare destul de înspăimântător.

– Brutus? Bună idee.

– Deci, presupunând că reușim să îl capturăm pe Danton, ce planuri ai cu frumoasa domnișoară Danvers? Să o urci într-o trăsură direct către Newgate?

Expresia de pe fața lui Seb era răutăcioasă. El și Emmy urmau să se înțeleagă foarte bine, se gândi Alex. Încercă să păstreze o față cât mai inexpresivă, însă prietenul lui vechi îl cunoștea prea bine.

– Cunosc acea privire, exclamă Seb, dintr-odată neîncrezător. E privirea pe care o capeți atunci când te pregătești să faci o prostie încununată de eroism. Ca atunci când te-ai aruncat în fața mea și m-ai salvat de glonțul lunetistului din Spania. Zâmbetul i se domoli. Nu ai de gând să o dai pe mâna autorităților, așa-i? Știam eu! Dar ce ai de gând să faci? Prințul cere un țap ispășitor.

– O să aibă unul. Pe Danton.

– O să afirmi că Danton este vinovatul? Conant nu va crede asta.

– Nu, dar prințul o va face.

– Ai de gând să îl minți?

– Danton e motivul pentru care Emmy a plecat în căutarea pietrelor prețioase. Cel puțin a celor mai recente. Dacă îi înmânăm prințului bijuteriile și îi spunem că vinovatul a fost pedepsit corespunzător, totul va fi în regulă. Și dacă reușim în ceea ce ne-am propus, nu va fi deloc o minciună. Danton poate să fie judecat și să își primească pedeapsa meritată pentru uciderea lui Andretti. Iar eu voi garanta în fața lui Conant pentru comportamentul exemplar al lui Emmy pe viitor, cu condiția să nu fie chemată în judecată. Caz închis.

Alex se uita la flăcări. Lui Emmy nu o să îi placă deloc ca Danton să primească credit pentru furturile ei. Era, pe bună dreptate, mândră de talentele sale. Însă dacă asta era soluția ca să o ferească de închisoare, el asta avea de gând să facă și la naiba cu mândria ei. Danton urma să fie spânzurat pentru uciderea italianului. Așa că putea la fel de bine să își asume și vina pentru furturi și să-l lase pe Șoimul Nopții să moară odată cu el. Emmy se putea elibera de greaua moștenire a tatălui ei o dată pentru totdeauna.

Seb se încruntă.

– Să garantezi pentru ea? Cum ai putea să faci asta? Călătorind cu ea în jurul lumii? Ținând-o legată la Tricorn pentru următorii 60 de ani?

– Nu. Păzind-o îndeaproape pentru tot restul vieții mele. Am de gând să mă însor cu ea.

Alex găsi felul în care Seb rămase cu gura căscată extrem de satisfăcător.

– Ce ai de gând să faci?

– Să mă însor cu ea. Îi venea tot mai ușor să spună asta cu voce tare. Alex zâmbi. O să îi dau lui Conant cuvântul de onoare că o voi feri de buclucuri. O să o țin suficient de ocupată și în pat și în afara lui, încât nu o să mai aibă timp să fure.

Seb se lăsă pe spate în fotoliu și mai luă o înghițitură de brandy.

– Ea știe ceva despre planul acesta genial al tău? Ai cerut-o deja în căsătorie? Și a fost de acord?

–Nu, încă nu. Aveam de gând să îi spun odată ce se termină seara asta.

Seb izbucni în râs.

–Să îi spui? Doamne sfinte, omule! Chiar dacă nu sunt însurat, din tot ce știu despre sexul frumos, pe o femeie nu o anunți pur și simplu că urmează să te însori cu ea. O întrebi. Te milogești, de fapt. Te așezi în genunchi și cerșești. După care te rogi să fie ori suficient de neinspirată, ori suficient de disperată, ori să îi fie prea milă de tine și să spună da.

Alex se mișcă în fotoliu.

–Nu o să mă refuze.

Chicotitul plin de îndoială al lui Seb îl făcu să vrea să îi dea un pumn în față.

–Vorbim despre aceeași femeie care crede că urmează să o închizi undeva și să arunci cheia? Acea femeie? Scutură din cap.

–O fac ca să o apăr, gemu Alex, care simțea dintr-odată nevoia inexplicabilă de a-și argumenta rațional decizia. În calitate de contesă a mea, i-ar merge mult mai bine. Atât social, cât și financiar. Numai asta ar trebui să îl convingă pe Conant că nu va avea nevoie să mai fure.

–Nu a furat niciodată ca să se îmbogățească, scoase în evidență Seb cu logica lui enervantă. Asta e cea mai slabă scuză pe care am auzit-o vreodată. De ce nu vrei să recunoști care e motivul adevărat?

Alex simți cum i se înroșește gâtul.

–Ce motiv?

Zâmbetul provocator al lui Seb îl făcu să vrea să îl strângă de gât. Își strânse pumnul.

–Punctul ăsta orb al tău e o metaforă foarte bună, să știi, o dădu Seb la-ntors. Fizic, nu poți să vezi în partea dreaptă. Mental, nu poți să vezi ceva ce e evident pentru toți cei din jurul tău de câteva săptămâni deja. Nu îți poți lua ochii de la ea. Te gândești numai la ea. Numai despre ea vorbești. Ești tot timpul pe urmele ei. Ești, de fapt, sută la sută îndrăgostit de ea.

Alex deschise gura ca să protesteze, însă Seb ridică mâna.

–Recunoaște. Ești îndrăgostit de ea până peste cap și ești prea idiot ca să îi spui ce simți. Clătină din cap simulând durerea. Vai, cum au decăzut cei puternici!

Alex mârâi:

– Stai liniștit, o să ți se întâmple și ție într-o bună zi.

– În vecii vecilor. Dragostea e pentru idioți.

– Nu e cazul să îmi spui mie, că știu. Suntem de părți opuse ale legii și, dacă e să fiu sincer, și ale moralității. Am jurat să apăr legea. Ea, în schimb, a comis numai Dumnezeu știe câte fărădelegi fără să pară să aibă vreo mustrare de conștiință. Mai mult decât atât, pare să fie încântată că ne-a păcălit pe toți până acum.

– Scoate la iveală tot ce e mai bun în tine. Și dacă stai să te gândești, viața cu ea nu ar fi niciodată plictisitoare.

– Asta e adevărat. N-am niciodată habar ce naiba urmează să facă.

Seb oftă.

– Îți doresc mult noroc, prietene. Femeia asta a fost cu un pas în fața noastră timp de luni de zile. Chiar dacă ești în avantaj acum, ține cont de faptul că ea are un arsenal de trucuri în mânecă.

Alex hotărâse să îi ofere lui Emmy puțin spațiu, așa că se asigură că toate scrisorile îi erau livrate la adresa bunicii, că toate dorințele culinare îi fuseseră îndeplinite, ca apoi să i se alăture lui Seb în sala privată de mese de la Tricorn pentru masa servită de minunatul domn Lagrasse. Când se întoarse în cele din urmă în cameră, dădu cu ochii de Emmy care arăta incredibil de bine într-o rochie de culoarea mușchiului verde, pe care nu o mai văzuse înainte.

Se vedea că făcuse baie – pielea îi era îmbujorată și avea părul aranjat într-o împletitură complicată. Parfumul ei aducător de păcat plutea în încăpere. În loc să facă ceea ce își dorea foarte mult, adică să se împleticească până la ea și să o sărute până la a o lăsa fără simțiri, se așeză la birou pentru a nu lăsa partea din față a pantalonilor să îl dea de gol.

– De unde ai luat rochia?

– Sally mi-a trimis-o. Se așeză pe scaunul din fața lui și își împreună mâinile pe birou. S-a gândit că voi avea nevoie de ceva curat și cald de îmbrăcat. Deci, avem un plan?

– Avem. Danton vrea să vă întâlniți la Kew, pe terenul castelului pe care regele George îl tot construiește de un deceniu. Aruncă o privire către ceasul de masă. Opt și jumătate. Până acolo sunt cam doisprezece kilometri în linie dreaptă, exact peste câmp față de Brentwood. Călătoria cu trăsura durează cam o oră, așa că va trebui să plecăm în curând. Dan te va conduce, însă când ajungi la căsuța portarului, va trebui să cobori din trăsură și să continui

drumul singură, pe jos, cu bijuteriile. Nu îți face griji. Eu și Seb vom fi ascunși în umbră, mereu cu ochii pe tine.

– Asta mă mai liniștește, spuse sec. Sunt sigură că o să mă simt mult mai relaxată știind că îmi urmăriți progresul cu țeava unei puști Baker.

– Nu tu vei fi ținta noastră, ci Danton. Și nu vei fi complet singură. Seb a vorbit cu Franks de la Muzeul Britanic. Ne-a împrumutat câinele, pe Brutus, pentru un plus de protecție. Emmy își mușcă buza, ca pentru a-și opri un zâmbet, însă el își dădu seama ce îi trece prin cap.

– Dată fiind reușita ta de la muzeu, bănuiesc că tu și Brutus aveți o înțelegere. Emmy aprobă.

– Îi place foarte mult friptura.

– În regulă. O să călărim cu tine până când ajungem în apropiere, apoi te flancăm și rămânem la pândă. Fă tot ce îți cere Danton. Cu prima ocazie care se ivește, o să dăm buzna și o să îl arestăm.

Pe fața ei se putea citi îngrijorarea, însă afișă un zâmbet viteaz, așa că Alex se aplecă peste birou, într-un impuls, și îi strânse mâinile.

– E în regulă. O să îl recuperam pe Luc viu și nevătămat, îți jur.

Ea aprobă și se ridicară amândoi în picioare.

– În regulă, hai să mergem.

Ea dispăru în dormitor, de unde ieși îmbrăcată cu o haină îmblănită, ai cărei numeroși nasturi se așezau perfect pe sâni și i se aranjau în jurul gâtului. O ținută cât se poate de decentă, însă și cea mai ușoară aluzie la toate curbele ei feminine îl făcu pe Alex să se gândească imediat la căderea în păcat. Își dădu o palmă peste cap, în sinea lui. Trebuia să se concentreze. Avea tot timpul din lume să facă ceea ce își dorea după ce treceau de încercarea serii acesteia. O ghidă pe scări și apoi pe ușă. Mickey era în curte, unde îl hrănea pe Brutus cu o bucată din cel mai bun mușchi file al lui chef Lagrasse. Câinele lătră și se agită vesel la capătul lesei de piele. Când o văzu pe Emmy, sări și se ridică pe picioarele din spate ca să o salute entuziasmat, încât aproape că îi dislocă umărul lui Mickey.

Emmy făcu alarmată un pas în spate, așa că labele enorme ale animalului căzură pe pavaj.

– Brutus, jos! îi ordonă, pe jumătate râzând. Da, și eu mă bucur să te văd, dar te rog, nu mă mai linge. E dezgustător.

Mickey reuși să păcălească bestia imensă să sară în trăsură și îi legă lesa de una dintre întărituri. După ce mirosi fiecare colț, câinele se așeză pe scaunul gol cu fața în direcția drumului, asemenea unui pasager uman. Alex se bucură foarte tare că încă foloseau vehiculul uzat pe care îl cumpărase în Lincolnshire. Așa că nu conta dacă monstrul distrugea scaunele sau lăsa bale pe tapițerie. Își urcase deja pușca în compartimentul de depozitare din șa și știa că și Seb făcuse același lucru. Îi trimisese un mesaj lui Benedict la casa din oraș ca să vadă dacă nu cumva se răzgândise și era dispus să vină și să îi ajute, însă Alex nu se prea aștepta la un răspuns pozitiv.

Benedict adora genul acesta de aventuri, dar în ultima vreme părea să aprecieze compania soției lui chiar mai mult. El și Georgie erau rarități în rândul înaltei societăți. Un cuplu care părea să se placă cu adevărat. Alex spera ca el și Emmy să poată să le urmeze exemplul. Avea să facă tot ce îi stătea în puteri să se asigure că ea era fericită fiind căsătorită cu el. Cu gândul acesta în minte, o conduse la trăsură și luă cutia cu bijuterii de la Mickey. I-o puse în poală, apoi scoase din buzunarul hainei rubinul Carrington. Ochii ei se măriră când îl văzu că deschide capacul cutiei și așază rubinul peste mormanul de bijuterii.

– În caz că Danton vrea să îl vadă, îi explică. La ce te gândeai? Că o să îl țin pentru mine? Nu se putu abține să nu o tachineze. Unii dintre noi avem principii, domnișoară Danvers. Închise ușa trăsurii cu zgomot. Ține minte. Când vă întâlniți, ține-l de vorbă. Așa, o să aibă atenția concentrată asupra ta.

Ea aprobă din nou, așa că el se urcă pe Bey. Vizitiul de la Tricorn se urcă în fața ei și Seb își încălecă propriul cal.

– Să mergem.

Capitolul 40

Ieșiră din Londra și o luară către vest, pe drumul de lângă Knightsbridge, în jos, pe lângă Bayswater. Emmy încercă să își înăbușe senzația de anxietate pe care o simțea în stomac atunci când se gândea la chinul care îi aștepta. Era recunoscătoare pentru prezența lui Brutus, care o distrăgea. Câinele își scosese capul uriaș pe geam și, cu limba de-un cot, părea încântat de maniera nouă în care călătorea. Lătra la fiecare trecător întârziat, la fiecare călăreț, la fiecare caleașcă și animal pe lângă care treceau. Emily deschise cutia și aruncă o ultimă privire bijuteriilor. Cu excepția safirului pe care îl furase Danton, toate celelalte piese importante pe care tatăl ei dorise să le recupereze îi zăceau în poală. Atât de aproape și, totuși, atât de departe.

Un șuvoi de lacrimi îi înțepă ochii. Ea și tatăl ei se chinuiseră atât de mult să reîntregească colecția și acum nu vor mai fi returnate niciodată Franței. Era oricum mai bine să ajungă pe mâna guvernului britanic, decât pe mâna porcului criminal și șantajist de Danton. Francezul ăsta atât de plin de sine nu era un adversar redutabil pentru Alex. Harland era un strateg experimentat și inteligent, cu ani de experiență în spate. Avea s-o apere. Emmy închise cutia cu zgomot și se asigură că era încuiată. Niciodată nu se simțise atât de nepregătită.

Dacă acesta ar fi fost un jaf, ea și Luc ar fi cercetat meticulos toate detaliile despre zonă pentru a putea preveni eventuale complicații. Ce bine ar fi fost să aibă timp să viziteze înainte locul de întâlnire, să evalueze intrările și ieșirile, să găsească zonele mai ridicate și punctele moarte! Ce bine ar fi fost să învețe să tragă cu un pistol sau să mânuiască un cuțit! Trăsura se zgudui la trecerea peste Podul Kew, apoi se opri. Umbra lui Alex apăru la fereastră.

– De aici încolo, te lăsăm.

Emmy reuși să aprobe din cap, deși îi era greață din cauza nervilor. El își îndemnă armăsarul mai aproape de trăsură și își trecu mâna înmănușată prin fereastra deschisă ca să o mângâie pe obraz.

– O să fie bine, Emmy. Ai încredere în mine.

Ea își îngădui o secundă de slăbiciune și își apăsă fața în palma lui. Refuză să se gândească la faptul că ar putea să fie ultima oară când vorbea cu el.

– Du-te!

Câteva momente mai târziu, vizitiul manevră trăsura pe sub o arcadă de cărămidă roșie și începură să înainteze pe o alee flancată de copaci. Emmy se holbă în întuneric. După încă aproape un kilometru, se opriră. Ea înfășură lesa lui Brutus în jurul încheieturii și sări din trăsură, săltând și cutia de bijuterii. Vizitiul indică o clădire impresionantă din piatră, încă în construcție, care se zărea printre copaci.

– Excelența Să mi-a poruncit să nu mă duc prea aproape. Dar nu vă faceți griji, domniță. O să vă apere.

O salută ducând un deget la șapcă. Emmy se uită la aleea întunecată. I se păreau amenințătoare crengile întunecate ale copacilor boltiți deasupra ei și se chinui să își recapete suflarea. Nimic altceva decât o plimbare plăcută la lumina lunii. Brutus trase de lesă, nerăbdător să investigheze totul în jur și mirosind deja tufișurile.

O pală de vânt îi umplu nasul cu mirosul specific al râului și își dădu seama că Tamisa era destul de aproape. Căută cu ochii cărarea șerpuitoare, argintie, a apei printre copaci. Înaintea ochilor îi apăru clădirea principală: pereți din cărămidă albă cu creneluri, turle rotunde și ferestre mici în stil gotic. În lumina lunii, arăta ca o ruină medievală, o extravaganță arhitecturală, însă Emmy știa că era în proces de construire, nu de demolare. Palatul cel nou al regelui George apăruse de multe ori în ziare de-a lungul anilor. Încă neterminat, la un deceniu după începerea construcției, din cauza multelor puseuri de nebunie ale regelui, era un prilej constant de batjocură, indignare și dispreț. Cei care erau împotriva construcției o descriau că fiind scumpă până la ruină, urâtă și lipsită de gust. Un monument ridicat pe altarul nebuniei și al visurilor neterminate. Un exemplu foarte bun al nebuniei și imoralității familiei regale.

Un politician chiar asemănase castelul cu Bastilia. Era clar că lucrările fuseseră oprite de o vreme. Zidurile neterminate începuseră

să fie invadate de buruieni. Emmy se cutremură, urând locul de întâlnire cu o groază instinctivă. Danton îl alesese și aici avea o sută de puncte în care se putea ascunde, tot felul de fundături și colțuri umbrite. Probabil că o privea chiar acum. Brutus lătră agitat. Cu nasul în pământ, o conduse pe un drum care trecea printre copaci și mergea în direcția râului, o cărare noroioasă care nu fusese folosită de muncitori. Emmy fu pe punctul de a-și luxa glezna într-o rădăcină înainte să îl oprească.

Se uită în jur, cu inima zbătându-i-se puternic în piept, și încercă să descifreze umbrele din întuneric. Îi venea să urle la fiecare frunză care foșnea, la fiecare crenguță care trosnea. Oare Danton o ademenea în întuneric? Era ascuns acolo, cu o armă îndreptată asupra ei? Terorizată, strânse tare la piept cutia cu bijuterii. Ce l-ar fi oprit să o omoare și să ia apoi bijuteriile de lângă cadavrul ei? Își încordă maxilarul. Nu. Va vrea să se asigure că avea bijuteriile înainte să o omoare. Iar Alex era și el pe undeva pe aici. Încercă să ghicească unde s-ar fi putut ascunde, însă nu văzu nimic. Îi tresări inima când văzu unul dintre tufișuri mișcând și silueta lui Danton ivindu-se.

– Domnișoară Danvers, o strigă jovial, de parcă tocmai s-ar fi întâlnit pe stradă, nu într-o bucată înfricoșător de izolată de pădure. Mă bucur că ați venit. Făcu un pas în față înainte să îl vadă pe Brutus. Văd că nu ați venit singură.

– Brutus avea nevoie de o plimbare.

Câinele lătră scurt și neprietenos și trase de lesă. Emmy o strânse și mai tare în jurul încheieturii și ținu cu putere la piept cutia de metal, de parcă ar fi fost un talisman menit să alunge spiritele rele.

– Unde e Luc? Vreau să îl văd.

Buzele groase ale lui Danton se curbară într-un rânjet disprețuitor.

– Nu a fost rănit, vă asigur. Este la bordul iahtului meu, care e ancorat puțin mai jos. Fără să își ia ochii de la ea, se întoarse și strigă: Danvers!

Ecoul vocii lui se auzi printre copaci și Emmy ciuli urechile pentru a putea auzi răspunsul în depărtare. Când auzi răspunsul, vocea fiind negreșit a lui Luc, își simți genunchii moi.

– Emmy! Sunt bine!

Se uită la fața impasibilă a lui Danton.

– În regulă, atunci. Am adus bijuteriile.

El făcu un pas în față, vizibil nerăbdător.

– Pe toate?

– Pe toate în afară de safirul Ruspoli. Am auzit că pe acela l-ai fi furat chiar tu, îi zise caustic. El ridică nepăsător din umeri și ea simți cum furia ia treptat locul fricii. Ai omorât un om ca să pui mâna pe el. Și ai făcut să pară că eu am comis crima.

El rânji. Era un monstru, complet lipsit de sentimente. Luase viața unui om, îi răpise fratele, o amenințase și o șantajase și era clar că nu se căia pentru nimic din ce făcuse. Tremură de furie și din dorința de a-i da cu cutia în cap.

– Nu trebuie să vă temeți că vă voi mai face să furați ceva pentru mine, îi spuse cu calm, interpretând greșit expresia întipărită pe fața ei. Odată ce îmi înmânați cutia, legătura noastră va lua sfârșit. Nu voi mai avea alte misiuni pentru dumneavoastră. Șoimul Nopții se poate retrage cu grație din scenă.

Emmy își îngustă privirea. Nu îl credea. Fusese martoră la fărădelegile lui. Ce motiv putea să aibă să o lase în viață? Îl omorâse deja pe ultimul om care îl putea identifica.

Aparent un bun judecător al caracterului, Brutus făcu un pas în direcția lui și mârâi.

Danton privi cu iritare în direcția animalului.

– Leagă-l.

Emmy înnodă lesa câinelui în jurul unei crengi.

– Așa e mai bine. Acum, să vedem bijuteriile. Sunt aici, în cutie?

– Da.

– Bun. Îi indică un loc, la vreo doi metri în fața lui. Pune cutia acolo, pe pământ, apoi îndepărtează-te.

Emmy făcu ce îi ceruse. Îl privi pe francez aplecându-se într-o manieră ciudată și ridicând capacul cutiei. Chiar și la lumina lunii, pietrele prețioase străluciră și zâmbetul lui triumfător o făcu să vrea să îl pocnească. Unde era Alex? De ce nu se grăbea să vină să îl aresteze? Ce mai aștepta?

Capitolul 41

Alex aşteptă o poziţie cu vizibilitate bună. Era aplecat, târându-se pe coate şi genunchi, înjurând mărăcinişul des. Era util în a le ascunde poziţiile, însă era atât de dens, încât îi era imposibil să găsească un culoar deschis de tragere până la Danton. Francezul alesese un loc foarte bun pentru această întâlnire. Cu coada ochiului, îl văzu pe Seb care îşi croia drum către un loc în spatele lui Danton şi îşi aminti de câte ori făcuseră manevre asemănătoare în timpul războiului, cu burta în noroi, ascunşi cu puştile lor printre tufişuri. Era bine să îl aibă pe Seb de partea lui.

Se uită atent printre copaci, încercând să o localizeze pe Emmy. Rochia ei verde de catifea îi venea foarte bine, însă o făcea foarte greu de văzut. Aproape că dispărea în frunzişul din jurul ei. Tot ce putu să zărească erau mâinile ei albe şi faţa ei la fel de palidă. Părea speriată, dar hotărâtă; pistruii îi ieşeau şi mai mult în evidenţă pe obraji. O văzu aşezând cutia pe pământ şi spunându-i ceva lui Danton. Francezul dispăru din raza vizuală şi Alex înjură în minte. Se uită către Seb, care îi făcu semn din cap că nici el nu avea o linie clară de tragere.

Alex se aplecă spre dreapta, încercând să îl alinieze pe Danton cu capătul în V al puştii lui. Alt copac îi bloca ţinta. La naiba! Dacă ar fi tras acum, tot ce ar fi făcut ar fi fost să îl zgârie pe francez pe braţ. Danton ridică cutia cu bijuterii. Alex îşi ţinu respiraţia şi aşteptă ca ticălosul să intre în linia lui de tragere. Nu voia să îl omoare, dar putea cu siguranţă să îl imobilizeze pe nemernic. Îşi strânse degetul pe trăgaci. Danton era aproape în bătaia puştii lui când scoase un pistol, iar Alex simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

Sări în picioare, scoase un urlet sălbatic şi trase. Glonţul lui nimeri în gol, însă, aşa cum sperase, Danton se întoarse şi descărcă pistolul în direcţia lui, nu a lui Emmy. Proiectilul îi trecu pe la ureche şi se înfipse în copacul din spatele lui. Mirosul de praf de puşcă

ars îl transportă direct înapoi în Peninsulă și începu să își reîncarce arma fără ca măcar să se gândească.

Așezase deja patul puștii pe pământ și se întoarse să scoată o pungă cu praf de pușcă, dar își aduse aminte că avea la centură pistoalele de duel. Aruncă pușca, înșfăcă unul dintre pistoalele mai mici și o luă la fugă printre copaci în direcția lui Danton. Brutus înnebunise de la zgomotul exploziei. Lătra cu sălbăticie, se răsucea și trăgea de lesă.

Cu o sforțare atletică, reuși să se elibereze din strânsoare și fugi în direcția lui Emmy. Trecu direct pe lângă ea și se avântă furios pe urmele lui Danton, cu colții rânjiți. Danton aruncă cu pistolul folosit în direcția câinelui și o luă la fugă exact când Alex trase. Proiectilul îl nimeri pe francez în coapsă. Cu un strigăt strident, acesta se prăbuși la pământ. Cutia îi căzu din mână și se deschise larg, umplând terenul noroios cu bijuterii. O secundă mai târziu, Brutus era deja deasupra lui, lătrând furios, cu picioarele din față depărtate ca să îl poată încolți și ca să o poată apăra pe Emmy. Danton se rostogoli și urlă furios. Alex îl prinse pe Brutus de lesă și îl îndepărtă de Emmy care stătea nemișcată și în șoc. Îi puse lesa în mână.

– Ține-l.

Ea apucă lesa într-o mișcare automată, în vreme ce încă privea eforturile inutile ale lui Danton de a se îndepărta pe coate și genunchi. Alex fu cuprins de furie oarbă. Se aplecă asupra lui Danton și îl pocni în față. Mormăind printre dinți, îl pocni o dată și încă o dată. Nu lupta ca un gentilom. Ticălosul încercase să o împuște pe Emmy.

Nu merita nici un fel de curtoazie. Seb îl prinse de umeri și încercă să îl tragă de acolo, însă Alex îl împinse de pe el. Îl ridică pe Danton în picioare, ignorându-i rugămințile pentru milă și îl lovi între rinichi. Stomacul lui moale absorbi cel mai mare impact. Francezul se aplecă în față, scoțând sunete de agonie, încercând să își tragă respirația.

Când Alex îi dădu drumul, căzu încovoiat la pământ. Alex îl lovi cu piciorul în coapsa rănită, ca să fie sigur.

– Ușurel, Alex. Destul. Auzi în final vorbele lui Seb prin perdeaua de furie. Avem nevoie de el viu ca să îl putem spânzura, ce naiba!

Alex își scutură pumnii. Îl înțepau articulațiile. Se uită cu dispreț la mormanul laș și plângăcios din fața lui. O amenințase pe Emmy? Ticălosul!

Seb păşi în fața lui și îl trase câțiva pași mai încolo.

– Nu putem să îl împușcam pe loc?

– Ai făcut asta deja.

– Numai în picior. E abia o zgârietură. Lasă-mă să mai încerc o dată. De data asta într-un loc cu adevărat dureros. În genunchi? Poate în mână?

– Nu! Conant îl vrea în viață ca să poată să fie judecat. Lasă-l pe mâna autorităților. Lasă-i pe ei să decidă ce trebuie făcut cu un trădător ticălos.

Alex pufni către prietenul său.

– Nimeni nu împușcă pe nimeni, repeta Seb cu fermitate. În afara cazului în care Emmy hotărăște să te împuște pe tine, desigur. Aș plăti să văd asta.

– Grozav prieten ești! Probabil că i-ai și pune arma în mână.

Alex își roti ochii peste luminiș și se simți cuprins de un val de rușine. Of, Doamne. Îl văzuse când îl bătea măr pe Danton. Probabil că era dezgustată. Oripilată de sălbăticia lui.

– Unde e?

Atât ea, cât și câinele erau de negăsit. Seb ridică din umeri.

– Probabil că a mers să își elibereze fratele.

Danton își pierduse cunoștința. Alex îl rostogoli ca să îi verifice buzunarele, însă descoperi că erau goale.

– Avem nevoie de safir, ca să îl putem lega de uciderea italianului. Seb aprobă.

– Îl duc înapoi la trăsură. Tu găsește-o pe Emmy, pe fratele ei și bijuteria.

Îl prinse pe Danton de glezne și începu să îl tragă pe câmp.

Alex începu să culeagă bijuteriile din noroi și să le așeze în cutie.

– Ia și astea cu tine.

Așeză cutia pe burta lui Danton, astfel încât Seb să îl poată folosi ca pe o sanie umană.

– Să nu simți nevoia să fii blând cu nemernicul ăsta.

Alex o luă printre copaci în direcția Tamisei. Un lătrat agitat îl ajută să identifice un vas mic și cochet legat cu o ancoră de lemn. Îi văzu pe Emmy și pe fratele ei cum se apleacă pentru a putea ieși pe ușa joasă a vasului și urcă pe punte. Alex înaintă cu mâna întinsă.

– Ești întreg, Danvers? Nimic vătămat iremediabil după toată aventura?

Luc Danvers răspunse strângerii de mână cu un zâmbet. Bărbatul avea un ochi vânăt și o umflătură destul de urâtă în zona sprâncenei, dar altminteri părea întreg.

– Te-a lovit destul de urât, zise Alex.

Luc făcu o grimasă.

– Arăt de parcă aș fi fost în ring cu Gentelman Jack vreo șase runde, este? Danton m-a lovit peste piciorul sănătos, așa că am căzut. Ridică din umeri. Am pățit eu și mai rele.

Se uită cu înțeles la proteza de la picior. Alex dădu din cap cu respect. Amândoi erau bărbați care înțelegeau progresia subtilă a durerii.

– Am nevoie de safirul pe care l-a furat de la italian.

Luc arătă cu capul în direcția cabinei.

– Mi l-a arătat. E acolo. Într-o cutie de ceai.

Alex înclină recunoscător din cap și păși în cabină. Auzi vocea lui Emmy plutind în aer.

– O, Luc! Mă bucur atât de mult să te văd. Nu ești rănit și în altă parte?

– Sunt bine. Sincer să fiu, probabil că ar trebui să îi mulțumesc lui Danton pentru că m-a răpit.

– Să îi mulțumești? În vocea lui Emmy se ghicea neîncrederea. Ce vrei să spui?

– Nu am mai urcat pe o barcă de la Trafalgar. Credeam că nu voi vrea să mai pun piciorul într-o barcă, dacă e să fiu sincer. Dar toată aventura asta mi-a adus aminte cât de mult îmi place, de fapt, să navighez.

– Poftim?

Vocea lui Emmy era sugrumată și Alex își opri un zâmbet. Putea să își imagineze expresia oripilată de pe fața ei. Auzi iar vocea lui Luc.

– După tot ce s-a întâmplat, credeam că o să am coșmaruri dacă voi mai urca vreodată într-o barcă. Însă e chiar opusul. Handicapul meu nu contează când mă aflu pe puntea unui vas. Pot să mă mișc cât vreau. Alex încercă să audă răspunsul caustic al lui Emmy, însă vorbea prea încet ca să o poată auzi. Sau poate că fratele ei reușise, în cele din urmă, să o lase fără cuvinte. Ar fi vrut să afle cum să facă și el asta. Singurul mod în care putuse să facă asta până acum era să o sărute. Dacă stătea mai bine să se gândească, prefera modalitatea aceasta. Luc lăsă să îi scape un oftat de ușurare.

– A, da. Vântul prin păr, chemarea pescărușilor, stropii mării pe față. O să îmi cumpăr o barcă, Em. O să o acostez la Southampton și o să vă iau pe tine și pe Sally să facem croaziere pe coastă. Sau în Franța, dacă vrei. Pun pariu că lui Camille i-ar plăcea să își viziteze țara natală.

Alex văzu un ceainic argintiu de metal pe un raft. Scoase capacul, îl întoarse și o piatră prețioasă albastră, de mărimea unei arahide, îi căzu în palmă. Safirul Ruspoli – dovada care să îl lege pe Danton de crimă. Satisfăcut, puse piatra în buzunar și se uită în direcția ușii. Luc îi strigă de pe punte.

– Auzi, Harland, ce crezi că se va întâmpla cu barca, acum, că Danton este arestat? O vor confisca cei din Bow Street? Să știi că aș plăti un preț corect ca să o am.

Alex ieși din cabină și urcă pe punte. Luc era singur.

– Unde e sora ta?

– S-a întors cu câinele la trăsură.

Alex se uită către linia copacilor. Luc șchiopăta lângă el. Din politețe, Alex merse mai încet ca să îi permită celuilalt bărbat să țină pasul, deși s-ar fi grăbit, pentru că dorea cu disperare să o vadă iar pe Emmy. Trebuia să îi vorbească. Oare plecase pentru că nu putea să se mai uite la el după felul în care îl bătuse pe Danton? Nemernicul șantajist meritase fiecare pumn, însă nu ar fi trebuit să își piardă controlul în fața ei în asemenea hal. O fi fost o hoață, totuși era o doamnă. Silueta întunecată a trăsurii apăru în sfârșit la orizont și îi văzu pe Seb și pe vizitiu adânciți în conversație lângă capetele cailor. Alex arătă cu bărbia în direcția trăsurii.

– Danton e încă înăuntru?

Seb aprobă.

– Tocmai a făcut cunoștință cu o pereche de cătușe de cea mai bună calitate.

– Unde e Emmy?

Seb se încruntă.

– Am crezut că e cu tine. Alex se uită în direcția lui Luc.

– Unde e?

Luc ridică din umeri.

– De unde să știu eu? Poate că a avut nevoie de un moment de intimitate. Se pare că a avut câteva zile destul de grele.

Toți patru întoarseră capul în direcția unui sunet care se auzea din tufișuri. Era Brutus singur. Venise printre copaci cu lesa atârnând în urma lui.

Alex își îngustă privirea și se simți cuprins de un val de suspiciune.

– Unde sunt bijuteriile?

Seb deschise ușa trăsurii.

– Aici. Cu Danton. Împinse cutia de tabla pe podeaua trăsurii și înjură.

– Ce dracu'? E prea ușoară.

Deschise capacul. Toți cei patru bărbați se aplecară în față ca să se uite, dar Alex știa deja ce vor găsi. O singură pană neagră. Se uită la ea și nu îi veni să creadă. Pentru numele a tot ce era sfânt, cum naiba reușise să...? Simți că îi fierbe sângele din cauza unei furii mai mari decât tot ce simțise până acum. Îi aruncă lui Luc o privire ucigașă. Acesta încercă, fără mare succes, să pară nevinovat.

– Unde e afurisita de soră-ta, Danvers?

Seb începu să râdă ca un nebun.

– Doamne, o iubesc pe fata asta! E minunată. Sper să reușești să te însori cu ea, Alex. Pentru că dacă nu, o iau eu de nevastă. Ce șmecheră mică!

– Să te însori cu ea? Fu rândul lui Luc să pufnească. Cine a spus ceva despre căsătorie?

Alex nu mai asculta. Nu putea să fi ajuns foarte departe pe jos. Știa și ea asta. Avea să îi dea de urmă și să... Un alt gând cumplit îi trecu prin minte. O luă la fugă către luminișul unde el și Seb își lăsaseră armăsarii. Nu ar face asta. Ba ar face-o. Calul lui Seb mesteca iarbă fericit, însă singura urmă că Bey fusese vreodată aici era un petic de iarbă călcat în picioare.

Alex ridică pumnii spre cer și numără până la zece, însă își simțea încă sângele pulsând la tâmple. Hoțomană mică! Îi furase calul și toate bijuteriile. Singura pe care nu o avea era safirul de la el din buzunar. Afurisită femeie! Se întoarse către ceilalți. Ce credea? Că se poate ascunde de el la nesfârșit? Avea să o hăituiască. Și nu din cauza bijuteriilor – la drept vorbind, nu îi mai păsa cine pune mâna pe ele –, ci pentru că pur și simplu nu își putea imagina viața fără ea.

Era o vulpiță genială, intrigantă și șmecheră. Iar el era îndrăgostit de ea fără scăpare. Alex lovi o piatră cu vârful cizmei. Seb avea dreptate. Ideea de a se căsători cu ea ca să o protejeze fusese numai

o scuză. Își dorea bătăliile zilnice pe care i le-ar fi oferit căsnicia cu ea. Provocările, scandalul și iritarea.

O dorea. Trup și suflet. Ar fi făcut orice ca să o aducă înapoi. Avea s-o găsească și să o facă să se mărite cu el, fir-ar să fie. Dacă nu din alt motiv, trebuia să îl accepte ca soț drept mulțumire că o scăpase de închisoare. Pentru că o scăpase de Danton. Lovi iar piatra, suficient încât să o facă să se izbească de un ciot de copac.

Nu. Nu era adevărat. Voia să îl accepte pentru că simțea la fel pentru el. Pentru că și ea îl iubea. Oare îl iubea? Credea că e posibil. I se oferise, nu? Știa că îl dorește trupește. Însă era asta suficient ca să șteargă resentimentul pe care îl simțea față de el pentru că o prinsese? Oare era chiar așa o tâmpenie să creadă că ar putea construi o viață împreună? Unde naiba dispăruse?

Capitolul 42

Emmy nu mai vizitase de câteva luni mormintele părinților ei. Îi luă puțin să le localizeze, în lumina palidă a dimineții. Iarba era udă de rouă. Câteva fuioare de ceață șerpuiau straniu pe lângă pietrele de mormânt. Emmy se așeză pe pledul pe care îl adusese cu ea. Nu îi era frică; morții nu puteau să îi facă rău. Numai cei vii puteau să facă asta. Și, în plus, la ora asta pe stradă umblau numai câțiva servitori și o mână de negustori.

Nu avea să fie deranjată de nimeni. Se aplecă și așeză câte un buchețel de violete pe fiecare mormânt – petalele mici și mov începuseră deja să se scuture. Nu mai dormise de când furase bijuteriile din trăsură și fugise călare pe magnificul armăsar arab al lui Alex. Se dusese în locul asupra căruia ea, Luc și Sally se puseseră de acord că îl vor folosi în cazul unei urgențe majore: apartamentul prietenei lui Sally, actrița Molly O'Keene.

În mod ironic, apartamentul lui Molly era situat foarte aproape de Bow Street, amplasat convenabil aproape de Covent Garden și Drury Lane, însă la o lume întreagă depărtare față de rafinamentul din St. James Square. Era ascunzătoarea perfectă – chiar sub nasul lui Harland. Molly nu o întrebase nimic atunci când ajunsese la miezul nopții, cu părul încâlcit din cauza galopului și cu obrajii roșii biciuiți de vânt. O poftise înăuntru, chemase un băiat în care avea încredere, pe care îl trimisese să îl ducă pe Bey înapoi la Tricorn fără să fie acostat, și o conduse pe Emmy într-o mansardă mică, dar confortabilă. Emmy se prăbuși în pat, cu trupul epuizat, dar cu mintea alergând frenetic. Atâtea intrigi. Avea mintea plină de ele.

Rămăsese trează încercând să pună ordine în nesfârșitele permutări a ceea ce ar trebui să facă în continuare. La ivirea zorilor, nu era cu nimic mai aproape de un răspuns, însă fusese cuprinsă de nevoia de a veni aici, aproape de părinții ei, pentru a căpăta puțină claritate. Tatăl ei îi spusese foarte clar că vrea să fie îngropat

aici, lângă mama ei, în acest cimitir londonez liniștit. Emmy oftă. Părinții ei se iubiseră foarte mult. Mama ei murise încercând să îl aducă pe lume pe fratele ei mai mic. Emmy abia și-o amintea, însă se gândi că motivul pentru care tatăl ei decisese să devină hoț ținea de nevoia lui de a-și canaliza toată durerea și toată frustrarea în ceva pozitiv. Îi oferise un motiv să trăiască, la fel cum planificarea loviturilor îl ajutase pe Luc să suporte lunga lui convalescență. Emmy puse cutia mica de tablă pe genunchi și deschise capacul. Bijuteriile străluceau ușor înăuntru.

–Am reușit, zise încet. Le-am recuperat. Vocea îi era sugrumată de lacrimi când întinse cutia către cele două pietre tăcute de mormânt. Aș vrea să fi fost acolo cu noi, ca să vedeți, dar știu că ați fi fost foarte mândri de noi. Ne e foarte dor de voi. O lacrimă îi căzu pe obraz. O șterse cu mâna. Știi cum ne spuneai mereu că tot ce vrei este să ne știi fericiți? Ei bine, nu sunt fericită. Credeam că o să fiu, odată ce am bijuteriile, dar, sinceră să fiu, mă simt îngrozitor.

Își plimbă privirea de la averea pe care o ținea în poală la piatra de mormânt a tatălui său.

–Asta a fost visul tău, nu al meu. Un vis nobil. Nu te condamn pentru că l-ai urmărit. Însă nu a fost visul meu. Închise capacul cutiei. Știi care a fost visul meu? Să întâlnesc pe cineva care să mă iubească din cap până în picioare, așa cum ai iubit-o tu pe mama. Și știi ce e mai rău? L-am găsit. Valorează mai mult decât orice comoară pe care aș putea să o fur, dar l-am găsit prea târziu. Emmy își șterse colțul ochiului cu mâneca. Prea târziu.

Francezii au o vorbă pentru asta: *dépaysement*. Descrie sentimentul pe care îl ai când nu ești în țara ta de origine. Era asemănător dorului de casă, aducând în plus sentimentul că ești străin și dezorientat, ca un pește pe uscat. Așa se simțea ea acum, departe de Harland. El era țara ei. Locul în care își dorea cel mai mult să se afle. Îl dorea cu o intensitate care îi făcea sufletul să doară. Ce urma să facă acum? Cu un strigăt de angoasă, puse cutia lângă ea și își îngropă fața între genunchii strânși. De ce naiba luase bijuteriile din trăsură? Nici nu se gândise, acționase din reflex – fură bijuteriile și fugi! Era ceea ce făcuse mereu. Dar cu ce scop? Chiar dacă Danton fusese arestat și urma să fie pedepsit pentru moartea italianului, nu putea să scape de pedeapsa pentru restul fărădelegilor care erau ale ei.

Faptul că avea bijuteriile nu îi era de nici un folos acum. Alex urma să îi persecute familia până când avea să le dea înapoi. Trebuia să le fi lăsat lângă Danton și să își accepte soarta. Acum, stricase totul. Sunetul porții și pașii liniștiți de pe alee o făcură să își ridice panicată capul. Însă, în loc să îl vadă pe Alex venit să o aresteze, o văzu pe Camille pășind printre pietrele frumos îngrijite. Purta o pălărie de pai cu o panglică albastră și în mână avea o bonetă la fel de atrăgătoare. Când ajunse lângă Emmy, îi zâmbi cu drag.

– Mă gândeam că o să te găsesc aici, draga mea. Mă bucur că ești vie și nevătămată.

– L-ai văzut pe Luc? Dar pe Harland?

Camille aprobă cu o mișcare a capului.

– I-am văzut pe amândoi. Lordul Melton l-a însoțit pe fratele tău acasă aseară. Luc mi-a povestit ce s-a întâmplat cu Danton, iar lordul Melton părea să creadă că ajunseseși înaintea lor acasă. A fost cât se poate de bosumflat când i-am spus că nu e cazul. O privi pe Emmy cu înțelegere. Presupun că ai urmat planul nostru de urgență și ai mers acasă la prietena actriță a lui Sally, nu?

Emmy dădu din cap.

– Da. Ești sigură că nu ai fost urmărită? Mi-e greu să cred că Harland nu a pus pe cineva să pândească lângă casă.

Ochii cenușii ai lui Camille străluciră jucăuș.

– O, sunt sigură că a pus. Un tânăr cu față de ticălos se învârtea la colțul străzii când am plecat. Bietul de el probabil că a petrecut toată noaptea acolo. Oricum, am ales o rută foarte întortocheată, am schimbat trăsura de două ori pe drumul până aici și mi-am schimbat și pălăria, numai ca să fiu sigură. Flutură boneta pe care o ținea în mână. Mi-a pierdut urma undeva prin Picadilly. Trebuie să îți spun că lordul Melton părea foarte dornic să vorbească cu tine. Să înțeleg că e despre asta?

Arătă cu capul în direcția cutiei care zăcea pe iarbă.

Emmy deschise capacul și dădu la iveală conținutul, iar Camille gemu în extaz.

– Ah! Hortensia! Și perlele Mariei Antoaneta. Ce încântare să le văd din nou în același loc, exact așa cum și-a dorit mereu tatăl tău. Însă au fost cauza unor mari dureri, nu-i așa?

– Ce o să facem cu ele? Nici nu știu de ce le-am luat iar aseară.

Emmy îi aruncă o privire vicleană.

– Chiar nu știi? Să fi fost oare pentru că voiai să prelungești jocul ăsta pe care l-ai tot jucat cu lordul Melton?

Emmy pufni.

– Asta ar fi o adevărată idioțenie. M-am săturat să fiu mereu pe fugă. Nu vreau să fiu fugară pentru tot restul vieții mele. Însă cum aș putea să le înmânez celor din Bow Street, ca să le dea pe mâna regentului nostru gras sau a nevrednicei Lady Carrington?

– Din câte mi-a spus lordul Melton aseară, am înțeles că ar mai fi o opțiune.

Emmy ridică sceptică din sprâncene.

– Care anume?

– Ei bine, nu mi-a oferit prea multe detalii, însă mi-a sugerat să îți spun, dacă cumva dau de tine, că ar vrea să îți facă o propunere. Una care nu implică trimiterea ta în judecată și una care ar garanta că majoritatea bijuteriilor vor fi returnate guvernului Franței.

Emmy o privi cu neîncredere.

– Și nu ți-a trecut prin cap că e doar o manevră ca să te facă să îi spui unde sunt? Chiar crezi că vorbește serios?

– Sinceră să fiu, da. Chiar cred, răspunse Camille gânditoare. Mi-a zis să îți transmit că are încredere în tine că vei face lucrul corect.

– Ha, asta-i bună! Nu are încredere în mine absolut deloc. De ce ar trebui să am eu încredere în el?

– Poate pentru că ești îndrăgostită de el?

Emmy își lăsă capul pe genunchi și spuse gâtuit:

– O, Doamne! Chiar sunt. E groaznic.

– Vino aici, draga mea. Camille se așeză pe pled și o îmbrățișă. Emmy își așeză capul pe umărul bunicii ei. Știi care a fost momentul exact în care m-am îndrăgostit de bunicul tău? Emmy clătină din cap. A fost în ziua în care l-am găsit cocoșat asupra unei ferestre deschise, privind cu atenție la ceva pe pervaz. Când m-a auzit că intru în cameră, Anthony – bunicul tău – s-a uitat foarte vinovat către mine, însă s-a dat la o parte suficient încât să mă lase și pe mine să văd ce ascundea. Emmy o văzu pe Camille zâmbind cu drag amintirii. Pe pervaz era o albinuță. Era aproape moartă, însă bunicul tău pusese o linguriță de miere lângă ea și în timp ce ne uitam a scos limba, sau antena, sau ce au albinuțele, și a început să sugă mierea. Într-un minut deja își revenise, zbura de colo colo, chiar dacă era puțin amețită. După vreo două minute a început să bâzâie

și să dea din aripi, apoi a dispărut către ceruri. Anthony era, firește, cât se poate de rușinat pentru că dădusem peste el în timp ce avea îndeletniciri atât de puțin masculine, însă mi-a aruncat un zâmbet care mi-a topit inima. Atunci am știut. Știam deja că e frumos, firește și că îi umbla mintea, însă atunci am aflat și că avea un suflet bun. Era genul de bărbat care ar ajuta bătrânele să traverseze o stradă aglomerată. Și atunci am știut că îl voi iubi pentru totdeauna.

Camille îi îndepărtă lui Emmy o șuviță de păr de pe obraz.

– Bărbatul acesta, Alexander Harland. Și un orb ar putea să vadă atracția dintre voi doi. Are o față frumoasă și două brațe puternice. Dar știi că se spune că frumusețea trece. Cum îi e sufletul, Emmeline? Ce părere are despre albine? Dar despre babe?

– I-ar da miere albinuței și i-ar oferi brațul său bătrânei.

Camille dădu hotărâtă din cap.

– În cazul acesta, aprob din toată inima.

Emmy pufni.

– Chiar dacă sunt îndrăgostită de el, ce contează? Nu simte la fel pentru mine. Din punctul lui de vedere, sunt numai o afacere neterminată, un delincvent care trebuie prins. L-am păcălit și i-am ascuns lucruri încă din ziua în care ne-am cunoscut. Îi strânse mâna lui Camille cu ochii umeziți de lacrimi. Știu că trebuie să stau față în față cu el. Însă am nevoie de puțin timp. Crezi că mă poți ajuta să îl țin departe de mine măcar o zi sau două?

– Desigur, draga mea. Ia cât timp ai nevoie. A, era să uit să îți spun cealaltă veste. Luc și Sally s-au logodit.

– Serios?

– Da. Aseară, de îndată ce a plecat lordul Melton, Luc a solicitat să aibă o discuție în privat cu Sally. Mi-a fost de ajuns să arunc o privire către fața lui și am știut ce urmează să o întrebe. Nimic nu te ajută să pui lucrurile în perspectivă ca o întâlnire cu moartea. Chiar mă mir că a durat atât ca să o ceară.

– Și ea a acceptat? Camille aprobă, vădit încântată.

– A avut nevoie de puțină muncă de convingere, aparent. A zis că are origini prea modeste pentru cineva ca el, însă a convins-o că astea sunt prostii. Și că nu va accepta un refuz.

– O, dar e minunat! Mă bucur atât de mult pentru ei. Mi-aș dori să pot veni acasă cu tine ca să îi felicit.

Camille se ridică și își scutură fustele.

–Stai câteva zile și gândește-te dacă ai sau nu destulă încredere în Harland încât să îi asculți planul. Dacă nu ai, o să găsim pe cineva care să te scoată din țară, cu bijuterii cu tot.

–Dar nu vreau să îmi petrec tot restul vieții ca o fugară, departe de cei pe care îi iubesc. Știu că trebuie să mă confrunt cu consecințele faptelor mele.

–Dacă decizi că poți avea încredere în el, continuă Camille, atunci poți decide unde și când ai vrea să te întâlnești cu el. Trimite-i un mesaj lui Sally prin prietena ei.

–În regulă.

Capitolul 43

Emmy tocmai luase o hotărâre când se trezi că Harland îi forțează mâna. Un bilețel de la Camille, trecut prin mâinile lui Sally și Molly, o informă de planul lui genial. Cei din Bow Street îi spuseseră prințului de Wales că recuperaseră cu succes bijuteriile Coroanei franceze. Încântat, prințul decisese să organizeze o petrecere neașteptată la Carlton House. Vineri. Harland îi trimisese o invitație. Emmy rămase oripilată. Ca un gest de solidaritate între două națiuni mărețe, prințul urma să organizeze o serată intimă, pentru a-i prezenta bijuteriile ambasadorului Franței. Domnișoara Emmeline Danvers era invitată, cu cea mai mare prietenie, să participe și ea.

Era de la sine înțeles că se aștepta să aducă și bijuteriile. Emmy se lăsă grea pe marginea saltelei cu cocoloașe din podul lui Molly și se holbă la invitația pe care o ținea în mână. Harland era un demon și îi dăduse cacealmaua în vileag, de parcă asta ar fi fost un joc de faro și el i-ar cere să pună toate cărțile pe masă. Totul sau nimic. Provocarea supremă, ca să vadă care dintre ei va îngenunchea. Nu s-ar fi așteptat la nimic mai puțin din partea unui bărbat care fusese proprietarul unui club. Pieptul i se umflase de supărare.

Cât tupeu avea omul ăsta! Putea efectiv să simtă toată greutatea așteptărilor cum o apasă pe umeri. Dacă nu apărea la petrecere cu bijuteriile, nu ar fi fost numai el umilit, ci și colegii lui din Bow Street și Prințul Regent. Siguranța lui atât de arogantă că ea va face până la urmă „lucrul corect" o pusese în situația de a putea provoca un dezastru diplomatic internațional. Emmy se încruntă la vederea scrisului lui sigur și elegant. Cum putea să aibă încredere în ea într-o situație atât de gravă? Putea să îl distrugă și pe el, și pe prietenii lui și să facă monarhia de râs cu o singură mișcare. Ce naiba avea în cap? Doar îl trădase de câte ori avusese ocazia.

De ce credea că de data asta va fi diferit? Să fi avut chiar atâta încredere în ea? Oricum ajunsese la concluzia că trebuia să predea

bijuteriile. Dacă le returna acum, va crede că a făcut-o datorită schemei lui. Ar fi încrezut și arogant și ar presupune că a cedat presiunii mișcării lui curajoase. Ar trebui să îi joace cacealmaua. Ar trebui să se urce pe un vas către Calais sau să navigheze până în America cu comoară cu tot. Asta l-ar învăța minte.

Însă sigur că nu ar face asta. Părea să o cunoască mai bine decât se cunoștea ea însăși. O scotea din minți. Nu putea să își închipuie ce fel de înțelegere urma să îi propună, însă nu era chiar sigură că exista o înțelegere de vreun fel. Nu avea aceeași încredere precum Camille. Chiar dacă cei din Bow Street puteau să dovedească faptul că Danton se făcea vinovat de uciderea proprietarului safirului, îi venea greu să creadă că ar lăsa nepedepsit un hoț atât de prolific.

Nu credea că ar lăsa-o liberă. Totuși, trebuia să ia o decizie. Harland, naiba să îl ia, nu se înșela punându-și încrederea în ea. Se ridică din pat și se îndreptă către biroul din colț. Molly îi pusese la dispoziție hârtie, cerneală și pene. Îi răspunse bunicii ei, confirmând că o să fie prezentă la petrecere vineri, însă rugând-o să nu îi spună lui Harland. Bestia merita să transpire puțin. Era o victorie minoră, însă trebuia să se mulțumească cu atât.

Avea să participe la petrecere, chiar dacă ar fi fost ultima din viața ei. Și urma să arate cât se poate de bine. Camille avea dreptate în privința asta. Dacă urma să fie arestată și aruncată în închisoare, putea la fel de bine să o facă cu stil.

Prințul Regent își încălzea întotdeauna apartamentele mai mult decât trebuia. Alex trase de nodul eșarfei de la gât. Nu avea emoții. Bineînțeles că nu. Emmy o să vină. Întârzia doar cât era la modă. Încerca să îi demonstreze ceva. Refuza să creadă ce era mai rău despre ea. Trebuia să vină. Își dăduse cuvântul de onoare în fața lui Conant că bijuteriile aveau să fie aici.

Reușise chiar să îl convingă pe prinț să doneze și diamantul „lui", ca să facă un gest măreț în fața francezilor. Asta, dacă o să ajungă vreodată. Avea gâtul uscat. Apucă un pahar de șampanie de pe tava unui servitor care făcea rondul și luă o înghițitură sănătoasă. Nu era în joc numai serviciul lui în Bow Street, ci și onoarea sa de gentleman. Onoarea întregii națiuni afurisite. Ce naiba fusese în capul lui, să lase totul în mâinile unei hoațe imprevizibile?

Regele se dusese deja în camera Consiliului să întâmpine delegația franceză. Ambasadorul francez, René-Eustache, și contele d'Osmind sosiseră deja, la fel ca jumătate din aristocrația franceză. În ciuda faptului că fuseseră anunțați din scurt, apăruseră repede la interval, probabil pentru că jumătate din ei încă trăiau la Londra în exil. Alex aproape că mârâi când îl văzu pe bătrânul Louis Joseph, prinț de Condé, la cei șaptezeci și nouă de ani ai săi, sprijinit de vărul său, tânărul Charles Ferdinand d'Artois, duce de Berry, în vârstă de treizeci și opt de ani.

Dacă Emmy nu apărea, acesta urma să fie un dezastru de proporții epice. Unde naiba era? Restul familiei ei sosise deja. Contesa de Rougemont – Camille, cum îl rugase pe Alex să îi spună – era undeva lângă ușă cu Luc și noua lui logodnică, zgripțuroaica ce reușise să intre în Tricorn. Fuseseră în contact cu Emmy toată săptămâna, era sigur de asta, însă nu spuseseră nimic, pentru că erau extraordinar de loiali.

Refuzaseră să îi spună unde stă ascunsă, oricât de mult ar fi insistat. Camille îi spusese clar că Emmy nu părăsise Londra, însă nu voia să spună mai mult. Îi transmisese invitația lui Alex pentru această seară, însă nu putea, sau nu voia să îi spună dacă urmează să vină sau nu. Alex își dădu seama că își lovește coapsa cu pumnul și se forță să se oprească.

În timpul războiului, se simțise la fel de neliniștit de nenumărate ori. Când știa că inamicul era undeva acolo și aștepta orice șansă ca să atace. Dorindu-și ca atacul să se întâmple, ca să se termine totul mai repede. În schimb, nu se simțise niciodată așa din cauza unei femei. Nu fusese niciodată atât de dornic încât să tresară la orice sunet.

În trecut, când alte femei nu se prezentaseră la întâlniri, fusese puțin supărat, mai mult din cauză că trebuise să își schimbe planurile, însă uitase repede atât deranjul, cât și femeia. Pe Emmeline Danvers nu putea să o uite vreodată. Îl văzu pe Seb adâncit în conversație cu Benedict și soția lui, Georgiana, în celălalt colț al camerei.

Probabil că erau mai mult de două sute de persoane înghesuite în locul acesta. Ideea lui Prinny de a avea o serată intimă se umflase până când ajunsese să includă aproape fiecare membru al înaltei societăți care era încă în Londra. Servitorii casei erau, probabil,

fiecare în diferite stadii ale apoplexiei. Alex nu reușea să scape de sentimentul că urmează să fie umilit într-un mod foarte public.

Își aruncă privirea către orologiul de pe șemineu și înjură. Întârziase deja mai mult de o oră. Oare se înșelase chiar atât de rău în privința ei? Apoi o văzu pe treptele de la intrare și bătăile inimii i se opriră o secundă. Slavă Cerului! Clipi încet ca să își arate aprecierea. Era clar că decisese că nu mai avea nevoie să treacă nevăzută.

Fără culori șterse pentru domnișoara Danvers în această seară. Purta o rochie vișinie, într-o nuanță seducătoare și răpitoare, care avea să îi pună, garantat, la picioare, fiecare bărbat din încăpere. Alex simți o nevoie foarte ciudată de a aplauda. Arăta incredibil, la fel de maiestuoasă ca o regină. În decolteul adânc se odihneau rubine – presupunea că nu furate – ce se asortau perfect cu cele care îi străluceau în urechi.

Părul ei glorios era ridicat într-o coafură elaborată care îi lăsa la vedere rotunjimile palide ale umerilor. Avea cu ea o gentuță destul de mare. Oare încăpeau acolo toate bijuteriile? Spera sincer că da. Alex dădu mulțimea la o parte, hotărât să ajungă la ea înainte să aibă ocazia de a vorbi cu familia ei. Nu se vedea nici un indiciu pe fața zâmbitoare pe care ajunsese să o cunoască atât de bine. Era frumoasă și calmă – ca un prizonier în drum spre ghilotină.

Se aștepta să fie arestată și aruncată în închisoare. Simți că inima i se umple de mândrie. Era o fată curajoasă. Și în mod ironic, pentru o hoață de bijuterii, avea onoare. Însă zilele ei de hoață se terminaseră. Venise vremea să termine jocul.

Capitolul 44

Emmy ținea gentuța strâns la piept și se lupta cu nodul de groază care i se pusese în gât. Oare o invitase aici ca să îi prindă mâinile în cătușe în secunda în care îi dădea bijuteriile? Era foarte posibil. Poate că aveau în plan să o dea ca exemplu. O prindere foarte publică a hoțului care îi batjocorise prea mult timp. Avea să fie curajoasă. Avea să își înfrunte soarta cu demnitate. Sala de bal era aglomerată și ridicol de caldă. Se uită după restul familiei, însă firește că cel care se materializă lângă ea fu Harland, care se apropie și o prinse ferm de cot. Inima i-o luă la goană când îl văzu. Își aduse capul către urechea ei și ea încercă să ignore valul de dor care îi cuprinse corpul, dorința de a i se arunca în brațe fără să îl mai lase.

– Bună seara, domnișoară Danvers. Sunt încântat că ni te-ai alăturat. Pe aici.

Nu părea să aștepte răspuns, ceea ce era ideal, pentru că Emmy simțea că își pierduse darul vorbirii. O conduse prin mulțime, navigând ușor prin aglomerarea de corpuri, și o aduse într-o încăpere mică, privată, în care erau două persoane. Ușa se închise cu un zgomot ce o făcea să simtă că se afla sub apă, dintr-odată, și îi luă un moment să își dea seama că se afla în prezența regală. Domnul oarecum plinuț care era tolănit în scaun era nimeni altul decât Prințul-Regent însuși. Făcu o plecăciune adâncă. Harland, fără să îi dea drumul cotului, se plecă și el.

– Alteța Voastră, permiteți-mi să o prezint pe domnișoara Emmeline Danvers.

Se îndreptă de spate și o înghionti să înainteze. Privirea prințului George se plimbă asupra fetei și a siluetei ei cu apreciere și într-un fel care nu era deloc regal. Ochii albaștri îi sclipiră și își linse buzele roșii de parcă ar fi fost un nou fel de mâncare pe care ar fi vrut să îl încerce.

– Deci aceasta este domnișoara despre care îmi vorbeai, Conant?

Își întoarse capul ca să i se adreseze domnului care stătea la dreapta sa – o misiune destul de periculoasă, dacă stăteai să te uiți la colțurile ascuțite ale gulerului său înalt.

– Într-adevăr, Alteță. Domnișoara Danvers și familia ei au lucrat neobosiți timp de câțiva ani ca să recupereze bijuteriile dispărute ale Coroanei franceze, spuse domnul mai în vârstă cu o față impenetrabilă.

Emmy simți că i se ridică sprâncenele. Era un mod destul de diplomatic de a pune problema. Harland o strânse de cot. Prințul mormăi într-un fel care îi făcu toată burta să se miște în falduri.

– Și înțeleg că ați avut un succes remarcabil în găsirea pietrelor prețioase?

Emmy simți că își regăsește vocea.

– Într-adevăr, Alteță. A fost obsesia tatălui meu înainte să moară. Mai făcu o plecăciune și întinse geanta cu bijuterii bărbatului pe nume Conant, care trebuia să fie Sir Nathaniel Conant, procurorul-șef din Bow Street și superiorul direct al lui Harland.

Acesta desfăcu șireturile și vărsă conținutul genții pe o pernă roșie de catifea de lângă prinț. Diamantele și celelalte pietre prețioase se înșirară asemenea unui șarpe strălucitor, minunat. Prințul Regent își ținu răsuflarea.

– Doamne sfinte! Ia te uită. Bătu din palme ca un copil de cinci ani în dimineața de Crăciun. E întotdeauna satisfăcător să vezi că englezii au succes acolo unde francezii au dat greș, nu-i așa? Detectivi din Bow Street, ați făcut o treabă excelentă. Și tu la fel, Melton.

Emmy îi oferi ceea ce spera că arată ca un zâmbet cuminte. Putea să o arunce în închisoare odată cu terminarea acestei întâlniri, însă putea măcar să se asigure că bijuteriile ajungeau acolo unde le era locul.

– Dorința cea mai arzătoare a tatălui meu a fost să se asigure că bijuteriile vor fi returnate poporului francez. Dați-mi voie să vă spun cât de mult mă bucur că ați dat dovadă de înțelepciunea și generozitatea necesare ca lucrul acesta să se întâmple.

Prințul, foarte receptiv la adresa laudelor, își umflă pieptul.

– Într-adevăr, într-adevăr. E întotdeauna folositor să ungi roțile diplomației, nu-i așa, Conant? Îmi pare rău că a trebuit să o facem așa, atât de discret, însă nu se face să ne umilim verișorii francezi în public, nu? Cel puțin nu acum, când nu mai suntem în război cu ei.

Își mută privirea către Emmy și ridică din sprâncene.

– Am auzit, de asemenea, că dumneavoastră, domnișoară, ați avut un rol foarte important în oprirea carierei criminale a ticălosului de Șoimul Nopții.

Harland o strânse iar de cot și Emmy îi aruncă o privire supărată. Ce voia de la ea? Să mărturisească? Să tacă? Își alese cuvintele cu grijă.

– Da, cred că se poate spune și așa, Alteță. Cred că putem spune că Șoimul Nopții și-a încheiat cariera.

Prințul chicoti.

– Așa aș zice. Îl avem legat și închis în Newgate în așteptarea procesului, nu, Conant? Nu m-ar surprinde deloc să aflăm că e francez.

Emmy deschise gura ca pentru a spune ceva, apoi o închise la loc. Ce joc juca Harland? Era clar că prințul credea că Danton fusese cel care furase bijuteriile. Și, deși nu era complet fericită să îl lase să-și asume toate meritele, nu avea de gând să înceapă acum să mărturisească. Oricum, Harland și Conant știau adevărul. Probabil că nu aveau de gând să o forțeze să recunoască în public, dar cu siguranță nu aveau de gând să o lase să scape nepedepsită. Era sigură că pregătiseră ceva pentru a o tortura. Regentul dădu aprobator din cap.

– Foarte bine. În cazul acesta, am impresia că lordul Melton a venit cu ideea unei recompense potrivite pentru tine, draga mea.

Inima lui Emmy se prăbuși. Orice „răsplată" pusă la cale de Harland presupunea, cel mai probabil, că urma să împartă celula cu Danton.

– Mulțumesc, Alteța Voastră.

Prințul luă diamantul pe care ea îl furase de la Rundell & Bridge și îl privi ca un cunoscător.

– Să le dăm pe toate înapoi, Conant? Sunt sigur că francezilor nu le-ar lipsi una sau două piese. Conant tuși discret.

– Am trimis un inventar complet ambasadorului, Alteța Voastră. Sunt convins că nu dorim să îi dezamăgim.

Prințul își lăsă buza în jos, dar puse diamantul înapoi pe grămadă.

– Păcat. Îmi plac atât de mult diamantele.

Se întoarse către Harland.

– Îți sunt foarte recunoscător, firește, însă, din câte știu, ai căpătat deja de la mine un titlu nobiliar și o moșie la începutul anului.

Altul nu mai primești. S-ar putea ca alții să devină geloși. Ochii îi sclipiră jucăuși și lui Emmy nu îi veni să creadă când se întoarse către ea și îi făcu cu ochiul. Voi doi, tineretul, ar trebui să mergeți și să dansați. Tratați recomandarea ca pe o poruncă regală.

Pocni din degete către ei, ca să îi facă să înțeleagă că pot să plece. Emmy mai făcu o plecăciune scurtă, aruncă bijuteriilor o privire de rămas-bun și fu escortată afară din cameră de către Harland.

Gata, se terminase. Zece ani de muncă și tot ce îi rămăsese era o geantă. Nu, își dădu seama, nici măcar geanta, pentru că o lăsase în cameră, în mâinile lui Conant. Harland nu îi dăduse încă drumul cotului. Era cât se poate de conștientă de prezența lui lângă ea, de cât era de înalt, de cât era de puternic.

Încercă să scape, dorind cu disperare să fie lângă familia ei ca să poată să își ia rămas-bun înainte de a fi luată și supusă unui nou interogatoriu, însă el păși în fața ei.

–Am impresia că îmi datorați acest dans, domnișoară Danvers. Nu putem să ignorăm o poruncă regală.

Capitolul 45

Emmy abia putea să se uite la el. Apropierea de el îi făcea inima să doară cu gândul la tot ce ar fi putut să fie, însă se trezi că îi acceptă invitația. Un ultim dans. În loc să o conducă pe ringul aglomerat, o trase printr-o ușiță într-o cameră goală, tapițată toată cu catifea albastră. Închise ușa cu zgomot.

– Dansează cu mine.

Muzica se auzea încet prin lambriurile de lemn. O trase aproape de el și ea își simți corpul trezindu-se la viață sub atingerea lui. Se simțea ușoară, aproape transparentă. Ușoară ca aerul, în afară de părțile pe care le atingea el. Părțile acelea i se păreau reale, solide. Începură să se învârtă pe pașii cunoscuți de dans și ea își mută atenția asupra nasturilor din perle ai hainei lui. Doamne, cât de frumos dansa! Își simțea inima grea, pe punctul de a exploda.

Se forță să se uite la el, însă regretă imediat ce îi întâlni ochii albaștri-cenușii. Candelabrul aflat deasupra lor lumina excelent. Îi studie fiecare detaliu al feței, încercând să memoreze tot, să creeze o amintire pe care să o poată păstra în inimă pentru totdeauna. Tăcerea dintre ei devenea încărcată. Emmy respiră adânc și hotărî să abordeze subiectul care îi stătea pe suflet.

– În regulă, Harland. Spune-mi despre ce e vorba. Prințul a zis că ai pus la cale o pedeapsă potrivită pentru mine. Ai putea să îmi spui care e, ca să nu mă mai chinui.

Buzele lui se curbară în zâmbetul jucăuș pe care îl cunoștea atât de bine. Ea își mușcă buza și așteptă să continue.

– Vom renunța la acuzațiile împotriva ta. Ea își ridică sprâncenele mută de uimire și așteptă să audă șiretlicul de la mijloc. Vom renunța la ele, dacă ești de acord să devii soția mea.

Emmy aproape că își înghiți limba. Pentru o clipă nu reuși să înțeleagă ce îi spusese. Se holba pur și simplu la el.

– L-am asigurat pe Conant că, în calitate de soție a mea, te vei abține de la furturi. Cariera ta de hoață se va încheia, o dată pentru totdeauna. I-am garantat buna ta purtare în viitor.

Emmy clipi și în secunda următoare confuzia lăsă loc neîncrederii și apoi furiei. Bizon arogant ce era! Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Asta da pedeapsă! O umilință lentă, care să îi frângă inima. Cunoștea deja durerea rafinată de a-i avea atenția pentru o secundă, înainte să o lase pentru altcineva. Durerea de a se căsători cu ea, ca apoi să o abandoneze la casa de la țară pentru a se putea întoarce la Londra să își trăiască viața. Era răzbunarea perfectă.

În calitate de soție legală, nu se putea plânge, orice ar fi ales să facă cu ea. Putea să o țină sub cheie undeva într-o casă mucegăită de la țară și ar fi fost dreptul lui legal să facă asta. Simți că inima îi fusese spulberată. De câte ori visase oare să audă cererea asta de pe buzele lui? Însă niciodată așa. Era clar că se simțise constrâns să o ceară. Cât de umilitor.

– Nu e asta o pedeapsă la fel de mare pentru tine cât e și pentru mine? întrebă cu vocea sugrumată.

Harland se încruntă de parcă l-ar fi jignit de moarte.

– Credeam că mă cunoști suficient, încât să știi că nimeni nu mă poate obliga să fac ceva ce nu îmi doresc.

Ea ridică din sprâncene.

– Și dacă refuz?

El strânse din maxilar și pentru o clipă îi fu teamă că nu va răspunde.

– Vei fi iertată oricum.

– Voi fi liberă?

– Da.

– Fără amenințarea judecății și a închisorii?

– Da, cu condiția să nu mai comiți alte fărădelegi.

– Și familia mea?

– Vor fi și ei în siguranță.

O privi întrebător.

– În cazul acesta, refuz.

El își trecu degetele prin par, cu un gest de frustrare absolută.

– Lasă-mă să reformulez.

Ea își încrucișă brațele și îl privi de parcă i-ar fi spus clar: nimic din ceea ce ai de spus nu mă poate face să mă răzgândesc. El o privi

în ochi și ea încercă să își potolească pulsul trădător. De ce trebuia să miroasă atât de bine?

– Mi-am dat seama că e posibil să mă fi înșelat în felul în care am descris înainte relația noastră. Îți aduci aminte când am spus că nu cred că putem să fim prieteni? Aș vrea să corectez acea afirmație.

Se uită înspre el și urî din suflet felul în care inima începuse să se zbată cu speranță. Era probabil nebună.

– Crezi că putem să fim prieteni?

– De ce nu? Am fost deja amanți. Speram că putem amesteca ambele roluri.

Inima i se prăbuși în stomac. Șobolan prost!

– Vrei să mă faci amanta ta? Nu, mulțumesc.

Îi întoarse spatele, disperată să fugă de nefericirea sufocantă care păru să o învăluie ca un giulgiu. Ajunsese aproape la ușă și era cu mâna pe clanță când îl auzi spunându-i:

– Mă părăsești, prințesă?

Vorbele lui o făcură să se oprească. Îi spusese același lucru, cu același ton resemnat și ușor provocator, cu patru ani înainte, la balul mascat din casa lui Lady Carlton. Pe vremea când nu știa cine e. Emmy trase aer în piept cu neîncredere. Știa! Știa că ea era cea cu care dansase, cea care îl sărutase și cea care îl părăsise. Cum? De câtă vreme știa?

– Nu mă părăsi și de data asta, Emmy. Rămâi.

Se simți cuprinsă de fierbințeală și își lipi capul de ușă.

– De ce aș rămâne?

Făcu un pas către ea.

– Șoimul Nopții fură doar lucruri care au fost furate înainte, corect?

– Da.

El negă din cap.

– Nu e adevărat. Pentru că mi-ai furat inima, Emmeline Danvers. Și inima mea nu a aparținut niciodată altcuiva din noaptea în care am dansat cu tine la balul mascat. Mai făcu un pas către ea și Emmy respiră chinuit. Și pentru că nu îmi poți da inima înapoi, o vreau și eu pe a ta, la schimb. Promit să o păzesc de parcă ar fi a mea. N-o să ți-o frâng și n-o să îi provoc niciodată durere. O să o iubesc mereu. De ce să rămâi? Pentru că dacă pleci, o să fiu nefericit pentru tot restul vieții.

Emmy abia putea să mai respire. Nu îi venea să creadă câtă sinceritate i se citea pe față. Făcu un ultim pas și acum piepturile le erau unite.

– Nu știu ce calități crezi tu că ar trebui să aibă un soț. Talentul de a escalada clădiri înalte? Capacitatea de a prezenta convingător un caz în fața unui judecător? Nu sunt sigur că sunt calități pe care le am. Nu pot să fiu partenerul tău în fărădelegi. Dar, dacă mă vrei, aș putea să fiu partenerul tău în viață.

O cuprinse cu brațele și îi sărută creștetul. Îi șopti în păr.

– Nu plânge. Numai spune da. Spune da pentru că mă iubești. La fel de mult pe cât te iubesc și eu pe tine.

Își ridică fața spre el cu ochii scăldați în lacrimi.

– Asta a fost o cerere în căsătorie mult, mult mai bună, Harland. Și, auzind mărturisirea ta, aș vrea să revin asupra răspunsului anterior. Accept.

Zâmbetul lui fu asemenea unei raze de soare care spărgea o pătură de nori.

– Slavă Domnului!

Emmy închise ochii într-o capitulare binecuvântată când buzele lui se coborâră asupra alor ei într-un sărut. Se umplu de bucurie. Era acasă.

Epilog

Opt săptămâni mai târziu

Emmy se opri înainte să semneze certificatul de căsătorie. Își simțea inima pe punctul de a exploda. Ea și Alex deveniseră soț și soție cu câteva clipe înainte, parte dintr-o nuntă la dublu cu Sally și Luc. Harland obținuse două licențe speciale de la Doctors' Commons și ceremonia avu loc în salonul elegant de la Tricorn Club. Tot ce rămânea de făcut era ca ea să semneze în condica de stare civilă.

– Care e problema? Alex se aplecă și i se uită peste umăr. Ce mai aștepți?

Emmy îi aruncă un zâmbet provocator.

– Tata mi-a spus mereu să nu las nimic în scris. Prea incriminator.

Alex se încruntă în glumă.

– E prea târziu pentru asta, Lady Melton. Suntem deja căsătoriți. Semnarea registrului e doar o formalitate. Îi întinse pana și coborî vocea, ca vicarul să nu îl poată auzi. Semnează naibii în registru, Emmy. Nu vreau să existe nici un dubiu despre faptul că ești soția mea.

Își semnă numele cu o înfloritură și îi văzu zâmbetul machiavelic cum crește.

– Ce?

– În sfârșit am furat și eu ceva de la tine, Emmy Danvers.

– O, chiar așa? Ce anume?

– Numele tău. L-am luat pe Danvers și ți l-am dat, în schimb, pe Harland. Și ca un suflet generos ce sunt, ți-am mai adăugat un nume. Așa, ca să îți poarte noroc. Contesa de Melton. Ești fericită acum?

Emmy îi zâmbi.

– Mai fericită decât am crezut vreodată că o să fiu.

– Abia aștept să vină seara, murmură el.

– De ce?

El ridică sugestiv din sprâncene.

– Pentru că am și eu propria pană neagră. Ca aceea cu care Șoimul Nopții obișnuia să mă batjocorească.

Ochii îi străluceau de dorință și Emmy simți cum i se înroșesc obrajii. Sincer, bărbatul ăsta era un drăcușor, să îi vorbească așa în fața a cel puțin treizeci de martori, toți prieteni dragi și rude. Îi zâmbi slab mătușii lordului Mowbray, Dorothea, cea pe care el o poreclise „Baba Cloanța“ – ducesa de Winwick –, și se strădui să se poarte de parcă soțul ei nu încerca să o seducă în fața tuturor. Vestea că Alexander Harland se căsătorise urma să se afle peste tot în oraș până la ora ceaiului. Fără îndoială că scandalul va fi principala sursă de bârfă în următoarele săptămâni.

– Dacă ai ști câte vise am avut cu tine și pana aceea, îi șopti. O car după mine de câteva săptămâni.

Emmy rămase serioasă o secundă, apoi îi aruncă printre gene o privire plină de promisiuni.

– Avem o masă nupțială la care trebuie să ne prezentăm. Însă, după asta, vă stau la dispoziție, Lord Melton.

Zâmbetul lui deveni tot mai poznaș.

– O, da, chiar așa vei și face.

Nota autoarei

Lui Emmy îi place să descopere cuvinte din alte limbi care nu au o traducere exactă în limba engleză. Nu am folosit-o în poveste (pentru că nu mi s-a părut plauzibil ca Emmy să o fi putut descoperi în 1816), însă există o expresie minunată în japoneză care ar fi fost perfectă pentru ea și Alex: *kai no yokan*. Adică sentimentul de a cunoaște o persoană și de a-ți da seama că te vei îndrăgosti, inevitabil, de ea.